

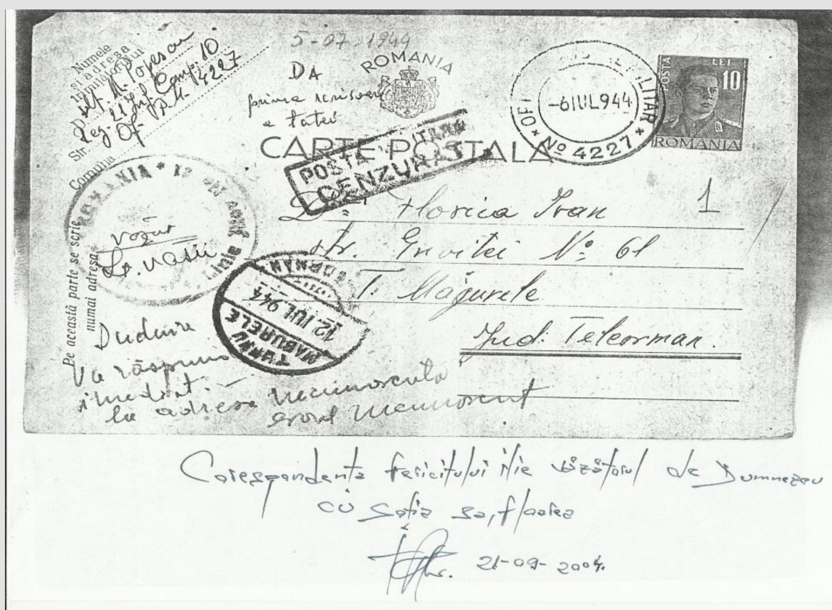
Scrierile complete ale

Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu

şi viaţa sa,
comentate
de către
ucenicul şi fiul său întru Domnul,

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş

Vol. 9
(Corespondență)

5-07-1944
DA
ROMANIA
CARTE POSTALA
POSTA CENZURAT
-6 IUL 944
№ 4227
ROMANIA
10
D-ra Florica Ivan
Str. Gravitei № 61
T. Măgurele
Jud. Teleorman
Pe această parte se scrie numai adresa
12 IUL 944
Corespondența fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu
cu Sofia Saitoarea
21-09-2004

Teologie pentru azi

București
2011

Corespondența îndrăgostirii unui Sfânt

Prima secțiune a cărții de față e formată de corespondența Fericitului Ilie cu viitoarea sa soție, Florica Ivan, ținută între 5 iulie 1944-11 mai 1947.

Corespondența unei iubiri unice. Mi le-a dăruit, după adormirea soției sale, ca pe *un cadou de suflet* și ca pe *un dar de nuntă*, eu căsătorindu-mă în 2004.

Le-am primit în luna septembrie 2004, în forma lor originală, fiecare scrisoare fiind inclusă în plicul cu care a fost trimisă și pe care le-am xeroxat, și le-am înapoiat, pentru că ele au rămas în custodia fiicei sale, Green Mocanu.

Corespondența primită a format 78 de foi xeroxate, a 79-a fiind o scrisoare către soția sa, după ce aceasta adormise...datată 17 februarie 2004 și pe care a scris-o domnișoara Green după dictarea sa.

În pagina de titlu, data de 21 septembrie 2004 reprezintă ziua în care corespondența Fericitului Ilie a devenit *manuscrisul* primei părți a cărții de față.

Ca și în cazul scrierilor anterioare pe care le-am publicat, Dumnezeiescul Ilie ne-a luat total pe nepregătite. Ni le-a dat într-o zi, fără să pregătească deloc terenul sau fără să ne fi spus până atunci despre *existența* acestor scrisori.

Această corespondență reprezintă *ultimele texte* pe care le-am primit de la el. Iar tot ceea ce am publicat până acum *a respectat ordinea* în care le-am primit și care reprezintă *o derulare firească* a unei *opere complete*.

Mi le-a dat sub forma unui pachet, scrisorile fiind aranjate cronologic...și fără să îmi indice *ce să fac* cu ele.

Însă Dumnezeiescul Ilie cred că *a văzut înainte* viitorul scrierilor sale și faptul că le vom publica *cu dragoste* și *recunoștință*.

Așa se explică *modul minunat* în care am alcătuit și editat primele 8 volume din *Operele sale complete*.

Scrisorile care urmează reprezintă *inima lui tânără,* după ce venise din război, dar mai înainte de *experiența sa maritală* și, mai ales, mai înainte de *marea sa experiență duhovnicească* pe care a trăit-o în închisoare.

Din ele putem vedea *verticalitatea* și *loialitatea* sa în relația cu femeia de care s-a îndrăgostit, pe care a iubit-o și

respectat-o toată viața și fără de care nu a putut să mai trăiască foarte mult timp după adormirea ei.

O lecție unică de *fidelitate* și *împlinire duhovnicească,* din care putem învăța că trebuie *să ne susținem* dragostea și împlinirea interioară prin toate eforturile.

Cartea poştală nr. 1 (5 iulie 1944)

Destinatar[1]:
Domnișoarei
Florica Ivan,
str. *Griviței,*
nr. *61*,
orașul *Turnu Măgurele*,
județul *Teleorman*.

Domnișoară,

Fiind întâmplător vara trecută prin Turnu [Măgurele] am văzut pe *cineva* care mi-a plăcut *mult de tot*.

Interesându-mă mai târziu [despre ea] am aflat o adresă *neprecisă*.Totuși, în caz că vei primi această c.[arte] p.[oștală], te rog foarte mult *să-mi răspunzi* orice vei crede de cuviință, pentru că îmi va face *o neasemuit de mare bucurie*.

Îmi cer dinainte *iertare* dacă aceasta îți va produce *vreo neplăcere,* deoarece vina nu-i decât *a mea*, care după atâta timp abia acum *îndrăznesc* să-mi mărturisesc *simpatia* ce o am pentru *o persoană*, care la rândul ei *mă cunoaște din vedere*, fără a ști *nimic mai mult* și care, probabil, a gândit că totul este *un joc* sau *o glumă*.

Adresa pe care *îmi puteți răspunde* este a unui prieten de-al meu, deoarece astfel răspunsul îl pot primi cu mai multă *repeziciune* și *siguranță*.

Te rog iarăși *să mă scuzi* pentru faptul că vreau să rămân *necunoscut* până la primirea *unui răspuns*. Aștept; [semnătură].

---

[1] A fost trimisă pe data de 6 iulie 1944 și a ajuns la destinație pe data de 12 iulie 1944.

Scrisoarea nr. 3 (20 august 1944)

Destinatar:
Domnișoarei
Florica Ivan,
str. *Griviței,*
nr. *67,*
orașul *Turnu Măgurele,*
județul *Teleorman*.

Fără nume
la *expeditor*.

Blue Eyes[2],

Erai *domniță* mie, ca *o icoană moștenită*, dragă și sfântă, cu aromă de hrană divină.

Nu știam de ce să mă bucur *mai întâi*, [atunci] când te vedeam: de ochi, de frunte, de părul lăsat *dulce* în voie, de piciorul *pur* și *stăpânit*[3], de buzele *atotștiutoare*[4] ale sufletului [tău] ales, [de] spiritul *fin*, de trupul *întreg*, plăpând și mic[5], nemărginit [însă] *în farmec* și *desăvârșire*.

Când mă gândesc că dragostea și iubirea noastră *nu vor trece*, totuși nu pot uita că *trupurile*, ca [la] orice ființe muritoare, se vor *strica*, vor pieri, *mă îngrozesc*!

Aceasta n-o înțeleg[6], pentru că tu meriți să fii *nemuritoare*, [și] *veșnic să luminezi* pe pământ.

Ce bine era să te fi născut *zână*!....

Singura mângâiere mi-e dată de credința ta *nemărginită* în Dumnezeu, El, Care *păstrează* ființa ta, [ca pe] *fecioară* a întâilor minuni.

Eu, alături de tine, voi deveni *nemuritor*, ca să fim *asemenea* unul altuia.

---

[2] În engleză: *Ochi albaștri*. Unul dintre modurile în care *o alinta* Fericitul Ilie pe soția lui.

[3] De mersul tău atent, cumpănit, *stăpânit* de minte.

[4] Se pare că Fericitul Ilie a pus-o pe Green *să îi recitească* textele scrisorilor mai înainte ca să mi le dea. El nu mai vedea...Astfel se explică de ce a fost tăiat *atotștiutoare* și înlocuit cu *ațâțătoare*...scrisul fiind al lui Green.

[5] Doamna Floarea era *mai mică de statură* decât Fericitul Ilie.

[6] Nu *înțeleg* moartea ta...Nu vreau *să mori*...

Iubirea noastră, [chiar] dacă ar fi numai *durere* și *chin,* totuși va fi *mai bună* decât orice pe lume.

Nimeni nu știe cât ești *de frumoasă* mai bine decât mine, care n-am *adorat* până azi, ca pe tine, decât zânele și îngerii!...

Și cât vei fi *de frumoasă* în viitor, când eu îți voi *descoperi* toate *zările sublime* pe care nu le-ai bănuit, peste care noaptea voia să se lase.

Dar am sosit *la vreme*. Cine sunt eu? O umbră care încearcă *să[-ți] dea contur* și *viață*, din duhul ei frământat, ție, *formă perfectă*, ție, [pentru] ca să te preschimbe în *zână* fără de bătrânețe și fără de moarte.

Cum să te fac *să auzi* sufletul meu, care îți grăiește *din depărtare*? Ascultă-mi [inima], cum toată puterea îmi tremură când vreau *să te închipui* cum ești.

Cerurile în fața cărora îngenuncheam *le-am uitat,* ochii nu le mai văd, nu mai au *timp* pentru ele de când *te cunosc,* [pentru că] tu ești *mai prețioasă* decât *viața* și *eternitatea mea,* la care *mă închinam* odinioară.

De ce nu vii *plutind* spre mine, cu mersul *sigur* și *blând*? Ești *zână* și *înger*.

Vino *în visul meu* când dorm sau atunci când plâng.

Răsai în fața mea și spune-mi: „Tu ești *chiar copil*!”.

[Vreau] să te aud, să te văd, să plâng de bucurie.

Scrisoarea nr. 4 (25 august 1944)

Scrisă la 25 august 1944
și expediată
la 2 septembrie 1944.

Expeditor:
Lu[cică]/ M. Popescu,
Compania nr. 3,
Regimentul
21 infanterie,
Mihăilești,
Vlașca.

Destinatar:
Domnișoarei
Florica Ivan,
str. *Griviței*,
nr. *67*,
orașul *Turnu Măgurele*,
județul *Teleorman*.

Blue Eyes,

Noi nu vom muri niciodată. Iar de vom *muri,* atunci împreună, deodată *se va întrerupe* firul vieții la amândoi.

Poate te întrebi încă, dacă totul nu va fi dat *uitării* odată [cu moartea noastră]...Tu trebuie să știi, și cred că ai observat ce puternice sentimente de *încredere* și *admirație* mă leagă de tine.

În afară de toate celelalte însă este convingerea mea că atunci când te voi fi părăsit, voi deveni un om care nu mai merită *niciun respect* din partea nimănui.

În primul rând, tu, dacă rămâi aceeași ca azi și altădată, vei fi *mândră* și *fericită* și vei avea *puterea* și *dreptul* să disprețuiești pe cel ce nu-și respectă nici cuvântul, nici sentimentele, nici corpul.

De asemenea, va fi cazul [și] pentru mine. [La fel], dacă lucrurile se vor întâmpla invers, adică atunci când părăsirea va veni din partea ta.

În plus trebuie să afli că acest lucru ar aduce pentru mine distrugerea pentru totdeauna *a încrederii* într-o femeie.

Tu ești *singura* și *ultima fată* în care mai cred și căreia îi acord totul. Dincolo de tine va înceta orice speranță în *căutarea* și *găsirea* unei ființe pe care *s-o accept total*, cu *gânduri curate* și *simțiri adevărate*.

Ție, pentru prima oară în gândul meu, ți-am spus *logodnica mea*. Iar cuvântul meu *a repetat* acest adevăr cu toată bucuria și nădejdea.

Acest cuvânt trebuie *să-l crezi*, dacă-ți face plăcere, așa cum îmi face mie. Trebuie să încercăm să credem.

Iar cum altădată nu ne venea a crede că *stăm alături* și că suntem *noi* [cei care facem asta], tot așa într-o zi nu vom crede că *este adevărat* [faptul] că suntem *legați* unul de altul pe veci prin *binecuvântarea Bisericii*.

Așa, mereu, viața întreagă nu vom putea crede nimic [din ce se întâmplă], chiar când va fi realizat. Poate unde dorința e *prea mare*, iar noi atât *de nepregătiți* pentru darul cel mare *al iubirii veșnice* pe care Dumnezeu ni-l face fără să ne dăm seama.

Îmi vine *a repeta* [*întruna*] că Dumnezeu *ne-a păstrat* unul pentru altul și *ne-a dăruit* unul altuia, pentru ca noi să-L slăvim pe El prin dragostea noastră curată unul față de altul și, împreună, față de El.

Vom fi în[tr-]adevăr *vrednici* de Dumnezeu cât timp nu vom avea gânduri și sentimente decât *pentru noi* și *El*. Orice gând sau simțire, care vor face *abstracție* de noi și El, vor fi *greșite*.

Aceasta nu înseamnă că noi vom rămâne *izolați*, ci, dimpotrivă, [vom nutri] *o largă simpatie* pentru toți și toate, însă în măsura cuvenită *respectului* [*față*] *de noi înșine* și *perfecțiunii legăturii* dintre noi doi și, apoi, între noi doi și Dumnezeu.

Voi continua altădată cu lucruri *mai vesele*, dar acum trebuie *întărită* și *sfințită* unirea noastră, cel puțin prin *hotărâri cinstite* [încă] *de la început*.

Scrisoarea nr. 5 (29 august 1944)

Scrisă la 29 august 1944
și expediată
la 8 septembrie 1944.

Expeditor:
Lu[cică]/ M. Popescu,
Compania nr. 3,
Regimentul
21 infanterie,
Mihăilești,
Vlașca.

Destinatar:
Domnișoarei
Florica Ivan,
str. *Griviței*,
nr. *67*,
orașul *Turnu Măgurele*,
județul *Teleorman*.

Frumoasă cu ochi verzi,

De ieri mă găsesc pe malurile Argeşului. Numai tu *lipsești* din toată frumusețea [din jur]. Nu știu de ce am impresia că *te voi vedea curând*.

Prin zări te văd totuși *de acum*.

Dacă din motive [pe] care *le înțeleg* și *le socotesc demne* și *frumoase* nu mi-ai mărturisit *unele lucruri*, eu am înțeles multe din *atitudinea* și *purtarea ta*, care mi-au dat *speranțe* și *încredere* în ființa pe care *o stimez* mai mult decât *[pe] propria-mi persoană*.

Aseară era *lună* și am stat *pe malul apei*...Eram așa *de mulțumit* că râul curgea *chiar auzit*.

Tu ești la fel [ca el]: trăiești în mine. Dar de-abia te aud și mi-e așa necaz că *nu te-am văzut până acum*.

Atâtea gânduri îmi trec prin cap...Tu ești aceea care reprezinți *măsura* pentru toate amintirile* mele. *Entuziasmul* și *nădejdea* unei *împliniri viitoare* ești *tu*.

Îți scriu...deși îmi dau seama că *nu-ți pot trimite* această scrisoare. Sunt atât *de fericit* când mă gândesc la *curățenia sufletească* și *trupească* a noastră, a amândurora, având în vedere *vârsta* [pe care o avem].

E atâta *necunoscut* încă pentru noi...iar aceasta *ne atrage* și *ne va limpezi* sufletele și *ne va înălța* peste [toate] cu ajutorul Duhului Divin, până la înălțimea *supremei iubiri*, pe care prea puțini oameni *au întâlnit-o* și *realizat-o* pe acest pământ trecător.

Spre *deosebire* de ceilalți, care *nu cred* sau cred *prea puțin*, noi avem în plus *credința în cele văzute* cât și *în cele nevăzute*.

Noi avem deci *mai multe speranțe*, mai multe lucruri care *ne pot aduce bucuria*.

Precum nu te văd *despărțită de mine* nici aici, socotesc că nici după moarte nu vom fi astfel decât *tot împreună*. Noi știm că *unirea definitivă* nu atârnă decât *de voința* și *hotărârea noastră*. Și timpul acela *va sosi* odată cu *limpezirea* vremurilor.

Nu trebuie să crezi vreodată că prin *sfințirea* și *legiferarea* unirii noastre[7], *idealul* fiind *atins, va înceta* poate iubirea sau *se va schimba* ceva. Aceasta nu va fi decât *un mijloc* pentru *desăvârșire*.

Trebuie să știi că eu *abia de atunci* văd *începutul* unei vieți, care *ne va înălța* și ne va duce pe *drumul adevărat*, spre *o altă fericire* cu mult mai mare și *spre Dumnezeu*.

Câtă *putere* vom avea împreună se va vedea din tot ceea ce *vom izbuti să creăm*.

Căsătoria e *un lucru ușor,* dar *a fi vrednic de ea* e cu *mult mai greu*[8]. [Iar] noi cred că vom fi [vrednici de căsătoria noastră].

Pentru noi *a trecut timpul* când iubirea e *o glumă dezinteresată*, la ale cărei *consecințe* nu ne gândim, fiindcă nu mai suntem la vârsta în care *judecata clară* să aibă *prea puțină importanță*.

De aceea *noi* și, în special, *eu* vreau să privesc *legătura* dintre noi *cu toată seriozitatea* și [am] *strângerea de inimă* că nu *o pot clarifica intim* [în] cât mai scurt [timp].

---

[7] Prin căsătoria noastră.

[8] E lucru *ușor* să te căsătorești civil și religios, pentru că *ceremonia* și *slujbă* durează puțin. Exigențele căsătoriei, ale vieții împreună, însă sunt *grele* și sunt *pentru toată viața*.

Trebuie, poate, *să-mi cer iertare* pentru cuvintele și îndrăzneala mea de *a vorbi despre acestea* dar...(continui în cealaltă [scrisoare]).

Scrisoarea nr. 6 (30 august 1944)

Scrisă la 30 august 1944
și expediată
la 9 septembrie 1944.

Expeditor:
Lu[cică]/ M. Popescu,
Compania nr. 3,
Regimentul
21 infanterie,
Mihăilești,
Vlașca[9].

Destinatar:
Domnișoarei
Florica Ivan,
str. *Griviței*,
nr. *67*,
orașul *Turnu Măgurele*,
județul *Teleorman*.

Iubită cu ochii albaștri,

...așa cred că e *cinstit*. Și apoi *așa concep* eu [lucrurile]. Altfel totul nu și-ar avea niciun rost.

Trebuie, în orice caz, să fim *perfect de acord* pentru *binele nostru*.

Ce mult aș dori *să nu te supăr cu niciun cuvânt*, nu numai *azi*, ci *viața întreagă*. Că așa nădăjduiesc eu că va fi.

Trebuie să trăiesc *din amintire* [persoana ta], deși tinerețea nu-i pentru așa ceva. Împrejurările însă ne obligă.

Mă gândesc cu ce convingere ai fi vrut să mergi cu mine oriunde. Vreau să ai aceeași *convingere*: că și eu te voi urma totdeauna, în orice loc.

Dar iată vine timpul când *o tristețe de moarte* mă pătrunde. Îmi pare că niciodată n-am avut *elan îndeajuns* [de

---

[9] Pe plic însă apare că e trimisă de pe frontul din Moldova.

mult], că viața a fost prea zgârcită [cu noi] și că de acum înainte va fi și mai mult. Par că toate elanurile mi s-au stins.

Cine va avea puterea să mi le reînvie în afară de tine?

Nu știu pentru a câta oară îți spun că tu îmi ești *singura nădejde* și *salvare*. Ești *piatra de încercare*.

Prin tine și cu tine *înainte* sau *prăbușirea*, decăderea totală.

Azi am încă *tăria* să doresc *moartea* în locul *dizolvării morale*. Mâine, poate, când tu mă vei *ignora*, nu voi mai avea nici această *putere*.

Mă întreb uneori de ce *mă mușcă* șarpele neîncrederii chiar [și] *în tine*, pe care te văd, uneori, *cu înfățișare de înger*.

Îmi zic: „Să fie oare *sinceră*? Să-i *încredințez* dragostea mea așa cum *am început* sau sunt *un naiv copil*, care merită o pedeapsă aspră din partea destinului prin tine?”.

Vreau să cred că *mă tem pe nedrept*.

Pentru ce oare *mă înfricoșez*? Nu am niciun motiv...Și, în al doilea rând, voi fi fericit de orice *durere* venită din pricina ta. Și [cred că] doar sunt *însetat* de *chinurile iubirii* pentru tine. Vor veni [și chinurile]. Nu mă îndoiesc!

De ce? Pentru că nu pot crede în atât *noroc* [pentru noi doi].

[Vreau însă] *să mă iubească cineva* așa cum *aspir* eu: *profund*, *veșnic* și *sublim*. E posibil oare?...

Uneori, dacă cineva *merită* cu adevărat această *iubire unică*, îl împiedică soarta?...

Nenorocirea și toate surorile ei sunt *unelte* ale destinului, care te urcă sau te coboară, care îți dau viață sau moarte.

De aceea eu *mă tem* de noroc mai mult decât de *o nenorocire*. Oricât de mari ar fi *deziluziile* mă bucur că le voi avea, pentru că vor veni *amestecate* cu iubire[a ta].

Iubirea unică și *totală*, iubirea care *singularizează* și *înalță* spre Dumnezeu. [Pe aceasta *o*] *aștept* de la tine.

Ești datoare să mi-o inspiri. Și ascunde-mi, ascunde-mi [te rog], dacă mai ai în suflet vreo *reminiscență* [de la o altă iubire] sau *altă dragoste paralelă,* pentru cineva.

Nu vreau să fiu decât eu *stăpânul tău,* al *dragostei tale,* precum voiesc ca numai tu să fii *stăpâna mea* și *a iubirii mele*.

O singură iubire *admit* alături de *a mea*: cea față de Dumnezeu. Aceasta *o cer chiar* și cred că *nu te supără*.

P.[ost] S.[criptum]: Până[10] nu vei primi *adresa mea precisă* poți să nu-mi scrii, deoarece nu sunt încă *lămurit* [asupra faptului] unde voi fi *repartizat*. Cu drag.

[10] Textul frazei de față a fost tăiat de către autor.

Scrisoarea nr. 7 (17 septembrie 1944)

Expeditor:
Lu[cică]/ M. Popescu,
Compania nr. 3,
Regimentul 21
infanterie,
P. A.

Destinatar:
Domnișoarei
Florica Ivan,
str. *Griviței*,
nr. *67*,
orașul *Turnu Măgurele*,
județul *Teleorman*.

Blue Eyes,

Ți-am scris și îți voi scrie mereu. Totuși mi-e *atât de greu* [să fac] lucrul acesta. [Și] nu pentru alt motiv în afară de acela că mi se pare *atât de urât* tot ceea ce scriu pe lângă *frumusețea*, [pe] care mi-o *dăruiesc* gândul și simțirea pentru tine.

Aș renunța [să scriu]...Dar cum *să comunic* cu tine altfel?!...Poate, în viitor, voi izbuti să scriu *ceva frumos*, care măcar să-mi dea *iluzia* că se apropie de ceea ce doresc *să realizez* pentru tine.

Toate cuvintele *mi se opresc*...și sunt atât de *slabe* și *comune*. Și câtă nemărginită *sete de iubire* mă atrage către tine!

Dacă ai fi *de flacără* m-aș nimici apropiindu-mă de tine, *amețit* și *conștient* [în același timp].

Trebuie să-ți mărturisesc că uneori ești *un foc arzător*, ce mă mistuie chinuindu-mă. Dar ce *fericire*!

Cred că vei fi observat ce des *întrebuințez* cuvântul „tine”. Mi-e atât *de drag* să-l spun.

A suferi pentru *ființa adorată* e una dintre cele mai *sublime plăceri*.

Aș vrea să ascult *o muzică profundă* alături de tine, ca sufletul *să mi se deschidă* și *să vezi* din ce *adâncimi de simțire* îmi ești *uimire, durere* și *bucurie*.

Noaptea trecută te-am visat...și atât am fost *de mulțumit* că te-am revăzut *cel puțin așa*!

E altă zi când *încep* acest rând. Și mi-am adus aminte că *uneori* ai *ochii verzi*.

Am rugat pe cineva care știe un cântec, să mi-l cânte. Dar poate nu-l știe tot...De aceea îl voi scrie aici, să vezi dacă *este așa*. Poate ca tu să îl știi altfel. Dacă da, te rog să mi-l comunici.

Frumoasa mea *cu ochii verzi*
Ca două *mistice smaralde,*
Te duci spre alte țări mai calde
Melancolia să ți-o pierzi...

Iar dacă vrei *să mă dezmierzi*
Fă-mă odată să mă scalde,
Priviri din ochii tăi cei vezi
Ca două mistice smaralde...

Veni-vor mulți să-ți spună versuri,
Că *te iubesc*, și *cum* și *cât*...
Vor spune *mai frumos* ca mine
Dar nu te vor iubi *atât*[11].

E un cântec probabil *învechit*. Totuși, [el] îmi dă multă *mângâiere* când *îl fredonez*, deși nu am cine știe *ce voce*[12].

Iată că nu știu ce mă face *să cuget* că tu ești mai mult, [chiar] de tot[13], *asemenea* mie.

Vom termina[14] prin a fi *una* și *aceeași ființă* în cele din urmă[15].

Și dacă nu vom muri *amândoi* odată[16]?...Eu aș vrea să mor *în aceeași clipă* cu tine, dacă destinul[17] ar vrea să te *răpească* înaintea mea.

---

[11] *Atât de mult* ca mine.
[12] Și Fericitul Ilie a avut mereu tristețea că *nu a putut să cânte* și *să se exprime prin cântec*, pentru că nu avea o voce muzicală care *să-l satisfacă*.
[13] Cu totul.
[14] Sfârși.
[15] Ne vom *căsători*...și vom deveni *un singur trup duhovnicesc*.
[16] Și dacă nu vom muri *în aceeași zi*?

E atâta *tristețe* în toată viața și totdeauna mi-a părut că aceasta este *esența* existenței, deoarece m-a atras *necunoscutul*, *căutarea*, *neliniștea*, *tăcerea*.

Văd cum *te-a cuprins adeseori* această *melancolie*. Altfel cum ai fi *înțeles* așa de bine și [de] adânc, unele *sensuri ale vieții*, [care sunt] *deosebite* de altele, după cum am văzut [la tine]?

Azi, *natura* și *toate culorile* mi-au apărut pentru un timp *ciudate*[18] și *proaspete*, ca atunci când *eram copil*. M-a cuprins *o dureroasă tristețe* că soarta[19] și vremea[20] au șters, cu toată împotrivirea mea, multe [amintiri], care trebuia să fie *vii* ca în copilărie.

Că *vis* mi-ai fost turnat în aur, doar de argint învolburat. Singură tu pluteai *fantomă*[21], când tot realul a zburat...

Atunci din neguri tu strigai...

Blue eyes, nu știu când voi primi *întâia scrisoare* de la tine, fiindcă adresa *nu o pot preciza* nici acuma.

---

[17] Moartea. Fericitul Ilie nu folosea cuvântul *destin* în sensul lui păgân ci în sensul *existenței personale*, pe care Dumnezeu ne-o dăruie și care cuprinde și bucurii și drame personale.
[18] Minunate. Acesta e *sensul vechi* al cuvântului.
[19] Viața.
[20] Timpul.
[21] Miraj, încântare.

Scrisoarea nr. 8 (27 septembrie 1944)

Expeditor:
Lu[cică]/ M. Popescu,
Compania nr. 3,
Regimentul
21 infanterie,
P. A.

Destinatar:
Domnișoarei
Florica Ivan,
str. *Griviței*,
nr. *67*,
orașul *Turnu Măgurele*,
județul *Teleorman*.

Înger [*][22],

Trebuie *să ne rezemăm* unul de altul *cu toată încrederea* și, chiar de ne vom *prăbuși*, va fi *o fericire*, căci *vom suferi împreună*.

Iată că sunt *curios* să știu *ce faci* sau *ce-ai mai făcut*.

Trebuie să înțelegi că în vremurile acestea *tu* ești *preocuparea mea cea mai de seamă*.

Iar atunci când sentimentul pentru tine *slăbește* îmi pare că sunt *o ființă inferioară*, că *avântul* spre sfere mai înalte *se stinge*, că sufletul [meu] *se pierde* în materia amorfă.

Tu ești *plusul meu de înălțare*, ești *elementul necesar* zborului [meu] spre cer. Și dacă *pieri* din conștiința mea pentru câtva timp, *revii cu mai multă intensitate* [în] vremea ce urmează.

Ești o fată care *cumpănește* lucrurile intime, mod care *m-a impresionat plăcut*.

Te cunoșteam *numai din vedere* și eram *neliniștit* în ceea ce privește *simțirea*, *glasul*, *inteligența* [pe care le ai].

[22] Cuvânt eliminat de autor.

Pentru mine acestea *valorează foarte mult*. Singură *frumusețea* [fizică] nu este de ajuns.

Încă de înainte [de a te întâlni] mă gândeam *cu toată seriozitatea* la calitățile pe care trebuie *să le aibă* o fată ce îți este *dragă prin înfățișare*.

Fără complimente – de obicei mie îmi place *să spun adevărul*, chiar [de e] *crud* – tu ai fost *o revelație* pentru mine și *ai confirmat întru totul* așteptările și dorințele mele.

Sunt multe fete sau băieți foarte *drăguți* dar *vorba lor te dezgustă* ca și *ideile lor*.

Tu mi-ai plăcut *vorbind* dar și *tăcând*.

Unele cuvinte pe care [mi] le-ai rostit tu *le repet* și azi ca pe *un cântec*, nu ți le spun acuma, ci [atunci] când mă vei întreba tu. Le voi ține minte mereu.

Nu-mi închipuiam [ca] o fată *să dorească simplitatea* cum am observat la tine. Auzindu-te vorbind despre unele lucruri, am înțeles că multe din[tre] cele pe care *lumea vulgară* le-a făcut *urâte* și *fără rost*, pot fi *schimbate*, pot deveni *frumoase*, pot însemna *o culme* și *un ideal*.

Tu le-ai prins și le-ai priceput *nu știu de ce așa* și *cu ce senzație*. Eu *le-am pătruns însă adâncimea* și m-am văzut *înviorat* de prospețimea și puritatea gândurilor tale. De aceea vreau *să te păstrez* [lângă mine] mai mult decât îți [poți] închipui.

Sunt atât *de prozaic* uneori...Eu care *mă simțeam* în unele clipe, altădată, *arta* și *poezia* și *farmecul* acestui univers.

Cuvintele mele aș vrea *să lumineze* ca niște *diamante*. Dar îmi dau seama că nu sunt decât *bulgări de pământ*, aruncați în mocirlă ca *să sporească* noroiul.

Cuvântul și simțirea mea se pierd în lucruri *fără rost*, zadarnice...De aceea, abia aștept *să te văd*, să începem *o viață nouă*, înainte de *a se stinge* și izvoarele și flăcările *fermecate* ale tinereții, pe care am visat-o [*a fi*] *eternă*.

Noi amândoi *vom fi tineri în veci* și [în mod] nemărginit.

Scrisoarea nr. 9 (27 septembrie-9 octombrie 1944)

Expeditor:
Lu[cică]/ M. Popescu,
Compania nr. 3,
Regimentul 21
infanterie,
P. A.

Destinatar:
Domnișoarei
Florica Ivan,
str. Griviței,
nr. 67,
orașul Turnu Măgurele,
județul Teleorman.

Iubire din *lumină vie*,

Îndepărtarea *divinizează**[23] și *umple de lumină* lucrurile ca și faptele. Stelele strălucesc și sunt *așa de frumoase* pentru că sunt *departe*. Ar trebui deci să înțelegem [depărtarea] și să nu urâm *depărtarea în timp și spațiu*, care *se așază*, cu zi ce trece, *întru* noi.

Nu ți-am *destăinuit* până acum nimic din cele ce continui să cred încă, deși tu mi-ai *mărturisit contrariul*.

Vezi, eu (să nu te superi) nu cred că tu *n-ai înțeles* nimic *încă de anul trecut*. Mă întemeiez aici pe unele cuvinte pe care *le-ai spus*, dar pe care apoi *le-ai tăgăduit*. Nu ți le spun, pentru că ar trebui *să le explic* pe fiecare în parte.

Și poate urechile mele n-au auzit bine, deși, spre fericirea mea, cred că *nu m-am înșelat* sau n-am uitat așa de repede ceea ce ai spus tu odată. Mai ales că am fost *foarte atent* la orice cuvânt al tău.

De ce vrei să reții *numai pentru tine* bucuria, că *din privire ne-am înțeles* din primele clipe în care ne-am văzut, cu ochi copleșiți de tristeți și de trăirile* pe care le

---

[23] Face *frumoase*, fără termeni de comparație.

încercasem *fără să știm* sau *să ne gândim mai profund* unul la altul.

Blue eyes nu se poate să nu mă fi *auzit*, când de atâtea ori *am chemat-o*, când inima mea era *mai plină* și *mai arzătoare*.

Ar fi o deziluzie *să nu fi priceput*, să nu fi prins nimic.

De aceea nu pot da crezare celor spuse de tine că *n-ai bănuit nimic*. O știai, [și] eu aveam *siguranța* aceasta ca și azi. Apoi cine, întreb, se poate *hotărî* așa *repede* și *definitiv*?!...

Te ispitesc...Dar numai pe cel care *ți-e drag* îți place *să-l descoși*, să nu-l lași în pace deloc. Dar, fără să vreau, vorbesc de lucruri *trecute*, din amintire, și mie de obicei îmi place *să tăinuiesc*[24] [lucrurile] despre viitor.

Dacă ești *de aceeași părere* și *gust* cu mine, atunci *să începem*!

Acum plouă afară și e toamnă. Să zicem [că] într-o astfel de zi eu *sosesc acasă*.

O casă nu prea mare, *potrivită*, ca și *noi*, lucrurile sunt albe, perdelele întunecate vioriu de ploaie și nor, mobila e veselă și tânără, tu tocmai te duceai să cauți ceva, dar te-ai răzgândit, te-ai oprit ca să faci altceva...

Eu apar în ușă căutându-ți ochii și mângâindu-ți cu sufletul *deschis* înfățișarea ta *ce îmbobocește* și *înflorește treptat* venind spre mine.

E *un extaz* în trupurile și sufletele noastre.

Nu se vede *decât sângele* care *ne urcă* în obraji.

Nu mai vedem decât *o singură ființă* și care *se stinge* și ea într-o lumină.

Ne trezim înviind ca dintr-un *somn de poveste* și ne mirăm că *ne revedem* și *ne regăsim* două persoane, după ce fusesem *una singură* și *dispăruserăm* chiar.

Ne pipăim mâinile și nu ne vine să grăim nimic.

Cuvântul, oricât *de duios*, strică *farmecul*, iar noi vrem *să dureze* vraja [aceasta]. Și încântarea ține încă!

[Pentru că] fruntea și părul tău sunt *minuni* ce-mi iau ochii și dacă *le ating* tot *nu le pot pricepe*.

Atunci nu știu *ce să mai fac* și-mi ascund fața în părul tău risipit, cu dorința *neînfrântă* de *a muri*.

Și iată *pier*, căci nu mai simt că *sunt*. Ci doar tu exiști, eternă, nesfârșită frumusețe. Tu ești *întruparea* frumuseții, iar

---

[24] Să nu vorbesc despre viitor.

eu cel ce vede, *înțelege*. Îmbrățișarea noastră nu se termină niciodată, nici când ne despărțim...

E altădată, e ziuă și cald, soarele abia a răsărit, [și noi] plecăm spre Dunăre. Să ne închipuim [asta]! Tu pari că te-ai *născut* din zorile nopții, acum ești melodioasă ca un cântec *însuflețit încă* de noaptea care piere.

În chipul tău privesc *un trandafir ce mă îmbată*. Și [ești] *schimbătoare* cu orice clipă, fața ta abia *oprește* zâmbetul și bucuria ce te răpește și te avântă spre ceruri, spre florile câmpului, spre zarea apelor.

Cu un gest ai lăsat mâna să spună *mai mult* decât orice cuvânt [despre] *nestăpânirea* și *sănătatea din trup*.

Rochia plutește ca *un val*, ca un surâs dând farmec corpului tău, *proaspăt* și *curat* ca lumina lunii...

[9 octombrie 1944]

Abia după 10 zile pot *continua* sau, mai bine zis, *reîncepe* a vorbi cu tine, *scriind* [aici] deși mergând pe drumuri de toamnă și de munți[25].

În orice zi te-am avut *prezentă* în minte ca în orice oră.

Peste atâtea lucruri trebuie să pomenim* *indiferența* sau să aruncăm *zâmbetul ironic* peste cele mai gingașe, mai plăpânde și mai adânci sentimente.

E atât de *aspră* lumea în care *trăim* încât mai totdeauna *mă gândesc* (sincer spun) *cu plăcere* la *un sfârșit* cât *mai grabnic*, deci *frumos* și *pur*.

Poate [că] viața aceasta nu este *pentru anumite ființe*, deși mi-e atât de drag *să o înțeleg*. Căci [nu] am cunoscut din viață aproape nimic. Și prin tine aș vrea *să cunosc* viața aceasta. Dar poate voia destinului este *să trăim împreună în altă lume*.

---

[25] Fiindcă încă înrolat în armată.

Scrisoarea nr. 10 (29 septembrie 1944)

Expeditor:
Lu[cică]/ M. Popescu,
Compania nr. 3,
Regimentul
21 infanterie,
P.M.N. 670.

Destinatar:
Domnișoarei
Florica Ivan,
str. *Griviței,*
nr. *67,*
orașul *Turnu Măgurele,*
județul *Teleorman*.

Lumină viorie,

Toate așteptările mele vor avea *un sfârșit* și toate speranțele mele *o împlinire*: *tu*. Sunt *trist* de fiecare clipă ce trece *fără tine*.

Mă cutremură revolta, când mă gândesc la timpul trecut, înainte de *a ne cunoaște*. Erai *atât de aproape*, și mă chinuiesc să-mi închipui *cum erai copilă*[26].

Câte *farmece*[27] și *bucurii*, care trebuiau să fie *pentru amândoi*, s-au dus și poate *s-au pierdut* pe veci!

Să le aducem înapoi e *imposibil*? Nu!...Când vom fi *împreună*, vom cânta copilăria noastră, o vom petrece împreună, o vom *amesteca* în tinerețea noastră, care va începe *chiar atunci*.

Tinerețea noastră va fi *veșnică*[28]. Noi nu vom *îmbătrâni*. Inimile care nu se tem de moarte, nici de primejdii, sufletele care *iubesc adânc* și *se înalță continuu*

---

[26] Cum *arătai* când erai *copilă*.
[27] Desfătări.
[28] Da, tinerețea lor *sufletească* a fost *veșnică* și *nu a îmbătrânit niciodată*!

[spre Dumnezeu], corpurile care se păstrează *curate*[29] și [în mod] *cumpătat*[30], au dreptul să li se hărăzească[31] *tinerețe fără bătrânețe* și *viață fără de moarte*.

Povestea este *adevărată* pentru cei care *au tăria* să trăiască în *altă lume*, pe care eu *ți-o voi arăta* și *descoperi treptat*, fără să bănuiești [cum va fi], fără ca eu însumi să-mi dau seama [cum va fi][32]. Căci *împreună* ne vom îndrepta spre ea.

Este lumea de zei și zâne, de frumuseți și de plăceri *mai vii* și *adevărate* decât oricare altele[33]. Dar această lume stă *ascunsă* pentru majoritatea oamenilor fiindcă *n-o caută, n-o doresc*, și *nici nu o merită*. Pentru că trupurile și sufletele lor sunt *decăzute* și nu mai înțeleg unde se găsesc *viața* și *lumina*.

Din puținele cuvinte [pe care mi le-ai spus] am înțeles *limpezimea viselor* și *a gândurilor tale*.

Asemenea unei zâne din timpurile vechi, sub lumină de lună, plutești *viorie*, scăldată de albăstrimea ce coboară dinspre stelele* vii ale zorilor.

În zori nu te-am văzut niciodată *cum arăți* și cum *privești* zâmbind *prietenos* și *înțelept*. Dar mi-am imaginat adeseori [acest lucru].

Nu te cunosc *îndeajuns* [*de mult*] și nu știu *cum privești* viața. Dar mi-a plăcut ca totdeauna *să sting* orice *tristețe* și orice *apăsare*, [ori]cât de mare, într-un *surâs*, care *iartă* și *împăciuește* totul[34] sau într-o *bucurie neașteptată*, spontană, ce îmi stoarce lacrimi.

Așa vom fi noi!

Orice *supărare* – căci greșelile sunt *inevitabile* – și *un cuvânt necugetat* poate strica *dispoziția minunată*. Dar noi însă *orice supărare* o vom întoarce imediat *într-o bucurie*.

Căci dacă *ne înțelegem* unul pe altul ne vom putea *ierta*[35]. *A înțelege* înseamnă *a ierta*.

---

[29] Cei care își păstrează trupurile *curate*, în feciorie, în sfințenie.

[30] Care au o viață cumpătată, modestă, ascetică.

[31] Să li se *dăruiască*.

[32] Și aici Dumnezeiescul Ilie *a profețit* tocmai ceea ce avea *să se petreacă* cu el: descoperirea/ revelarea în ființa sa a Împărăției lui Dumnezeu, pe care a explicat-o soției sale și nouă *cu multă dragoste*.

[33] Și cu toate că Fericitul Ilie *preia* sau *vorbește* în graiul povestirilor românești el nu se referă decât la *experierea Împărăției lui Dumnezeu*, la care se referă ca la ceva *cunoscut*...deși acest lucru se va petrece după două-trei decenii de la momentul redactării scrisorii.

[34] *Împacă* totul...*Mă împacă* cu tot ce există...

[35] Dacă vom înțelege de ce unul sau altul *au făcut* un anume lucru...vom ști *să ne iertăm* reciproc.

Eu *voiesc să te înțeleg* și *te voi înțelege*. Deci orice vei face tu este de înainte[36] *bine* pentru mine, și de înainte *iertat,* dacă *vei greși* [cu ceva].

Eu cred că voi fi la fel [de mult] *înțeles* [de către tine] și deci [și] *iertat* de tine.

E vorba și de *greșeli mari* ca și de *cele mici*.

Eu *sper* și sunt *convins* că *greșeli mari* nu vom face niciunul dintre noi. Dar din cele *mici*, poate [că vom face], pentru că suntem *copii ai lui Dumnezeu* și, fără să vrem, cine știe?, unul [va] spune *una* și celălalt [va] înțelege *altceva*.

Dar nu vom *deslusi* repede [lucrurile] și atunci vom *râde* și ne vom *săruta*.

Parcă te văd zicând: „O...te-ai apucat să vorbești prostii!”.

De ce nu ești însă [acum], să te ascult ce zici?

Este a 9-a scrisoare de când am tot spus *atâtea* și, probabil, multe ai avea să-mi răspunzi. Iar, în scris, ai de multe ori mare nevoie de *libertate* și *curaj* să spui tot ce socotești.

Să nu-ți fie frică [să vorbești][37], chiar dacă nu-mi răspunzi nimic [în scris]. [Și așa] tot voi avea *ce să-ți scriu* o viață întreagă.

Da, pentru că ceea ce [*Îl*] *rog pe Dumnezeu* este *să te iubesc mereu*! Iubirea e darul Divinității și nu toți îl merită.

Ca să fim *vrednici de ce*r eu voi păstra acest *dar* al ființei iubitei mele fără alte considerațiuni.

În fiecare seară eu spun, alături de *rugăciunea pentru mine* și *o rugăciune pentru tine*. Te-ai rugat lui Iisus pentru mine vreodată? Și *ce* anume? Dacă nu sunt *indiscret,* spune-mi!...

---

[36] De dinainte.

[37] Să mi te confesezi *în față*, chiar dacă nu poți să îmi spui *în scris* ceea ce *ai în inimă*.

Scrisoarea nr. 11 (30 septembrie 1944)

Expeditor:
Lu[cică]/ M. Popescu,
Compania nr. 3,
Regimentul
21 infanterie,
P.M.N. 670.

Destinatar:
Domnișoarei
Florica Ivan,
str. *Griviței*,
nr. *67*,
orașul *Turnu Măgurele*,
județul *Teleorman*.

Florica,

Până azi [nu am primit] *niciun răspuns* din partea ta. Împrejurările [poate că] *nu au permis* [acest lucru]. Totuși, sper ca în curând voi avea și *această bucurie*.

Este bine oricum. Și *adevărata iubire* este *un har* ce se dăruie fără încetare, indiferent de *rezultatele* la care va ajunge. Iar eu mă mulțumesc *cu atât* în clipele de față.

Ieri dimineață m-am sculat cu *impresia* că *te-am visat toată noaptea*. În[tr-]adevăr te visasem *de mai multe ori* în aceeași noapte.

Azi e luni și azi noapte te-am visat *tristă*, aproape *supărată*. În ochi doar aveai *o uimire a nevederii** pe care nu puteam *s-o înțeleg*. Nu știam *ce să-ți spun* și atunci *te-am invitat la noi acasă*.

Mi-ai promis că vei veni pe la 4 sau 5. Era *prea devreme la 6*, trebuia să-ți spun.

De când am plecat n-am mai citit nimic și oboseala care se adaugă acestui fapt face ca gândul [meu] să nu mai poată fi *liber*.

Iată de ce, când am început această scrisoare, mi-a fost teamă că nu mai am *ce să-ți spun* în cele 4 pagini. Iar

plăcerea pe care *o simt scriindu-ți* mă face *să țiu* plicul și hârtia în față (chiar dacă nu am nimic *de scris*) pentru a trăi impresia că *stăm de vorbă* și că *mă apropii* [*astfel*] *de tine*.

Să nu crezi însă că *teama* că *nu voi avea ce să-ți scriu* provine din faptul că *nu mă mai gândesc la tine*.

Dimpotrivă, atâtea am cugetat *despre toate*. Și parcă m-aș apuca uneori *să le înșir*[38]...Dar iar *mă opresc*, căci îmi zic: „poate nu-i încă *timpul să vorbesc* și [trebuie] *să nu fac nimic*”.

Mă prind alteori *tristeți adânci ca niște nemărginiri* și [aceasta ca și când] nimic parcă *nu mi-ar ajunge* în lume. Nici moartea nu-mi *potolește* această *sete* și *neliniște*.

Atunci mă întreb: „Blue eyes, tu vei avea puterea să-mi dai acea *împăcare* și acea *dorință permanentă de a exista cu orice preț,* pe care numai iubirea e *cu putință*[39] s-o dea?”.

Atunci *mi te închipui* în viața noastră comună viitoare și îmi ești *atât de dragă* gândindu-mă [la tine], încât îmi vine *să sărut* și *să strâng la piept vântul* care *trece* și *mă răcorește*.

Iar dacă până la urmă *nu-mi vei răspunde în scris niciodată*, eu voi continua, totuși, [să îți scriu], deși *un trist gând* își va face loc în inima mea, acela că *poate îți sunt indiferent*, că tot ceea ce *îți mărturisesc deschis* e primit *cu neîncredere*.

Nu voiesc [însă] să fie *așa* [să se petreacă *astfel* lucrurile], fiindcă ar însemna că *totul se clădește pe temelii care se clatină*.

Adresa de pe plic este *justă* [corectă], așa că *îmi poți răspunde*.

---

[38] *Să scriu* despre toate pe care le gândesc.
[39] *Poate* să o dea...

Scrisoarea nr. 12 (6 ianuarie 1945)

Plicul e *în alb,*
fără vreo
trimitere pe el.

Blue Eyes,

Nu credeam niciodată că *va veni* această clipă. Dar a și trecut. Mi-e rușine de tot, de tot ce se întâmplă. Am crezut că noi vom fi *altfel*. Tu ai mărturisit că *sunt și eu ca toți ceilalți*[40].

Îți vei da seama că nu sunt *așa* ci *altfel*.

Dar tu ești *ca toate celelalte*? Vrei să te răzbuni? Răzbunarea se va întoarce asupra ta. Și te vei *sfărâma,* vei ajunge așa cum *dorințele* și *ambițiile prostești* te îndeamnă.

Eu mă voi înălța *tot mai sus*. Nu mă simt *vinovat* cu nimic. Dar nu pot îngădui să fiu *umilit fără rost*.

Vrei să te răzbuni?...Nu vei avea pe cine. Vei vedea din purtarea mea că nu am fost *ca niciunul* din cei pe care *i-ai cunoscut*.

De fapt *îi disprețuiesc pe toți* și cred că *îi socotesc* la justa lor *valoare*.

Pentru mine se va găsi, cred, cât de curând, *o moarte onorabilă*. Am *destul curaj* pentru orice. Sunt *nițel mai hotărât* și *mai puternic în renunțare* decât poate ți-ai închipuit.

Dacă renunț la tine și la frumusețea ta (pentru că am *îndrăzneala* să ți-o repet: „ești *mai frumoasă* decât *îți dai seama* singură”), renunț [fiind] conștient de *sacrificiul* pe care îl fac, de *distrugerea* viețilo noastre pe care o provoc.

Dumnezeu *îmi va da* ceea ce tu *nu mi-ai putut da*. Eram *un om mort* și *am înviat* prin tine. Dar azi *mă sting* iarăși și pentru totdeauna.

În viața mea de acum înainte nu vor mai avea *ce căuta* femeile.Voi rămâne *curat*. Poate Dumnezeu a voit astfel: să

---

[40] Fragmentul *aldinat* este *subliniat* de către autor în text.

nu *mă întinez* cu trupul unei femei, să *nu gust* plăcerile acestea, *pământești*.

Le vei gusta tu, în brațele cui vei dori. Eu nu ți-am inspirat atâta *încredere* și *iubire* încât *să-mi dărui totul*.

De fapt nici nu *ți-am cerut* [acest lucru] și cred că nici n-aș fi *primit* dacă *mi-ai fi dăruit* corpul tău. Dar acesta e *un fapt secundar*, fără *importanță*.

Ceea ce am dorit eu a fost *să-ți înalț* sufletul alături de al meu. N-am izbutit.

Ceea ce dorești tu este *să-mi cobori* sufletul. Nu vei izbuti.

Sunt *ca toți ceilalți*, este adevărat, dar ceea ce *mă deosebește* de ei este tocmai faptul că *nu vreau să fiu ca toți ceilalți*. Și nu voi fi.

Am crezut că sufletul meu *neliniștit* și *chinuit* își va găsi *alinare* lângă al tău. Am sperat că voi găsi acea *înțelegere caldă*, iubirea *dezinteresată*, care să-mi dea *putere* și *viață*.

Nu am găsit decât minciună, viclenie, înșelare...și acum răzbunare și otravă.

Îngerul meu, îngerul meu, unde ești?!...

Te credeam *un înger*, îngerul meu *păzitor*. Așa te visam. Ce bine era să fi rămas numai cu visul! N-aș fi cunoscut niciodată *răul* de care este *capabilă* o femeie.

Totuși *te binecuvintez* pentru tot *chinul* și *durerea* pe care mi le-ai pricinuit. Eu te-am iubit și te voi iubi.

Iar tu, dacă în[tr-]adevăr ești *un înger* și în[tr-]adevăr *mă iubești*, vei veni *să mă cauți*, să mă *salvezi* din chinurile, din iadul în care *mă aruncă* dragostea.

Eu nu voi veni la tine. Tu poți veni.

Tu mă poți mântui. Tu mă poți pierde.

E așa de *puțin lucru* un suflet *pierdut* pe lume?

Dacă se va pierde *și al meu*, tu ești *vinovată*. Eu te voi *blestema* dacă *mă vei pierde*. Te voi blestema pe tine, căci pe tine te-am iubit *mai mult* decât *pe mine însumi*.

E atât *de dureros* pentru mine că *termin* aceste rânduri...Cel puțin așa *te simțeam aproape*. Iar acum viața mea *se stinge*...Cine îmi va da *viață*?!

Dumnezeule, nu mă părăsi! Lacrimile îmi sunt *singurul sprijin*.

Scrisoarea nr. 13 (11 iulie 1945)

Expeditor:
[Fără nume],
str. *Biserica*
Sfântul Nicolae,
nr. 9,
suburbia:
Dudești Cioplea,
tramvai 18,
[București].

Fără destinatar.

Blue Eyes,

Încep cu două fraze scrise undeva departe [în timp], când nu puteam face altceva decât *să pândesc la trecut*, la umbrele lui.

„Eram în vremea când trupurile noastre, când trupurile noastre nu mai erau *fragede* și *purpurii* de copilăria abia trecută, ci la vârsta în care trupul e *strălucire purificată* de flăcări și umbre ce le-am bântuit și urmărit.

Formele nu mai zvâcneau de *vise* și *înflorire*, cuprinse de avânt abia *stăpânit* și *rotunjit*, ci erau *înțelept arcuite* de acorduri ce *se înțelegeau în adânc*, fremătând glasuri, cu arome din trecut, stins în frumusețe de gând și dorință”.

În seara acelei *vești triste* am citit scrisoarea ce trebuia s-o citesc de acum aproape *un an*...Și am lăsat lacrimile *să curgă*...Și am crezut că tu *le simți* oriunde ai fi. Că nu sunt *pentru mine*...Căci niciodată nu mi-am plâns *destinul*[41]. Ci [am plâns] pentru *frumusețea ta* și pentru *visul* pe care Dumnezeu îl poate sorti pieirii...

Tu [ți-]ai făurit *un ideal* și sperai că *îl găsisei*, iar eu am avut *un ideal* și *o credință* și când erau *să moară* am salvat totul *prin tine*.

Și am vrut să fac din tine *vis* și *zână de basm*, *mângâiere* și *înger* al sufletului meu. Iar acum soarta[42] poate

---

[41] Viața.
[42] Tot despre *viață* e vorba.

ar vrea *să te las* în lumea *aspră*, care *sugrumă* și *chinuie* tot ce este *frumos, divin*.

Dar de voi muri *te voi lua* cu mine, *logodnică* și *mireasă* a duhului meu. Mă vei ierta că *îți răpesc* viața aceasta *trecătoare* și că *te voi atrage* în alta, *eternă* și *nebănuit de luminoasă* și *de dulce*, pe care eu *am întrezărit-o uneori* încă trăind pe pământ[43] și pentru aceasta *nu mă tem* ci *mă bucur*.

De aceea te-am *ales*: ca *să te ridic* [împreună] cu mine peste viața de aici, [care este] *trecătoare* și *bântuită* de necazuri și moarte.

Cer *Celui de sus*[44] să te *întărească* și *să te dăruiască mie*. Nunta pe care am visat-o amândoi va fi *în ceruri*, sub ocrotirea Îngerilor.

Vino la mine *Mireas*ă, așa cum niciuna dintre fecioare nu s-a dus la *mirele ei drag*!

Îndrăznește așa cum *am îndrăznit* și eu!

Peste *moarte* treci și vino aici!

Căci tu *mă iubești*, o știu, așa cum știu că *te iubesc*.

Între noi e *credința* și *dragostea*. Și amândoi [suntem] într-o singură ființă, după cum vrem*.

Dacă *vom crede*, îndoiala dintre noi va pieri. Și atunci vom fi *aproape* de Dumnezeu. Căci noi ne iubim *prin* și *în* Dumnezeu, Care este atât de *puternic* și *mare* că trebuie să ne *ascundem* fața de El (cât suntem pe pământ) și să ne pierdem în lucruri deopotrivă *noi*, să fugim de *măreția* ce ni se arată când *ne apropiem* de El sau să ne umilim urmând soarta *oamenilor*, nu *a zeilor*[45], ca să nu fim striviți de *conștiința nimicniciei* și *a slăbiciunii* noastre și de *presimțirea** slavei Sale.

Pentru că am văzut că poezia *te atrage* și *te încântă*, cum [mi-]ai mărturisit povestindu-mi de[spre] noaptea aceea din cimitir...

Eu am bănuit demult, din înfățișarea ta, *plăcerea pentru poezie*.

Da, *frumusețea acestei lumi* n-o pot vedea în[tr-]adevăr decât *ochii*, *chipurile* și *sufletele* care au în ele *strălucirea* ei, farmecele ei.

---

[43] Și aici avem *mărturia directă* a Fericitului Ilie cum că a avut *experiențe mistice* încă înainte de a se căsători, de foarte de tânăr. Când scria aceste rânduri avea 26 de ani...

[44] Lui Dumnezeu.

[45] Aici cu sensul de *Sfinți* și nu de *făpturi imaginate*.

De aceea îți dezvălui acest *secret* al meu[46], pentru a mă dărui ție *așa cum sunt*. Pe tine te-am gândit *la fel* [ca mine], de aceea *ascultă* și *iartă*.

Celui iubit

Coaptă și *rod* m-am dăruit ție,
necunoscutei, doritoarei guri,
numai să mă consumi,
inima, trupul *hrană* să-ți fie.

Din ochi negri care *mă sorb*,
să ucid *setea* ce mi te fură!
Semn *împlinirii* în destin orb
să cresc în tine *fără făptură*.

Tu *erai* și tu *ești* și *rămâi*,
exist ca umbra în nopți de bine,
pământ și apă urcând la tine
ființa-mi schimbată-n *tămâi*[47].

Așa [te-]am gândit și te-am închipuit acum aproape 4 luni, când am scris aceste versuri, și altele pe care ți le voi *transcrie* și *dărui*, pentru că *tu mi le-ai inspirat*.

Din ochii tăi *adâncitori*
dezlănțuiri aud
ce-mprăștie suflarea-mi.
Ci eu te simt *cum mori*
– din vrăjile de nud*
dorind – în răsuflarea-mi.

---

[46] *Secretul* era acela, că pentru prima dată îi spunea că *scrie poeme*.
[47] Formă contrasă a lui *tămâie*.

Scrisoarea nr. 14 (14 iulie 1945)

Plic în alb.

Îmbucurat extaz,

Ieri nu te-am văzut și azi mi-e așa [de] *dor de tine*, că de te voi întâlni...am *să te sărut*...

Dar *cum*?...Te voi săruta *din ochi* cu privirile, din chip cu *surâsul gurii*.

Tu vei zâmbi spunându-mi: „Am ghicit! Știu *ce vrei* și *ce-ai făcut*”...

Atunci bucuria *ne tresaltă* pașii și ne plecăm din umeri.

Unul către altul frunțile ni le îndreptăm, *lin* și *insesizabil*, [pentru] ca nimeni *să nu observe*, în afară de sufletele noastre care *se alipesc doritor* pe deasupra trupurilor noastre.

Ca să te am mai mult *prezentă*, iată îți transcriu ceva *de altădată*, când era *primăvară* și tu erai *departe*.

E ziua ta, Blue eyes,
și poate gându-ți
va fi ca *o salcie-nflorită*
primindu-L pe Iisus
în fluturări sau așternută.

Simțirea ta neprihănită,
în simplitate pură,
asemeni *exalării*
din florile pletoasei,
duios, plecatei sălcii,
oare în *taina lină*,
ce crește printre *denii*,
ce se aud pășind
spre turle de Biserici,
de lună argintie;
oare în *lina taină*
simțirea înviată*
de lacrimile sfintei,
uitatei așteptări,

tu n-o supui visând
și tremurând de drag
asemuitei umbre,
ce umblă în văzduh,
părelnic și real?...

Blue eyes, poate [că] merit *să mă uiți*. Căci eu n-am putut să-ți dau decât *durere* și *așteptare chinuitoare*.

De nu voi muri, câți ani *să mai aștepți*?!...

De ce *să-ți pierzi* tinerețea, frumusețea vieții pentru mine?

Mă doare *nespus* cântecul tău: „am rătăcit firul vieții, farmecul tinereții, de dragul ochilor tăi”.

Să pierd numai eu *sensul vieții*, dacă destinul[48] e prea aspru. De ce *să te chinui* cu mine?

Te iubesc *prea mult* ca să nu-ți doresc *decât fericirea*.

De aceea, dacă [îți] găsești *fericirea* și *iubirea* altundeva, uită-mă!

Căci așa mi-a fost soarta: toate *minunile dragi* să-mi treacă pe dinainte ca umbrele, să nu le pot opri, și până la moarte să doresc, să plâng cu mâinile întinse în zadar.

Deci, ești *dezlegată* [de mine][49] să faci ce vei voi atunci când *nu voi mai fi* sau chiar de voi fi, [dacă] voi fi departe [de tine], fără putință de întoarcere. Desigur, [asta] fără *voia mea,* ispășindu-mi îndrăzneala de a fi *acționat* și *trăit* conform credinței mele[50].

Chinul pustietății va fi *îndoit mai greu* pentru mine.

Când nici pe tine nu te voi avea (aci scriind acestea, ochii mi se umplură de lacrimi), nici speranțe că te voi regăsi.

Însă *voi încerca să mă bucur* auzind că tu ești fericită, oriunde, oricând, oriunde și cu oricine.

Mă voi ruga pentru voi, pentru fericirea ta.

Anii întunecați[51], care vor urma pentru mine, de ce să-i înduri și tu, care nu porți nicio vină?

Ar fi *nedrept* să suferit tu din cauza *destinului meu*[52].

---

[48] Viața mea.

[49] Îți dau voie, *consimt* să faci ce vrei cu viața ta.

[50] A încrederii mele că trebuie *să fac ceea ce simt să fac,* ceea ce conștiința mea *mă învață.*

[51] Și iarăși o presimțire/ *o vedere înainte* a viitorului său, cu prea greii și dureroșii ani de închisoare.

[52] Atenționăm din nou asupra faptului, că Fericitul Ilie nu credea în ideea de *destin*/ de *soartă* în sens păgân, în care viața omului e cu totul *prestabilită* și el nu poate face nimic să o schimbe, ci folosește pe *destin* cu sensul de *viață,* de propria-i *viață socială*, care e dură, *nemiloasă* cu el.

Nu ți-am spus [acest lucru până acum]. Dar și pentru aceasta n-am vrut *să te cunosc* mai demult: pentru motivul că știam ce chinuri trebuie *să îndure*[53] (pe care eu nu am puterea *să le înlătur*) femeia care va trebui *să-mi stea alături*.

Mă întreb [de unul] singur acum și mă frâng[54]: „De ce *tocmai pe tine*, la care [eu] țin *mai mult decât la mine*, Dumnezeu a voit *să te aleg* să împărtășești din întunecatul, nemilosul meu *drum* spre *țări de lumină* și *ceruri*[55], dar drum ce trece prin *prăpăstii* și *moarte*?”.

Blue eyes, de aceea trebuie *să mor*...Iar tu, prin moartea mea, vei câștiga *puterea vieții mele*. Căci ți-o dăruiesc ție, ca să trăiesc [*tot*] *înainte* prin tine, și tu să fii *întruparea* fericirii mele de *a trăi* și *a contempla* frumusețea, a bucuriei, care realizată nu și-a găsit *liniștea* încă, iar mormântul n-o poate *cuprinde*, precum nici moartea n-o poate *reține*.

Doamne, fă să fie *altfel* de cum *prevăd*!

Și dragostea ce mi-ai *dăruit-o* să ne-o *binecuvintezi* într-o zi, când vom fi *doar noi doi*!

Și Tu, sub forma unui *călugăr bătrân*, [care vorbește] în cuvinte de miere, să ne așezi pe frunte și în inimi Tainele Sfintei Tale încuviințări, *unindu-ne* pentru aici și pentru vecie.

---

[53] *Să îndure*...au fost *subliniate de autor* în manuscris.

[54] Mă chinui să înțeleg.

[55] Din nou *vederi înainte cutremurătoare*...pentru că experiența extatică, dumnezeiască a început să se petreacă după 20-30 de ani în viața lui.

Scrisoarea nr. 15 (30 iulie 1945)

Plic în alb.

Blue Eyes,

nu mai pune *întrebări*!...Căci [atunci] și eu *voi întreba*.

De ce privești *așa insistent* către un bărbat? Ca să vezi dacă devin *gelos* sau fiindcă simți nevoia de *a[-i] privi și pe alții*, fiindcă eu nu îți satisfac toată *setea de viață* și *iubire*?...

Dacă îmi amintești mereu de „rusul” de astă iarnă, [atunci] îți închipui că eu cred că numai *l-ai privit* și *simpatizat*.

Eu pot bănui [de aici] că *v-ați sărutat* și *îmbrățișat*.

Știu, este *omenește* să nu reziști naturii, imperativelor ei, farmecelor ei...[Însă] de ce *provoci* asemenea situații? Ca eu *să mă destăinui*? Ca eu *să mă turbur* și *să te iubesc* cu înverșunarea și teama că *te voi pierde*?

Se poate [însă] să provoci contrariul[56]. Adică iubirea mea să se transforme în sete[a] de *a te zdrobi*, în ură sau să mă faci să te trec *în rândul* tuturor celorlalte [fete], care nu merită nici iubire, nici sacrificiu, nici măcar o privire!

Vom suferi amândoi...Căci chiar în ura mea voi simți *iubire neîmplinită* și fără sfârșit *mă voi consuma*[57].

Și voi fi atunci, totuși, fără putința de *a reveni* la tine. Căci hotărârile mele odată luate *nu mai revin* asupra lor[58].

Mai repede *aș muri* de dragul și de dorul tău decât să mai încerc *a doua oară* iubirea pe care mi-ai respins-o sau pe care acum o disprețuiești.

Căci eu am hotărât odată [pentru totdeauna] că tu ești *singura mea iubire* și [că] *nu te voi părăsi niciodată*. Și o voi păstra chiar [și] atunci când *mă vei părăsi*, cu singura *deosebire* că nu-ți voi mai vorbi de[spre] dragostea mea pentru tine [și] nici nu ți-o voi mai *arăta* prin nimic.

Căci glasul și privirile îmi vor *amuți* și nu te vor mai *cânta* când ne vom vedea. Și totuși, [în inima mea] te voi *cânta* și [voi] *privi* în *visul meu din trecut*.

---

[56] Dragostei.
[57] Mă voi întrista, necăji interior toată ziua.
[58] Și așa a trăit toată viața: fiind *cu totul determinat* în hotărârile pe care le lua!

Dacă vrei *să mă încerci*, [atunci] ia aminte să nu dai naştere la sentimente *nepotrivite* și *inutile*, dăunătoare fericirii noastre, din cauza destăinuirilor pe care le vei face și le voi face *fără să vrem*!

Dacă încerci *să lupți* cu mine în felul acesta, eu voi fi *biruitor* totdeauna.

Tu mă poți *ucide*, dar nu-mi vei putea ucide *iubirea*.

Tu poți *pieri* și *cădea* între ființele *fără inimă* și *credință* (ceea ce ar fi pentru tine *mai rău* decât moartea) dar iubirea noastră *va trăi înainte*, în puritatea și sfințenia pe care am făurit-o și o voi întreține eu, veșnic îndurerat, fără noroc în dragoste și viață, dar mereu *prin durere spiritualizat*[59], urcând spre iubirea *Celui de sus*[60].

Dacă ai ști cât tremur[61] pentru această *iubire*, pe care am pus-o *prag* și *împărtășanie*[62] între *viață* și *moarte*, ai înțelege de ce mă simt *atât de aproape de moarte* când *te privesc*.

---

[59] Din nou *o vedere înainte* a vieții sale.
[60] A lui Dumnezeu.
[61] Cât mă îngrijorez.
[62] Cu sensul de *legătură* între viață și moarte.

Scrisoarea nr. 16 (4 august 1945)

Sâmbătă,
ora 12.

Plic în alb.

Blue Eyes,

Slăbiciune, numele ți-e *femeie*!...

Eram *mai tare* decât piatra, și azi îmi merit *soarta*[63].

Căci mă întreb: Pentru ce *m-am părăsit* pe mine și *m-am dăruit* unei femei?

Pentru că iubirea mea n-a cunoscut margini.

Am uitat și îndepărtat de la mine toată frumusețea lumii, care *mă creștea* și *binecuvânta*, pentru a căuta toată viața și frumusețea divină într-o singură *ființă iubită*, pe care o văzusem deasupra tuturor lucrurilor, până și a Dumnezeirii.

Căci te iubesc și te-am iubit *mai mult* decât pe Dumnezeu, pe Care Îl uit pe zi ce trece de dragul tău.

Și El a fost *bun* și *sincer totdeauna* cu mine. Și iubita mea *nu este sinceră*! Ea nu a părăsit totul pentru a fi plăcută [doar] *unuia singur*.

Primul ei gând e *să placă celorlalți*. Ochii ei caută încă *admirația* și *dragostea* altora. Dragostea mea nu o satisface, nu-i *de ajuns*. O știu.

Privirile *admirative*, fugare, ale celorlați *valorează mai mult* decât dragostea *curată* a unuia singur.

E mai simpatic, mai comod și chiar *frumos* stă unei persoane, cu ochi și trup fermecător, să aibă alături *un adorator*, care să-i sporească frumusețea, farmecul și înălțarea pe *un piedestal de zeiță*. Și *adoratorul*, chiar dacă este într-un grad *mai mic* sau *mai mare* simpatic, drăguț, și chiar *iubit*, rămâne totuși *o marionetă* în fața tuturor.

Dar nu *orice om* poate deveni o marionetă *în mâna* și *la dispoziția* chiar a unei zeițe. Sunt [și] oameni cu voință mai tare decât ei înșiși, cu o viziune și înțelegere precisă a faptelor.

Aș *sacrifica totul* pentru iubirea noastră [pentru] ca s-o mențin: *viața* aceasta, chiar *mântuirea sufletului* meu.

---

[63] Starea în care mă aflu.

Un singur luru *nu pot face* însă: să sacrific *puritatea* iubirii mele, *sinceritatea* și *adevărul* ei.

De ce să-ți ascund ceea ce cred, ceea ce văd?...Cu propriile[-mi] mâini îmi scot mai bine inima vie din piept și, [odată] cu ea, și viața aceasta zbuciumată, ce n-ar fi meritat poate soarta *veșnicei regăsiri*.

Niciodată nu voi putea fi robul care *nu știe* și *nu îndrăznește*. Ci cel care *se înalță*, cu prețul vieții, pentru adevăr și puritate.

Acesta e adevărul: *m-am dăruit* cu tot sufletul și destinul[64] ție, ca la o icoană, iar tu îmi dai numai *o parte* din iubire și [din] hotărâre[a] de a fi eu *singurul bărbat*, unicul *ales*[65], unica [ta] *fericire*.

Tu aștepți *mângâierea* privirilor altora în afară de privirile mele. Eu nu cer și nu aștept decât *pe ale tale*. Aci e *deosebirea* [dintre noi doi]!

Mie, tu, *îmi ajungi*. Ție, eu, *nu-ți ajung*.

Spunând și recunoscând acestea eu *mă înjosesc*, mă umilesc în fața ta, ceea ce nu am făcut până acum în fața nimănui. Dar o fac pentru *a respecta adevărul* [pe care îl simt].

Aceasta este însă *tăria* sufletului și a voinței mele.

De aceea îți cer: caută în tine însăți și recunoaște dacă *am spus adevărul* și mărturisește-mi sincer, pentru a hotărî amândoi ce este de făcut! Pentru că sunt *prea mândru*[66] și am *o conștiință prea curată* ca să pot continua pentru plăcerea *împlinirii* unei dragoste, pe căi care nu sunt *absolut limpezi*.

Nu mă întreba *cât mă costă* această *hotărâre*! Vei vedea, poate, mai târziu, că în adevăr *te-am iubit doar pe tine* și *te voi iubi mereu*.

Însă nu pot trăi simțindu-mă *umilit* de cea mai adorată ființă [din viața mea] *în fața unor pigmei*[67].

Tu, fără să știi, vrei *să mă umilești* în fața celor pe care eu *îi disprețuiesc*, pentru că desconsider *personalitatea lor morală*.

Căci port în mine (nu vreau să mă laud!) un suflet *incomparabil mai mare* decât al lor, al tuturor la un loc și *o voință*, vei vedea odată [cât *de mare*], dar atunci va fi *prea târziu*.

---

[64] Viața mea.
[65] Al inimii tale.
[66] Cu sensul de: *prea demn*. Iar *demnitatea* nu e *un păcat*, ci, dimpotrivă, *o virtute morală*, cea care ne face să fim *oameni verticali*.
[67] A unor oameni *mici la suflet*.

Pentru că totul *va fi pierdut,* iubita mea!

Aș plânge [acum], dar nici această *ușurare* nu mi-o mai îngădui...

Scrisoarea nr. 17 (14 august 1945)

Plic în alb.

Blue Eyes,

Dacă mă întrebi ce să faci când e vorba de *a primi* sau nu *căsătoria*, înseamnă că nu ești *definitiv hotărâtă* în urmarea, până la sfârșit, *a dragostei noastre* cu orice preț.

Dacă iubirea noastră ar fi tot ce e *mai sfânt* și *mai bun* pe lumea aceasta, întrebarea nu ar fi venit.

Însă în momentul în care *întrebi*, înseamnă că dragostea noastră *se clatină*. Că există ceva care *o roade*, fie ea *neîncrederea* sau altă *chibzuială*[68] de ordin material, fie infiltrarea *unei simpatii* pentru altă persoană[69].

Îți spun încă de acuma: totul nu este decât *o simpatie trecătoare*, dorința și plăcerea jocului cu necunoscutul[70]. *Marea* și *adevărata dragoste*[71] cu mine *a venit*, cu mine *va trece*. Va rămâne, orice vei face.

Îți vei da seama [numai] *mai târziu*, și atunci va fi *prea târziu*, căci în mine va fi totul *ars* și *veștejit*.

Ceea ce *scapă* sau *pleacă* azi și *nu se împlinește*, mâine nu va mai fi cu putință. Regretul pentru ceea ce faci acum va fi *atât de mare*, încât veșnic vei avea sufletul *pustiit* și *gol*.

Vei căuta *zadarnic* iubirea înainte[a ta] și în ceea ce ai, [însă] ea nu va fi decât *în urmă*, înmormântată cu mine pentru totdeauna.

De aceea, eu îți spun: ești *liberă* să faci ce vrei, ce crezi singură că este *bine*. Nu vreau să te influențez cu nimic.

Eu n-am avut decât *dragostea veșnică*. Așa ți-am adus-o. Dacă n-o păstrezi, ea va pleca cu mine *mai departe* și eu *o voi avea* aici, pe pământ, și în cer.

Tu, dacă o părăsești, tu dacă o părăsești, nicăieri în cer și [pe] pământ nu o vei mai regăsi. Spun acestea nu pentru *a te atrage* [de partea mea].

---

[68] Rațiune, problemă, nevoie.
[69] Pentru un alt bărbat.
[70] Dorința ta de a căuta și la *alți bărbați* ce numai eu *îți pot da*.
[71] Din viața ta.

Fiindcă trebuie să știi, chiar rămânând cu mine și cu dragostea [noastră], un oarecare timp vei avea *regretul* că ai lăsat [să te stăpânească] ceea ce acum te pune *în cumpănă* ca să alegi.

Clipele de fericire pământeană pe care le vei avea cu mine, dacă ai rămâne alături de mine, îți vor șopti că *ești pe calea cea adevărată* chiar [și] în cele mai mari *dureri* ale sacrificiului pentru dragostea noastră.

Dincolo, în cer, însă voi avea *certitudinea* că *ai biruit* și că împreună am fost *mai tari* decât lumea și atracțiile ei.

Acolo, fericirea și iubirea noastră, vor fi *depline* și din eternitatea și nesfârșirea lor ar mai îndrăzni [parcă] odată pe *calea sacrificiului*, aceea de *a porni în lume* să mai salveze și alte întrupări în materie[72].

Numai iubirea care *ne cere sacrificii* poate mântui sufletele [noastre]. Și aceasta e *iubirea noastră*.

Alege acum între *mântuirea* celor două suflete ale noastre, prin dureri și sacrificii, sau pierderea lor pentru câștigarea mulțumirii [de sine] și a unei fericiri relative în viața trecătoare.

Mulțumirea ta e și mulțumirea mea.

Însă împlinirea, mântuirea, fericirea nu o putem avea *despărțiți*, [ci] decât *amândoi*, ca *o singură ființă*.

Poți *distruge* sau *poți învia*. Ești liberă să-mi dai ce crezi de cuviință: *moartea* sau *viața*, căci *te iubesc*.

---

[72] Dacă *și-ar sfinți viața*...ar ajuta *și pe alții* prin rugăciunile și ajutorul lor.

Scrisoarea nr. 18 (24 august 1945)

Fără adrese.
Doar:
To my
young lady[73].

Există
două scrisori,
notate *I* și *II*,
incluse
în același plic
și considerate
o singură scrisoare.

I

Blue Eyes,

Din tăcere m-am desprins ca *să te aud* și *să mă cunoști*.

Și va fi *un cântec suprem*, mai puternic și mai drag în măsura în care *vom crede* [în el].

Te știam ca pe *o ființă fermecătoare*. [Dar] când te-am privit *mai îndeaproape* am văzut în tine *un înger*.

Să vorbesc și să acționez în felul *de astăzi* mi-ar fi părut *o copilărie* altădată.

Par lucruri *perimate* și *fără rost* pentru alții[74]? Totuși, eu cred că tu ești *îngerul meu*, pe care până azi nu l-am întâlnit nicăieri.

Deși nu te cunosc *îndeajuns* [*de mult*], [și] nici nu-ți cunosc *părerea* și *sentimentele față de mine*, îmi inspiri *o încredere* și *un curaj neobișnuit*.

[O,] de aș putea ști pentru cine [*te*] *păstrezi* și cum ești *înclinată să dăruiești* toată comoara sufletului [tău] curat și mare, pe care *presimt* că îl ai!

Prezența ta mi-a *reînviat* și *întărit* credința în Îngeri și mă face să aud, *mai ușor* și *mai adesea*, glasul sfânt [al lui Dumnezeu] în adâncul meu.

---

[73] În engleză: *Către tânăra mea doamnă*.
[74] Cuvintele din inimă către persoana iubită.

O strălucire *îmi însuflețește* fruntea și privirea. Moartea e [pentru mine] tot atât *de frumoasă* [acum] ca și viața, când trupul și duhul meu sunt *pătrunse* de lumina înfățișării tale.

Pentru spiritul meu *adânc turburat*, poate [că] Dumnezeu S-a îndurat să-mi trimită în cale *un înger*!

Dar mi le-a dăruit?!...

Să fie *îngerul meu*?!...

Voi fi atât de vrednic ca *să mă iubească* îngerul?

Tainic, dacă ar săvârși[75] aceasta, aș simți. Iată însă, [cum] lumină *izvorăște* în sufletul meu și *murmură*[76] să curgă în afară. Lacrimile mă umplu de bucurie și mă simt mai *diafan* și mai *pur*.

Numai gândind la tine *mă transform* astfel. De aceea te socotesc *un har trimis de la Dumnezeu*. Lângă tine viața mi-ar părea *o eternă călătorie* din *ceruri* spre *ceruri tot mai înalte*[77].

Apropierea ta mi-au înviat din nou *puterea* și *credința* că *trebuie* [*să lucrez* la *construirea de sine*] și [că] *voi izbuti* pe *drumul creator* pe care apucasem odată [și] de care m-au *îndepărtat* vremea[78] și soarta[79] neîndurătoare.

Întrupare divină[80], căreia mă voi ruga să-mi ajute, ca sublimul adevăr și frumusețea *să strălucească* în lume prin făptură.

Îmi apari[81] ca *o veșnică melodie* a unei *armonii necunoscute* și *profunde*. Iar tot ceea ce văd *frumos* în natură și viață îmi aduc aminte *de tine*.

Cum te-aș putea *încredința* că tot ce spun e *adevărul*? Dacă aș fi alături de tine, *aș plânge ca un copil* de atâta fericire și poate [văzându-mă astfel] *m-ai crede*.

Pe când așa orice *înduioșare* trebuie s-o înfrâng cu durere în inimă. Și parcă *ucid* tot ce e *mai bun* și *sfânt* în ființa mea.

Dacă aș reciti această scrisoare nu aș mai trimite-o, căci mi-ar apărea ca *o umbră* a luminii ce mi-o răsfrâng gândurile despre tine.

---

[75] Ar *face* acest lucru, dacă *m-ar iubi*...
[76] Susură, dă să iasă...
[77] Și așa a fost, în definitiv, *călătoria* vieții lor conjugale: o continuă *înduhovnicire* a amândurora!
[78] Timpul istoric pe care îl petrec. A trebuit să plece în război...
[79] Viața.
[80] *Femeia iubită*, socotită ca *dar de la Dumnezeu*.
[81] *Te înțeleg* ca pe o veșnică melodie.

Cuvintele nu sunt decât *vreascurile*, uscăturile unei *primăveri trandafirii*, care e *simțirea mea* în clipele acestea de *zori ce se deschid*.

II

My Eternaly Bride[82],

De va muri unul din noi, să fim fericiți *și atunci*! Dacă tu ești *un înger* vei continua *să exiști*. La fel și eu voi trăi ca *înger al arhanghelului*, când forma materială *se va fi stins*.

Atunci vei putea veni *luminos*, ca un arhanghel în nopțile frumoase de flori, tinerețe și cer, [ca] să te revăd!

Tu mă vei simți. Vei săruta vântul, lumina lunii și florile de pe câmp, [pentru că ele] *eu sunt*!

Iar când voi veni, dacă tu nu vei mai fi[83], ca un înger vei continua să vii spre mine, mai frumoasă și mai fericită. Și eu te voi iubi mai mult încă, iar fantoma ta îmi va apărea, mă va cuprinde și *se va întrupa* în mine. Atunci eu voi fi *tu* și tu *eu*[84]. Așa că moartea nu ne va putea despărți.

În seara aceasta am văzut în ochii tăi *întâia oară scânteind* învierea iubirii celei mari, pe care *o aștept* de la tine.

Tu îmi ceri să îndeplinesc tocmai ceea ce eu *urmăresc* și *doresc* din copilărie. Idealuri de care nimic nu m-ar putea despărți.

Dumnezeu te-a trimis să-mi ajuți, [pentru ca] să merg pe calea visată.

Ascult *Simfonia a III-a* de Beethoven[85], cel mai iubit de mine dintre oameni după Iisus. Iar gândurile și simțirea mea, împlinite de armonia lui, sunt *adieri de vânt* ce aleargă peste depărtări, [ca] să-ți mulțumească și să te plimbe în zborul lor eteric.

Ce aș putea face ca să [o] feresc pe *zâna mea cea bună* de *privirile rele*, de toată neliniștea grea? Ca s-o simt [astfel] *fericită*.

---

[82] În engleză: *Mireasa mea cea veșnică*.
[83] Dacă tu vei muri înaintea mea.
[84] Încercare de a crea *o mitologie personală*.
[85] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Symphony_No._3_%28Beethoven%29.

Căci am ghicit *tristețea* și *nemărginirea* în ochii și trupul tău de argint strălucitor, ce vin din cer adânc, albastru, înfiripându-și domnia [în mine].

Lasă plânsul și toată durerea mie! Sunt *mai obișnuit* cu ele și nu mă vor înfrânge. Iar tu fii *bucurie* și *cântec* și *noapte* cu lumini de stele și lună [care] coboară de flori* primăvara.

Căci eu voi fi fericit să mor cu fruntea în vânturi, luminată de amintirea chipului tău și de gândirea Împărăției lui Dumnezeu, în care vom fi împreună.

Cât îți voi avea *în suflet* chipul, în duhul meu străbătut de fiorii morții *va iradia pacea* și *suprema împlinire* până în ultima clipă.

Da, *voi surâde* și *voi privi către tine* și *de dincolo de moarte*!

Cum să mă despart de tine?!...

Cum să te părăsesc?!...

În *depărtare* și *primejdii* voi fi mai aproape *ca oricând* de tine[86].

Stelele de aceea sunt așa de *frumoase* și *nemuritoare,* pentru că sunt *așa de departe*. De asemeni vei fi *tu* pentru mine...

Dumnezeu, Dumnezeu, Dumnezeu!...

Logodnica mea...

Doamne, ajută-i!

---

[86] Și așa a și fost *în închisoare*: foarte *aproape duhovnicește* de soția și de fiica sa!

Scrisoarea nr. 19 (20 septembrie 1945)

Fără adrese.

O scrisoare în 6 pagini.

Blue Eyes,

Deși ard în dorința de *a te îmbrățișa*, mă voi înfrânge[87].

Deși viața mea nu are *rost* și *plăcere* fără tine, voi tăcea. Pentru că așa vrei tu, [cea] care *nu mai dorești* aceste lucruri. Poate fiindcă iubirea ta începe *să se răcească*.

Totuși o vei simți odată *arzându-ți* trupul, și atunci, poate, nu voi mai fi[88], și pentru tine va fi *mai greu* decât azi, pentru mine.

Tu nu vei simți și nu vei înțelege, poate, cum pe mine *mă atrag primejdiile* și *glasul morții*, care *îi înfioară* pe alții. Pe mine [însă] mă încântă și mă atrag.

Căci sunt mai mult din *altă lume* decât *din aceasta*[89]. Și lumea aceasta de aceea *mă nemulțumește* și îmi găsește[90] mereu *motive de revoltă*, fiindcă o altă lume, *perfectă*, o am în ochi și în trup, și o doresc.

Iar dacă ție *îți reproșez* unele lucruri, [fapt] ce *te supără*, nu înseamnă că tu nu ești *curată* și *cuminte*. Pentru că eu am impresia, uneori, că ești *un înger*, o *sfântă*.

Însă cele pe care eu le spun sunt *adevărate* și *trebuie spuse*, [tocmai] pentru ca să fim *conștienți* de ele și să nu trăim cu impresia că *le putem ascunde*.

Nu te teme *să stai în lumină* cu tot ce e *bun* și *rău* în sufletul tău! Teme-te de *întuneric* [însă]!

Nu trebuie *să ascundem* nimic. Răul trebuie *scos* la lumină și *denunțat* pentru a-l învinge[91].

---

[87] Îmi voi înfrânge, *opri* pornirea de *a te îmbrățișa*.
[88] Poate voi fi *mort*...
[89] Mă simt mai mult *al veșniciei* decât *al istoriei*.
[90] Îmi creează, *îmi oferă* mereu...momente de revoltă.
[91] Cu sensul: nu trebuie să avem între noi *secrete,* lucruri *nespuse*, indiferent dacă ele sunt *bune* sau *rele*.

Eu însumi nu ascund *părțile rele* [din mine] ci *le dau la iveală*, pentru ca *să le distrug din rădăcini*. Căci în lumină mi-e *rușine* de ele. Și ele *mor*, căci nu pot *rezista* luminii.

[Patimile mele] vor să se ascundă și nu le las. Le ucid.

De aceea eu încă susțin, că e normal să ai *emoție de bucurie*, să devii *altfel*, mai *vioi*, mai *vorbăreț* și să ai *gesturi drăgălașe* în fața unei persoane *simpatice* sau *frumoase*. Nu poți *tăgădui* acest lucru fiindcă este *general omenesc*!

Însă tu de ce vrei *să-l ții ascuns*?

Nu te ascunde de mine! Aceasta mă doare. Scopul poate fi *câștigarea* simpatiei, a aprecierii, *a prieteniei* acelei persoane, mai ales când este *de sex opus*.

E adevărat: eu nu te împiedic de la acest lucru!

Totuși, te previn: e *periculos* acest joc, care poate însemna *o promisiune* pentru cel față de care te exprimi [astfel] și *o ispită* [și] pentru tine.

Dar eu, îngerul meu, vreau să te scot *din vremuri* și să te duc *în veșnicii*. Vreau să-ți arăt *ispitele* și *minciunile* în care trăim pentru ca *să nu te fure* vreodată.

Și nu ți le arăt *doar ție*, ci [și] eu însumi *le învăț* și mă *vindec* de ele văzând cât *rău* aduc.

Dar drumul pe care noi am pornit e *greu* nu numai pentru motivul că ceilalți *ne stau împotrivă* ci mai mult pentru că noi nu vrem *să fim ca ceilalți*. Noi vrem, cel puțin așa cum vreau *eu* și cred că și *tu*: să devenim *perfecți*[92]. Să putem la sfârșitul zilelor noastre, în fața morții și, apoi, în fața lui Dumnezeu, să răspundem cu îndrăzneală, zicând:

„Drumul nostru a fost *greu* și[93] i-am *biruit* pe oameni!

Drumul nostru [însă] noi înșine l-am făcut *și mai greu*, pentru că am voit *să aruncăm răul din noi*, să ne dezlipim de părțile rele ale trupului și ale sufletului.

Și ne durea, căci ne lipseam atunci și de unele plăceri. Totuși *am încercat*, și poate *am izbutit în parte*.

Azi suntem *mai buni*. Azi, Dumnezeule, nădăjduim că *ne vei primi*!”.

Și acum te rog, nu pentru *fericirea* noastră, ci poate spre *durerea* noastră, totuși spre *binele* și *înălțarea noastră* [*spirituală*] să nu *uneltești*, prin niciun gând rău, împotriva dragostei noastre!

Căci ea trebuie să rămână *așa cum a fost*, dacă mai puternică și mai frumoasă nu devine.

---

[92] Desăvârșiți duhovnicește.

[93] Dar...

Te rog să nu te gândești niciodată *să lovești* sau *să împroști* prin vreun gând sau vreo faptă dragostea ce ne-a unit *atât de curat* și *sincer* până acum. Te rog! Pentru că aceasta înseamnă *s-o ucizi* și eu nu vreau [acest lucru].

Pentru că trebuie să-ți dai seama că, dacă atât *de cuminte* cum ești și totuși sunt *motive* care mă fac *să te urăsc* uneori, pe nedrept poate, mă întreb dacă aș mai putea oare *să stau* sau *să mă mai apropii de tine* vreodată, dacă *aș auzi* sau *aș vedea* că tu ai apuca *alte căi* sau inima ta *ar bate* și pentru altul.

Dacă ar fi *să mă coste* chiar viața, durerea ce mi-ar produce-o lipsa ta, eu n-aș putea *să te mai suport* alături și iubirea mea *s-ar închide* pentru totdeauna.

De aceea cad în genunchi și spun: Oricât ne-am supăra unul pe altul, iubirea noastră *să rămână curată*! Să ne păstrăm iubirea cu orice preț.

Chiar dacă vreodată *eu* sau *tu*, prin vreo greșeală [anume], nu vom mai merita *respectul* ce-l datorăm unul altuia, trebuie totuși să ne amintim întruna că acela este *drept* și *cinstit* dintre noi, acela e cel care *a iubit* și *iubește cu adevărat,* [adică] acela care *va păstra iubirea* și *nu va înstrăina nimic din ea* și-și va păstra trupul și inima *curate*.

Acela [adică], care va continua să trăiască numai și numai pentru *imaginea lui*[94], păstrându-și corpul *curat* de orice *atingere* cu o altă persoană.

Eu nu voi trăda niciodată imaginea ta[95], indiferent ce vei face tu. Eu nu mă voi răzbuna, chiar dacă tu vei încerca să te răzbuni. Dar trebuie să știi că orice *încercare de a te răzbuna* va aduce *îndepărtarea mea* [de tine], *tăcerea* și *moartea* sentimentelor mele, care astăzi de caută, îți dau ocol și cerșesc de la tine voie, bunătate, dragoste.

Certurile și supărările noastre să fie [doar] *între* noi. Poate *le merităm*. Și eu cred că *da*. Pentru că nici eu, nici tu nu suntem nici *buni*, nici *perfecți*. Dar *vrem să fim*.

Cine este *perfect* și *bun* în lume? Nimeni! Noi n-am mai fi *oameni* dacă nu ne-am mai certa și nu ne-am mai supăra.

Singura mea dorință este ca certurile și supărările *să nu ne copleșească*[96]. [Numai] astfel sunt și ele *bune* de ceva.

---

[94] Pentru soțul lui. Pentru că *imaginea* ta, cartea ta *de vizită* e *soțul tău*.
[95] Persoana, iubirea și relația ta cu mine.
[96] Relația, căsnicia.

Ne simțim *mai aproape* și *mai curați* după orice *discuție* sau *supărare*.

Însă de certurile acestea *mă tem* și aș vrea *să le îndepărtez*, fiindcă mi-e frică să nu ne facă *să ne urâm*. Să nu ne despartă și să ne facă *doi vrăjmași*.

Și niciodată răul făcut nu se simte *mai adânc* decât atunci când e făcut de doi vrăjmași, care s-au iubit și se iubesc. Când un rău îți vine de la cel *de la care aștepți iubirea* și *pe care îl iubești*...e *groaznic*!

Tu știi că *te iubesc* cu acea groaznică simțire ce trece peste legi și moarte. Dar te vei chinui cu mine în dragostea mea. Și tu *mă iubești*.

Altfel cum ai accepta *să te chinuiești* alături de mine?! Îmi ierți toată *răutatea* de care sunt capabil, căci și eu *o iert* pe a ta!...

Dar îmi vei ierta *mereu*? Căci mă îngrozesc de mine însumi. Vei fi atât de înțelegătoare și de bună încât să mă ierți mereu? Pe mine, ale cărui *mânie* și *gânduri negre* nici viforele morții nu le potolesc, ci mă ațâță.

Căci numai tu poți *să mă mângâi*!

Scrisoarea nr. 20 (24 octombrie 1945)

Fără date.

Ieri nu te-am văzut și azi mi-e *așa de dor*...Și totuși tu n-ai fost *așa cum voiam*. O putere interioară sfărâmă *idolul*. El însuși se sfărâmă.

Te adoram ca pe un înger, imploram cerului să fii *îngerul meu păzitor*. Credeam în dragostea, sinceritatea și credința ta. Credeam în *tăria* sufletului tău!

Dar astăzi zâna fuge, se risipește [dragostea noastră], [căci] ea n-a fost decât *un vis* al meu, ce trebuia să rămână *în depărtare*, ca să rămână *cum a fost*.

De n-ai fi Tu, Hristoase, *în cine* aș mai *crede* azi? De cine mi-aș *rezima* încă nădejdea? Pe Tine însă Te-am părăsit mereu pentru dragostea de făpturile vieții, pentru dragostea pământească, slăbiciuni în care doar eu am fost *tare*!

Totul m-a părăsit, totul m-a trădat.

Doar eu am crezut, am rezistat. Am crezut că și ființa din apropierea mea *mă va urma*. Dar, vai, s-a prăbușit mai adânc! După ce a primit *harul iubirii mele eterne*, nu a știut *să-l păstreze* neîntinat.

L-a pângărit, a pângărit iubirea mea sfântă, iubirea pentru care *îmi păstram* eternitatea și credința, virginitatea mea păstrată cu chinuri.

De aceea *răsplata* nu vine de la mine, ci de la un Spirit[97] mai puternic decât mine, care mă învăluie și mă domină chiar pe mine. El îmi dictează să am în ochi scânteile sabiei dreptății și iertării, ale pedepsirii după merit.

Trădarea nu are loc în inima mea.

De ce n-ai murit? Ai fi rămas așa cum *te credeam*, așa cum *te făurisem* eu, așa cum tu *nu erai*.

Dar azi *ce a rămas* din tine?!

Ești [doar] o femeie ca oricare [alta], slabă, prefăcută, vicleană, nesinceră, dedată plăcerilor, care aleargă după senzații și senzațional.

O, n-ai putut nici tu *păstra* ceea ce eu ți-am dăruit. De ce? Te întreb *de ce*?

Ai voit să te răzbuni pe cineva...

Să nu mai spui acest lucru!

---

[97] De la Dumnezeu.

Nu te poți răzbuna pe cineva *pângărindu-ți* corpul, lovind, distrugând iubirea *curată* pe care eu ți-o dăruisem.

Dar pentru aceasta te voi pedepsi. Te voi sfărâma, îngere. Zână, te voi preface în neant. Nu mai am nimic decât pe Dumnezeul meu, Iisus Hristos...

Eu trebuie să mă jertfesc. Eu trebuie să mor. Cum voi suporta altfel chinul, de a trăi alături credința cu necredința, sinceritatea cu prefăcătoria, dragostea spirituală cu dragostea simțurilor?!

Nu vreau să mă mai chinui. De ce să mă mai chinui? Ca în viitor, o trădare și mai mare să urmeze?

Eu trebuie să mor și voi muri.

Tu urmează-mă dacă poți, dacă vrei să ajungi acolo unde mă duc eu, la Dumnezeu Tatăl.

Dacă nu, rămâi să te amuzi, să te bălăcești în plăcerile simțurilor, în farmecul vicleniei și al lipsei de credință și de încredere.

Astfel o să cobori de pe pământ încă *tot mai adânc,* spre flăcările Iadului, spre locașul tău.

Cine este *tare*, să fie!

Cine are *curajul*, să urmeze *drumul drept*, să-l urmeze!

Ceilalți, la o parte! Să elibereze [drumul], să nu mai încurce drumul celor porniți pe calea dreaptă!

Dacă ai fi fost *sinceră* și *tare,* mi-ai fi mărturisit de la început și totul ar fi fost *lămurit*.

Dar n-ai îndrăznit, pentru că ai voit *să continui la fel*. Pentru că ai voit *să mă cobori* și pe mine la tine. Pentru că ai voit să-ți devin *asemenea*, pentru ca astăzi să nu mai pot zice nimic. Ai voit să mă simt tot atât de *nevrednic* ca și tine, ca să-ți pot ierta [greșeala]. Poate [că] ai izbutit.

Azi [însă] îți iert totul ca și când n-ar fi fost nimic.

Poate de frica durerii de *a mă dezlipi* de tine.

Poate din nădejdea că până la urmă *te vei îndrepta* și vei fi *așa cum am voit*.

Poate fiindcă *mi-e greu să renunț* la hotărârea mea, pe care am voit s-o socotesc *neschimbată*.

Dar nu mai înțeleg nimic! Poate într-adins ai lăsat să-ți smulg acest secret, această *mărturisire*, pentru a mă face *să te văd* cu alți ochi, pentru *a mă îndepărta* [de tine].

Dar eu ți-am cerut, oricând vei voi, să-mi spui acest lucru *în față*. [Chiar] de *aș muri* [nu vreau] să mai văd această lume cu *necredința* și *căderea* în care se găsește.

Dar eu nu voiesc *să renunț* la luptă. Eu vreau să mor luptând pentru *o credință*. Altfel nu primesc moartea. [Vreau] mai bine chinul pământesc.

Doamne, dă-mi o moarte cât mai grabnică, dar vrednică de credința mea! O moarte [pe măsura] dragostei ce Ți-o port!

Rămâi cu bine, iubito! Nu mai am regretul că te pierd, că mă despart de tine *ca altădată*.

Scrisoarea nr. 21 (7 și 14 decembrie 1945)

Două scrisori
puse în același plic,
fără adrese.

I
(7 decembrie 1945)

Blue Eyes,

E aproape lumină. Și este vânt rece afară. E dimineață. M-am deșteptat demult, cu gândul la tine. Am tot gândit...și acum inima *mi-e plină* de tine. Fiindcă nu ești lângă mine să-mi vezi *bucuria* clipelor acestora. [De aceea] îți scriu. Cel puțin așa *să rămână*, să nu se piardă în zadar [*bucuria mea*].

Iată *ce mă îndeamnă* inima să-ți spun acum. Abia te-ai trezit din somn...și eu aș vrea să fiu în clipa aceasta *lângă tine*, [pentru ca] să-ți spun prelung și învăluitor: *Bună dimineața!*

De ce vreau astăzi *mai mult decât oricând* să te trezești cu mine *aproape* și *să-mi auzi sufletul* din vorbele abia șoptite? Pentru că nu știu cum să-ți spun *mai frumos* și [*mai*] *sincer* [ceea ce simt].

Sunt primele zile de iarnă pe care *le primim* aproape împreună. Și aș vrea *să simți* cum te iubesc și cât [de mult].

Ar trebui *să plângem* de atâta fericire. E zăpada *atât de albă*...și tu îmi *apari*[98] tot mai frumoasă, atât de nepământeană! Și mi se pare atât de *potrivit* cuvântul *zână* pentru tine, încât așa ți-aș zice întotdeauna.

Dar [asta] numai între noi doi. Pentru că numai noi doi *înțelegem* și *trăim* farmecul acesta ce *ne strânge*[99], ne atrage, ne preschimbă și ne face să credem tot ce ne închipuim.

Este *un mare dar al cerului* iubirea dintre noi. Cu cât *va trece timpul* ne vom da seama mai bine. Căci sufletele noastre se vor *deschide* și vor *înflori* de bucurii mai curate și

---

[98] Te văd, *te înțeleg* tot mai mult și de aceea îmi pari *tot mai frumoasă*.
[99] La un loc.

mai mari, și vor purta cu ele trupurile noastre *limpezite* și *veșnic tinere*, până vom trece.

Avem datoria să trăim și să ducem și dincolo de mormânt basmul[100] *tăriei dragostei*.

Dragostea e *singurul adevăr* al lumii. Dumnezeu din dragoste ne-a creat, din dragoste ne ține și Însuși Dumnezeu este *dragoste*.

Când va fi crescut *destul* [*de mult*] iubirea noastră, ea *se va împrăștia în jur* și nimeni *n-o va putea opri*, căci va fi Dumnezeu în ea și pe Dumnezeu, oamenii, nu-L pot *opri*.

Atunci vom fi siguri că *vom învinge*, când vom *îndrăzni* să spunem tuturor, iluminați și liniștiți: „Dumnezeu ne binecuvintează și bucuria *liniștii fâlfâitoare* din noi vine de acolo că ne simțim iubindu-ne, că ne apropiem ca înțelegere și simțim că *trăim* după voia Lui.

El ne binecuvintează, căci iubindu-ne noi *Îl iubim* mai mult, ne încredem și ne dăruim mai mult Lui. Fiindcă El ne-a făcut *să ne zărim*[101] și să ne dăm seama, din prima clipă, că numai *unul pentru altul* am fost *făcuți*.

Dacă nu ne-am fi *întâlnit*, viața noastră s-ar fi scurs *tristă* și *fără de rost*. Am fi căutat mereu, și poate ne-am fi *pierdut*, am fi căzut *rătăciți* pe *drumuri fără speranță*.

Dar, de la o vreme, eu *am trecut* dragostea noastră lui Dumnezeu. Am *încredințat-o* Lui.

De aceea, *orice va veni* [în viața noastră] și *se va întâmpla* [cu noi doi] va fi voia, *mâna* Lui, [cea] care *hotărăște* și *lucrează*. Iar dacă El *a hotărât* să fim uniți în fața oamenilor și a Lui, eu *știu* acest lucru".

De ce *să ne împiedice* oamenii sau împrejurările?!

Iată, El *voiește*! Și noi trebuie *să ne supunem*. Fie voia Lui!

Poate te vei întreba: Ce rost are *să-mi scrie*, când putea *să-mi vorbească*?!...

Vreau să-ți amintești, să știi *fără urmă de îndoială* că iubirea noastră e *tot la început*, ba începe iarăși cu fiecare zi, cu fiecare primăvară, cu fiecare iarnă.

De câte ori te văd, simt cum *mă îndrăgostesc din nou* de tine. Și îmi pare rău, uneori, că știi că-mi ești *dragostea* [*mea*] *mică*, pentru că aș vrea *să-ți spun mereu* și *veșnic* acest lucru.

---

[100] Povestea, adevărul, mărturia...
[101] Să ne întâlnim.

Aș vrea să vezi, să simți mereu *plânsul* inimii mele, ce întinerește și se purifică. Întâia dragoste *neîncetat nouă*, care vrea *să-ți dăruie*, să-ți descopere continuu *plinătatea* și *veselia* ei.

Îmi primești *dragostea nouă* (deși *atât de veche*), dragostea acestui om ce ți-o trimite cu primii fulgi de zăpadă?!...

Fii *bucurie neliniștită* (cum sunt și eu acum), dacă *îmi primești* dragostea! Eu am să simt...Îmi spui tu?...

– „Cum să nu ți-o primesc?!...Cum să nu ți-o primesc, Lucică drag....iubitul meu!...”.

Eu plec în vântul de afară. Și zăpada ce *mă izbește* în față mi-e *dragă*, fiindcă îmi spun: „Sunt *sărutările* ei. Sunt îmbrățișările tale, Blue eyes!”.

[Paralel cu pagina *a patra* a scrisorii, a scris:]

To the mother of my four children. Who are: one sculptor, one muzician, one painter and one poet[102].

II

(Vineri, 14 decembrie 1945)

Întâia elegie

În înălțimi de piatră rară
din neguri vechi, vrăjite-n foc,
îngheț *scânteie* în afară,
o dragoste fără noroc.

Știam că vei veni să mă privești,
când eu din umbre voi *pieri* în soare,
când *tu* și *lumea* îmi veți fi *povești*,
când voi bea *viul apelor nemuritoare*...

De sunt pornit pe unde călătoare
și *pace nefirească* m-a cuprins,

[102] În engleză: „Către mama celor *patru copii* ai mei. Care sunt: unul *sculptor*, unul *muzician*, unul *pictor* și altul *poet*”.

tu mă întrebi: „din flăcări oare
și din vrăjirea-mi cine *te-a desprins*?!”...

Și îți răspunde glasul umbrei mele:
„Eu te-am iubit și tu *n-ai înțeles*,
că din adânc, de dincolo de stele,
tu trebuia să fii *cum te-am cules*!”.

Tu trebuia să-mi dai și *trup* și *duh*
în clipele când *fericire* te-am crezut,
să fi simțit cum trupul mi-e *văzduh*
și tu mi-aduci în brațe tot ce n-am avut...

Dar astăzi, clipă trecătoare, ai trecut
și eu te plâng și te privesc din urmă!...
De ce-am lăsat-o?!...O, de ce-am trecut!...
Cum s-a pierdut, de nu-i mai dau
de urmă!...

Acum, în pace, ardem ne-ntrerupt
vechi bucurii ce n-au *să mai învie*
și tot ce am visat parcă *s-a rupt*,
iubirea *mi se stinge* în pustie...

Și aș fi vrut să fii cum *n-ai mai fost*,
în veacuri și în ceruri viorii,
iubirea mea în tine să-și fi aflat *rost*
și-acum e *prea târziu* să fii, ce-ai fi putut
să fii!

Acest sfârșit de care m-am temut,
de se va sparge-n valuri, în furtuni,
iubirea mea va crește până sunt,
voi rămânea privind; să te răzbuni!

Din plânsul meu vei înțelege iară,
atunci când totul vei vedea pierdut,
c-a fost iubirea mea să piară
dar Dumnezeu și Îngerii n-au vrut.

Ci poate ei, plutind peste văzduhuri,
vor vrea iarăși să arunce-n noi

porniri fecioare[103], izvorând prin duhuri,
să-nvie iarăși *farmecul în doi*[104].

Ce răgușit și tremurând, tu, plângi
iubind atât că *uiți* să te răzbuni,
și dragostea în vis vrei s-o răsfrâng,
în lacrimile ochilor tăi *buni*...

Simt cum *îngheț* în lumea mea *polară*
și cum *mă ning* fiorii-nțelepciunii
și călător prin rariștea stelară
doresc răsufletul[105] sălbăticiunii,

ce vrea să sângereze, cald, peste zăpezi,
peste nămeții viorind de lună;
aș vrea, fierbând în sânge[106],
să mă îmbrățișezi
luându-mă furtună în furtună...

---

[103] Porniri, sentimente *feciorelnice*, pline de curăție.
[104] Iubirea între noi doi.
[105] Răsuflarea animalelor sălbatice.
[106] Fiind plină de dragoste pentru mine.

Scrisoarea nr. 22 (17 decembrie 1945)

Două scrisori
într-un plic alb.

I
Orele 9-10

Blue Eyes,

Înainte de *a mărturisi* eu însumi, îți cer ție un lucru destul de greu și anume: fii *sinceră* cu tine însăți și întreabă-te dacă în[tr-]adevăr *mă iubești*!

Întreabă-te iarăși, cu toată seriozitatea, dacă în inimă, în inima ta, mai este *un loc mic de tot* în care poate sta și *altcineva*.

Iar acest *altcineva*, dacă îți cere locul lui, cât de mic, cât de neînsemnat, încearcă să nu uiți că acest altcineva îți va *umple* odată inima, inima care *se va goli* de mine.

Vei fi mai fericită, în orice caz, mai fericită decât alături de mine.

Căci trebuie să te întrebi, în[tr-]adevăr: *Ce ți-am putut da* sau *Ce-ți pot da eu*? Nimic, în afară de *dureri* și *nenorociri*. Vrei tu să urmezi această *cale grea* și *plină de primejdii* alături de mine!...

Întreabă-te dacă ești *destul de tare* ca *să primești* și *să înfrunți* acest *drum spinos*, acest *calvar*.

Eu sunt așa cum poate ai început să înțelegi: un om ca toți oamenii, fără nicio *situație*[107] în prezent și poate încă pentru câțiva ani la fel.

Ce îți poate garanta un om ca mine, care are în cap atâtea gânduri, atâtea pasiuni, care poate distruge *viitorul* și *situația cuiva* în orice moment?

Sunt un om *ciudat*[108]. Nu mă cunoști îndeajuns [de mult] și mă vei blestema, poate, odată [pentru acest lucru].

---

[107] Fără *nicio avere* și *fără serviciu*...pentru că *abia se întorsese de pe front*.

[108] Un om cu un mod de *a fi* și *cu intenții* cu totul diferite față de *majoritatea* oamenilor.

Eu am fost *iubirea ta cea mare* și tu ai fost *iubirea mea cea mare* și *singură*.

Trebuie *să spun totul* și lacrimile îmi umplu ochii. De aceea îți scriu. N-aș putea să-ți spun *în față* [toate acestea]. [Și aceasta o fac *tocmai eu*], care pot primi moartea *fără să* [*mă*] *clintesc*[109].

Nu am tăria să-ți spun *inevitabila noastră soartă*[110].

Am renunțat până azi *la multe* în viața aceasta. Aș putea spune că viața mea este formată din *renunțări din ce în ce mai mari*.

Spun [acest lucru în mod] adevărat. Am impresia că *îmi înfige cineva cuțite în cap* [, când *renunț* la *cineva iubit* sau la *ceva valoros* pentru mine].

Așa mă doare *hotărârea* de acum, [pentru că]: vreau *să renunț* la tine.

Mai repede *aș renunța* la viață. Nu pot fi însă *atât de laș* ca *să mă sinucid*. Moartea am înfruntat-o, am căutat-o chiar, totdeauna. Dar a trebuit să trăiesc!

Primesc *viața*: acesta e *marele meu blestem*!

Te vei simți *ușoară* și *liberă* de pasiunea acestei iubiri ucigătoare, ce te chinuie lângă mine.

Te vei simți *liberă* când *vei renunța* la mine.

Eu îți cer *să renunți*. Am impresia că nu-ți va fi chiar *atât de greu*.

Eu voi fi *înlocuit*. Iubirea ta *se va răsfrânge* asupra aceluia pe care-l vei alege. Nu te gândi la mine!

Pasiunea, iubirea mea, se va revărsa în visele și operele mele, la care țin *mai mult* și *atât de mult*.

Renunțând la tine, vei vedea că eu renunț la *dragostea pământească*, la tot ce este *viață*. Așa voi fi *ca și mort* pentru lume.

Voi deveni însă *puternic*, mă voi *sfinți*. Se va găsi în mine *mângâiere* și *bucurie* pentru toți oamenii, numai pentru mine nu.

Voi renunța la tine, ale cărei gânduri fug și spre alții, a cărei inimă, deși logodită [cu mine], se întreabă încă *ce are de făcut*, deși *s-a dăruit* odată.

---

[109] Din loc, fără să fug de ea.
[110] Viața împreună, în cuplu.

II
Orele 10-11

Apoi, *Blue eyes*, poate este vremea să te întrebi *ce vei face* de acum înainte cu trupul tău. Căci nu mai poate rezista *dorinței*, mai ales *necesității* de *a se dărui total cuiva*.

E o lege a naturii.

Nu te poți opune ei fără *a te îmbolnăvi*.

Apoi este [vorba și despre] *dreptul tău la viață*. Ai acest drept: să trăiești, să simți, să te bucuri de plăceri, mai cu seamă tu, care *cuprinzi* în corpul tău *atâta frumusețe*.

De ce *să moară*, de ce *să se stingă*, zi cu zi, fără niciun folos, pentru totdeauna, viața [pe] care *ai datoria* s-o trăiești?

Alături de oricine, bucură-te! Satisfă plăcerile trupului tău. Deci, *căsătorește-te*!

Eu îmi dau seama foarte bine de această *nevoie* a corpului tău, căci trup am și eu și aceeași necesitate o simte și el. [Și] o simte mai ales când se află *mai aproape* de al tău.

Te-am dorit și poate încă te doresc.

Eram *atât de curat* în sufletul meu dorindu-te, încât *numai pe tine* te doream. Numai corpul tău, de atâția ani. Dar această dorință am stăpânit-o, am înfrânt-o și azi a început *să se stingă*.

Aproape *nu te mai doresc*...și e *groaznic*! Simt cum *moare ceva* în mine. Ceva ce *trebuia* să se dăruie ție, cu tot avântul, cu toată patima.

Trupul meu *se răcește* treptat. Inima mea nu mai bate. În curând voi deveni *un om uscat*, [pentru că] nu voi mai dori femeia.

Sunt sigur de acest lucru!

Dacă voi avea trupul tău *în întregime* odată, și al meu va fi *rece*, eu voi avea curajul să spun: e *prea târziu*, nu mai trebuie!

Voi iubi *doar sufletul tău*.

Te voi iubi mereu în gândurile și visele mele.

Tu nu vei mai înțelege iubirea mea – și, pe bună dreptate, – mă vei urî.

În definitiv, la ce ți-aș folosi, dacă tu, ca femeie, nu-ți [mai] poți *satisface* plăcerea cu mine?

Te-am respectat prea mult. Sau n-am avut curaj îndeajuns.

Trebuia să-ți fi spus astă-vară voința mea de *a ne dărui trupește* unul altuia. Acum o mărturisesc, fiindcă e deja *prea târziu* ca să te mai simți *obligată* a-mi dărui trupul, când eu deja *am renunțat* [la această dorință].

Poate, dacă aș fi îndrăznit, astăzi iubirea noastră ar fi continuat *să dureze,* ar fi continuat *să ne lege mereu* și viața întreagă am fi fost *alături,* indiferent *cum* ne-ar fi fost viața.

Noi, dacă va fi imposibil *să ne căsătorim,* ce vei zice tu? Sau dacă ne vom căsători, atunci, când va fi *de prisos* acest lucru pentru mine, ce vei zice?!...

Vei zice: m-a ținut alături ca *să-mi distrugă* tinerețea, viitorul, viața, fericirea trupului meu, căci aveam *dreptul* la plăceri.

Pentru că eu m-aș căsători cu tine chiar dacă odată nu te-aș mai iubi. Pentru că numai tu și nimeni în afară de tine îmi poate fi *soție*.

Acum poate vezi că *e necesar să renunți*.

Ce folos ai să pierzi vremea lături de un om, care nu te poate satisface, pentru că *nu se poate căsători*, iar în viitor îi va fi imposibil, pentru că *va fi prea târziu*?

Nu spun *o glumă*. Nici nu urmăresc lucruri *neserioase*.

Ci, dacă vrei să crezi, acesta e adevărul: vom aparține unul altuia total de acum înainte, sau vom aștepta căsătoria legală, care, dacă va veni mai târziu de [ziua de] Paști [a anului] 1946, va fi *o deziluzie*, o nenorocire pentru amândoi.

Mâine va fi poate *ultima zi* în care ochii noștri se mai pot *privi* și *despărți* pentru totdeauna.

Ura poate *va înlocui* iubirea.

Îți poate fi *silă* de ceea ce ți-am cerut în această scrisoare...Dar de acum înainte nu-ți cer decât *ura* și *disprețul*, [pentru] ca *să mă poți uita*.

Scrisoarea nr. 23 (24 decembrie 1945)

Plic în alb.

Blue Eyes,

Am sperat întotdeauna, mai mult decât *am meritat*. Poate nici atât cât *mi se dă* să merit.

Trebuie *să mi se ia*?

De ce nu mi se ia și viața?

Nicio fericire nu mă așteaptă în această lume. *Singura fericire* îmi erai *tu*, și *singura mângâiere*.

Dar presimt, văd clar, cum zi de zi pleci și tu, te îndepărtezi, fără regret și fără milă.

Dacă ai fi priceput vreodată cât *de singur* și *fără alinare* sunt în această viață, ai fi fost *altfel*. Dar, nu! Tu tot ce mi-ai dăruit, cu un singur cuvânt ai [și] distrus.

Pentru ce mi-ai mai dăruit [atunci] toată bucuria, când [mai] apoi, cu un singur cuvânt sau gest, ai șters-o?

Dacă vrei să [te] joci cu mine, așa cum poate erai *obișnuită* să [te] joci cu alții, ești liberă [să o faci]. Aș putea și eu *să* [*mă*] *joc*...și aș juca *atât de bine* [acest rol] încât *te-aș uimi*. Dar nu vreau.

Departe de mine gândul și dorința de *a chinui* ceea ce *am adorat*. Ar fi ceva *diabolic*.

Nu voiesc *să mă cobor* la acest joc, care înseamnă lipsă de sinceritate, viclenie, minciună.

Am umblat totdeauna cu sufletul deschis, *deschis* și *sincer* în fața tuturor răutăților și a perfidiilor lumii, de aceea am [și] suferit și sufăr încă atât de mult.

N-am cerut de la nimeni *să mă înțeleagă*! Și cine *nu te înțelege*, nu te poate *iubi*.

Am fost *prea mândru*[111] în durerea mea, [pentru ca] *să cer* ceva oamenilor. Nu ceream[112] odată nici lui Dumnezeu!

Dar [pe] *sufletul tău* [I] l-am cerut lui Dumnezeu. [Și] El mi l-a dăruit! Și este *al meu*, orice vei face de acum înainte. [Pe] corpul tău nu sunt încă *stăpân*...și vei face *ce vei crede de cuviință*.

---

[111] Cu sensul de: *demn*.
[112] Nu ceream *nimic pentru mine* nici de la Dumnezeu.

Totuși află [faptul], că, dacă nu mai sunt *atât de mândru*, adică *m-am supus* lui Dumnezeu, totuși nu pot primi *mila* cuiva. Nu voi putea accepta *să fiu iubit de milă*.

Prefer să mă arunc din nou în cele mai mari *nenorociri* și *dureri* decât să accept ca cineva să facă din mine *o jucărie, o simplă distracție* sau *o unealtă*.

Probabil nu pot fi făcut [*astfel*], pentru motivul că nu sunt *așa ceva*[113]. Pentru că *înțeleg totul la timp*, și atunci cel care crede, care are *impresia* că *se joacă* sau *mă joacă* [*pe degete*] pe mine, *se înșală pe el însuși*. Devine el însuși *un joc*[114] la care *eu privesc*.

Privesc...atâta timp cât am răbdarea *să îngădui* a fi *înșelat*, pentru ca, la urmă, printr-un simplu gest, *să renunț pentru totdeauna* [la relația cu acel om].

Nicio nenorocire, nici moartea nu mă poate opri să fac ceea ce cred că este *drept* [să fac]. Dacă eu însumi merit *pedeapsa cea mai aspră*, [atunci] trebuie *s-o primesc*. Și o primesc tot *cu fruntea sus*[115].

De aceea mă întreb acum: Sunt, Dumnezeule, *atât de vinovat*, încât trebuie să iau de la capăt *ispășirea* și *nenorocirile* și *chinurile*, care *nici bine n-au trecut*? Trebuie să plătesc *însutit* clipele de fericire pe care mi le-ai dăruit alături de ea?

Aș primi, orice mi-ar fi dat să îndur. Chiar de ar fi de sute de ori mai mult decât ceea ce am pătimit până azi. Iar dacă fericirea pe care am avut-o ar fi fost *întreagă*, ar fi fost *împlinirea* în care m-aș fi pierdut, în care *aș fi avut totul*.

Nu, Dumnezeu nu mi-a dat prin tine *tot ce putea să-mi dea*! Totuși, de va fi nevoie, voi ști *să renunț* cu orice preț, oricât m-ar costa. Viața ar fi *prețul cel mai ieftin*.

Voi pleca să mă chinui dorindu-te. Voi pleca din nou spre cine știe ce zări, spre cine știe ce dureri, pe care tu *nu le vei simți*, dar [pe care] eu *le voi trăi*.

Iată ce poți face prin *nesinceritate*: mă poți *goni* de lângă tine dar nu mă poți *înșela*! Mă poți *ucide* dar nu mă poți *umili*, nu mă poți *schimba*.

De aceea cer de la tine *sinceritate totală*, așa cum îți dau și eu. Sau fiindcă eu nu pot *să nu fiu sincer* cu tine, cu mine însumi, eu îți voi spune *hotărârea mea*!...

---

[113] Un om care să fiu *manipulat*.
[114] O priveliște lamentabilă.
[115] Cu demnitate.

Probabil lipsa de plăcere de *a merge cu mine*[116] are cauzele ei. Cerându-ți *să mergi*, [pentru tine] e *o obligație*. Nu-ți voi mai cere. Poate venirea mea la voi *te stingherește*! Ți-o voi respecta.

Să mă cert cu tine e *groaznic*. Nu-mi pot închipui [acest lucru]. Nu am vreun *scop ascuns*. Nici nu voiesc să te ameninț. Dar se poate [ca] odată să iau *o hotărâre* de la care nimic *să nu mă mai întoarcă*. Și nu îmi va fi *milă* [atunci] de mine, nici de tine...[iar] tu *vei uita*...Dar eu...eu *mă voi* [*auto*]*distruge* prin *hotărârea* aceasta.

---

[116] De a te căsători. De a merge cu mine...*în viață*.

Scrisoarea nr. 24 (28 decembrie 1945)

Plic în alb.

Blue Eyes,

Aș vrea să fiu *numai bunătate* față de tine. Numai *surâs* și *voie bună*. Dar uneori sunt *rău*, spun fleacuri și prostii și *te supăr*. Aceste fapte pe care le fac îmi umplu sufletul de amărăciune.

Dar tot ceea ce fac, nu este decât din cauza că *te iubesc*. Și tu *mă ierți*, pentru că *mă înțelegi* și *mă iubești*.

Când nu mă vei mai înțelege și nu mă vei mai iubi cu adevărat, atunci nu-mi voi mai ierta aceste *răutăți* pe care ți le predic și [care] sunt peste puterile mele.

Dacă am fi împreună ai vedea cât *de bun* și *de supus ție* mi-ar plăcea să fiu, [și] cât de mult *urăsc* discuțiile fără rost, certurile și înțepăturile vorbei.

Te iubesc!: e pentru prima dată când *îți scriu* acest cuvânt în forma aceasta *directă*. Te iubesc!

E oare *destul* atât?!...

Te iubesc pe măsură ce [tot] mai multe *intimități* le aflăm unul de la celălalt, pe măsură ce *lucruri* și *fapte*, care nu m-au legat de nimeni până acum, mă leagă de acum înainte d*e tine* și *numai de tine*.

Îmi ard obrajii uneori, când gândesc unele lucruri ce *se pot petrece* între noi doi. Atunci îmi lipesc palmele strâns una de alta sau îmi ating și mângâi ușor obrazul cu mâna și îmi zic, simțindu-mi tulburarea: „E *ea*! E *Blue eyes* sub obrazul meu! Este ea *în corpul* meu! Și ea *mă încălzește*. Ea îmi *tulbură* sângele".

Îmi pare [uneori] că tu *plutești* în mine. Și atunci *mi-e drag* și mie *de mine*. Și nu pentru altceva, decât pentru că tu, iubita mea, fecioara mea curată, vii lângă mine și nevăzut *pătrunzi* în trupul meu și *îmi dai viață*!

Și mi-e *atât de drag* că tu ai *curajul să te dărui* cu sufletul și cu trupul, mie, trupului meu, sufletului meu.

Trupul tău umed de dorință și de pasiune *se lipește* [de mine], parcă voind *să dispară* în corpul meu. Dacă aș fi cu sufletul pustiu și trist, veștejit, tu ai fi *ca roua dimineții* [pentru mine].

M-ai *înviora* și ai fi *singura mea binecuvântare*.

Dar eu sunt *tot ca și tine*. Mai mult chiar: sunt *furtună de dorință* și *patimă*. Căci te vreau *soție* și *iubită* [a mea].

Căci sunt *îndrăgostit de tine*.

Căci *mă frământ* și *nu-mi găsesc liniștea* în afară de sufletul și trupul tău.

E *o vină* dacă *te doresc*?...Nu!...Eu *te vreau*. Eu te doresc *soție a mea*.

Nu mi-e *rușine* de acest lucru. Căci dacă te-am iubit până acum mai mult cu spiritul, cu sufletul [meu], acum te vreau, te iubesc cu corpul.

Și sufletul meu curat *mă îndeamnă* și *îmi spune* că e tot atât de curat, de frumos și de sfânt *să te doresc*, să îți doresc și trupul, să vreau trupul tău pentru trupul meu, așa cum curat și sfânt a fost *să-ți doresc* sufletul tău. Să doresc *să aparțină* sufletul tău sufletului meu.

Până acum îți vorbeam și hotărâserăm ca noi amândoi să formăm o singură persoană, o singură ființă. Nu știu de ce, dar parcă *mai mult sufletește* s-a întâmplat acest lucru. Ne-am unit sufletele și am devenit *o singură ființă*.

Azi am impresia că și trupurile noastre *au început să se unească*[117]. Și unirea e *mai mare* și *mai puternică* acum, când și trupurile noastre *se simt atrase*, se simt contopindu-se, dispărând unul în altul.

E ceva care îmi dă credința că noi *deja am aparținut* unul altuia. Că faptul acesta nu s-a petrecut *real*[118][însă] nu are *nicio importanță*. Cu gândul, cu dorința, cu visul noi am fost unul al altuia. Noi am făcut, am realizat [deja], ceea ce ne *e rușine* să facem *pe față*.

E tot una însă. Ne lipsește *curajul* să mărturisim, că dacă împrejurările ne-ar permite, noi n-am mai putea fi *cuminți* ca altădată.

De aceea vezi tu este nevoie *să ne căsătorim* până la Paști și cât mai repede.

Altfel mă tem că *vom îndrăzni* să ne luăm *drepturi* unul asupra altuia[119], drepturi pe care doar *căsătoria legitimă* ți le dă.

Pentru că, dacă este *un păcat* ceea ce am făptuit[120], noi *deja l-am făcut*.

---

[117] Simt dorința, nevoia *să se unească*.
[118] Că nu am avut *o relație intimă* până acum...
[119] Că am putea avea relații intime *înainte* de căsătorie.
[120] Că *ne-am imaginat* că avem relații sexuale.

Dar nu este *un păcat* deloc fiindcă sufletele nostre sunt *unite* [și] trupurile noastre la fel[121].

Acum, dimpotrivă, *păcat* este dacă *ne-am despărți,* dacă nu ne-am mai *iubi* [pe mai] înainte, dacă nu ne-am *aparține* pentru totdeauna și față de toți.

---

[121] Nu e un păcat că *ne iubim* și că avem *o atât de mare intimitate*.

Scrisoarea nr. 25 (31 decembrie 1945)

Plic în alb.

Blue Eyes,

Când ai impresia că frumusețea ta e *întrecută* de altă persoană, gândește mai întâi că:

– *sufletul* și *puterea iubirii tale* n-o poate întrece nimeni și atunci îți vei da seama că *aceasta e frumusețea ta,* pe care n-o poate întrece nimeni.

Apoi trebuie să știi că:

– iubirea mea nu e condusă de *gust* și de *o impresie momentană* ci de *rațiune* și de *credință*;

– înainte de *a te iubi* te-am *visat*, te-am *ales*, am gândit asupra ta, [și] abia în [cele din] urmă întâmplarea mi te-a scos în cale și mi-am dat seama că *tu* ești femeia, *unica femeie* care îmi trebuie;

– eram trist, mâhnit, fără speranță, nu mai credeam în iubire;

– tu erai *la fel*, am citit asta în ochii tăi, în înfățișarea ta: *renunțarea* și *așteptarea fără speranță*;

– atunci am crezut și voi crede mereu că noi trebuie *să fim alături* pentru *a ne mângâia* sufletele, pentru *a jertfi* unul altuia bunătate, pentru *a ne dărui credința*, pentru *a ne sprijini* unul pe altul în drumul nostru.

Suntem *triști* și *neîncrezători*. Ne temem de răutatea lumii, de răutatea din noi. Dar avem datoria să luptăm contra *nenorocirilor din afară*[122], contra *neîncrederii* și *a greșelilor* noastre.

Niciunul nu suntem *perfecți*.

Eu sunt cu *slăbiciunile* mele, tu ești cu slăbiciunile tale de femeie. Mai mari slăbiciuni decât ale bărbatului[123], căci așa este *hotărât* de Dumnezeu, de la Eva, care a greșit înaintea lui Adam.

Blue eyes, să știi: eu am hotărât *să te iau*[124]! Să te primesc *așa cum ești*, așa cum Dumnezeu te-a creat, cu slăbiciunile tale de femei.

---

[122] Din afara relației noastre, care ne afectează.
[123] Are femeia.
[124] De soție.

Voi suferi și eu din cauza slăbiciunilor tale.

Dar bucuria ce o câștig atunci când tu vii și-mi mărturisești că ai fost slabă, că vrei să fii *altfel*, că deja *ai început să te simți schimbată* înspre *mai bine* și ridicată *tot mai sus*, spre Dumnezeu, alături de mine, atunci îți mărturisesc și eu: *bucuria mea* este *darul tău* și eu însumi nu știu cum să-I mulțumesc lui Dumnezeu că [mi] te dăruie și te apropie *în încredere* tot mai mult de ființa mea.

Atunci *te iubesc mai mult*...Aș fi în stare *să mor* de o sută de ori apărându-te. Tu ești *îngerul meu*, pe care trebuie *să-l apăr* eu, care cunosc răul, puterea lui, eu care știu *să lupt mai bine*, fiindcă Dumnezeu mi-a dat acest *dar*.

Te voi apăra. Te voi smulge de pe *căile rătăcirii* chiar contra voinței tale. Chiar contra *dorinței* și *a ambițiilor*.

Te voi aduce înapoi și ne vom bucura împreună pentru *credința* și *iubirea* noastră, care prin cele mai mari greutăți va crește, încât ne va uimi și ne va face, în cele din urmă, să nu ne mai îndoim unul de altul.

Dar iubita mea, dacă eu mă bucur de tine și te ador *ca pe un înger*, știind, totuși, că ești *femeie* și este *slabă*, tu ce vei face?!...

Eu îți cer să faci același lucru ca și mine. Sunt și eu *imperfect*, sunt *slab*, sunt *om*, nu trebuie *să mă condamni*, ci *să mă ierți*. Să mă ierți fiindcă [*mă*] *iubești*, așa [cum] fac și eu!

Și, în[tr]-adevăr, *ce iertăm* noi? Iertăm lucruri și fapte care, deși sunt *mari* pentru noi, fiindcă *ne iubim* și suntem *cinstiți* și *credincioși* unul față de altul, nouă, totuși, faptele acestea ni se par *nelegiuiri* și *crime*, pentru că iubirea noastră e *prea curată* și devine, cu timpul, *tot mai curată*.

De aceea, cea mai mică greșeală, cea mai mică *murdărie*, *necredință* sau numai *vântul unei necredințe*[125] turbură liniștea.

Sufletul meu e *curat* față de tine ca și seninul cerului. Totuși eu îți cer *să mă ierți* ori de câte ori *greșesc cu ceva* în fața ta.

Arată-mi greșeala s-o văd, s-o elimin, ca să fiu tot mai curat și [mai] curat în fața ta.

Eu îți spun: cere-mi orice și îți voi satisface plăcerea!

Eu satisfac, din bunătate, și gusturile celor care îmi aduc numai răul. Cum nu voi satisface gusturile celei care mi-

---

[125] Al unei suspiciuni.

e *atât de dragă,* celei care *a hotărât să meargă alături de mine*, aici, pe pământ și *dincolo*, în cer?

Părinți, frați, surori, copii...fiecare *își urmează* drumul lui. Fiecare *se desparte* unul de altul odată [și-odată].

Numai bărbatul și femeia sunt sortiți *să meargă* și *să fie împreună*, aici și în altă lume. Pe ei Dumnezeu îi unește, pe ei Dumnezeu îi judecă.

În fața lui Dumnezeu eu *voi răspunde* pentru tine, căci bărbatul e *răspunzător* de soția lui și ea este *o parte* din el.

Ea are datoria *să-l urmeze* iar el are datoria *să-și arate* dumnezeirea lui, puterea și bunătatea, apărând-o de uneltirile răului.

Femeia mea, *te-am ales*! În afară de tine e *greșeală*. Eu te voi urma pe tine și te voi iubi. De aceea tu [trebuie] *să ai încredere* în iubirea noastră, pe care eu *o păstrez* și mă căznesc s-o fac tot *mai curată,* mai *dumnezeiască*.

Pentru ca să nu ne fie *rușine* în fața oamenilor, [atunci] când vom spune: *Ne iubim!*

[Și] care se mai iubesc *atât de mult* ca noi?...

Scrisoarea nr. 26 (21 ianuarie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Blue Eyes,

Ce au fost certurile acelea pe noi în ultimul timp, mă întreb mereu...Mă ierți pentru tot răul și chinurile ce ți le-am adus? Poți tu *să ierți*?...Deși nu merit...

Ai fost atât de bună...și eu te-am supărat fără să am motive.

Dar, vrei tu să mă ierți *din toată inima*?...

Aproape nu mai îndrăznesc *să sper*, nici *să-ți cer*...

Totuși, vin la tine *cu încredere*, pentru că am crezut și cred în *bunătatea* inimii și a sufletului tău.

Dacă m-ai ierta și dacă m-ai putea privi, tot așa cum mă vedeai altădată, *bun*, *blând* și *cu suflet înalt*...ce fericit aș fi!...

Te-am supărat *atât de mult* în ultimele zile...Și la plecare *și mai mult* decât *mi-aș fi închipuit*.

Ai crezut că cine știe *din ce motiv* am făcut așa. Nu, nu este niciun motiv de *nesinceritate* în inima mea!...Tu ar fi trebuit să ghicești, poate [că] ai ghicit chiar. Iar dacă ai ști *motivul* enervării mele, aș fi sigur că *m-ai ierta* și, poate, chiar *ți-aș fi drag*.

Nu voi avea liniște până când nu îmi voi *recăpăta*, locul ce îl doresc, în inima ta.

Dar, poate, răutatea firii mele ți-a distrus pentru totdeauna *speranța* și *credința* în caracterul meu. Și nu ar trebui [*să se petreacă* acest lucru]!...

Te rog eu: să crezi că tot răul acesta, toată suferința ce ți-am adus-o, nu este *adevăratul meu fel de a fi*!

Aș vrea să fiu și eu *mai bun*. Ajută-mă tu, dacă eu sunt *slab*! Tu ai fost *mai bună* decât mine, și îmi pare rău că tu m-ai întrecut, când eu doream, [ca] întotdeauna, să fiu *mai bun* decât tine.

Un singur *rând de răspuns* [îți cer], în care să văd scrisul tău drag mie.

În ultima seară *aș fi plâns* și ai fi văzut că toată *răutatea* [mea] nu era decât *un vis urât* și *fără ro*st.

Dar nu aveam *cum*. Nu aveam *unde*. Și tu erai *atât de frumoasă*!...Iar eu *atât de mic* în fața ta...

Dar tu ești *îngerul meu bun*. Așa te văd uneori...Vrei să mă ierți?...

Florica, Florica...Aș vrea să aflu de la tine că tot răul pricinuit de mine *l-ai uitat*, că sunt *în fața ta* ca și altădată, și ca întotdeauna, așa cum *mă visezi* tu.

Și aș vrea să fiu *în*[*tr*]-*adevăr* și poate [că] *o parte* sunt.

Iar acum, toate aceste gânduri [fiind] spuse, eu încerc *să zâmbesc* peste toate tristețile...

Mai faci *gimnastică* dimineața?...Ar fi bine să faci. Voi încerca și eu să fac, numai ca să-mi amintesc de tine.

Dacă ai să visezi *ceva frumos* îmi vei scrie?...Eu te-aș ruga. Nu e așa că ai să vrei?!...

Tu ce crezi despre *depărtare*? Eu socotesc că *va înfrumuseța* și *va întări* prietenia noastră și *hotărârile luate*.

În privința celor discutate despre *pantofi*, pot preciza următoarele: Nelu nu a venit până astăzi la noi. Eu l-am căutat de două ori pe la *Academie*. Îmi pare foarte rău că nu l-am găsit, deoarece aș fi putut procura *materialul*[126] de care vorbisem.

Așa stau pe loc, fiindcă nu aș avea prin cine să-l expediez. În orice caz, mi-am adus aminte aici de doi cunoscuți. Cu unul am și vorbit și mi-a promis că îmi va da când mă voi duce pe la el. Oricând. Rămâne să văd ce hotărăști tu.

Dar în privința materialului [nu trebuie să ai] nicio grijă, [căci] aici se găsește.

....

Blue eyes, acum încep din nou *să scriu*...

---

[126] Pentru haine.

Așa cum altădată vorbeam...și nu mai terminam. Astăzi am impresia că în ceea ce privește *prietenia noastră*, eu mai mult *am discutat-o* și *am mărturisit-o prin cuvânt* decât *s-o arăt prin fapte*.

Tu ai fost *mai înțeleaptă*: ai arătat-o prin fapte. De acum înainte, așa vreau să fiu și eu.

Mă învinuiesc, poate, degeaba, dar nu știi *ce dor* îmi este să-ți arăt tot *sufletul bun* de care dispun.

Cât *de bun* aș vrea să fiu cu tine!...

Dar acum ești *departe*...

Îmi vine *să rup* această scrisoare. Toate cuvintele mi se par *prefăcătorie* și *minciuni*.

Și poate ai toată dreptatea *să nu crezi nimic*, așa cum *îmi spuneai* uneori.

Aș vrea să fac *ceva* pentru tine. Aș vrea să fac *orice*. Totul să fie numai ca *să te mulțumească pe tine*, să fie *al tău*.

Poate va veni odată *această vreme*.

O aștept cu nerăbdare.

Până atunci scrie-mi ce gândești...

Mi-e dor de gândurile tale.

Lucică.

Scrisoarea nr. 27 (3 februarie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Blue Eyes,

Ce vei fi gândind de acolo, de departe? Se pare că de când lumea n-a fost nimic [între noi]. Se pare că nimic n-a existat. Se pare că totul a fost *un vis* și apoi nici atât.

Vezi, e numai *o mică despărțire* de timp! Și totuși starea mea sufletească mă face să gândesc *mai clar* asupra *rolului voinței* și *al cinstei*. Și, mai ales, asupra rolului *caracterului* cuiva în păstrarea unui sentiment.

Îmi spuneai odată că imediat ce un prieten [al tău] pleca în altă parte, pentru mai mult timp, *îl uitai* și lăsai loc liber unei alte prietenii *să se înfiripeze* în locul celei vechi.

Îmi spuneai atunci, întrebându-mă: „Nu e *bine*? Nu e *sănătos*? Tu ce zici?...”. Eu ți-am răspuns că *bine ai făcut*.

Așa vorbeam în vara anului 1944 deși, în adâncul sufletului meu, nu știu ce credeam. Acum știu *ce cred* [despre acest lucru] și, de asemenea, sper că și tu.

Acum [cred că] e *sănătos* și *bine* să ne păstrăm *încrederea* și *hotărârea*[127] în fața oricăror *piedici* și *gusturi momentane* [care] ni s-ar ivi în cale.

Dar, ca să fiu sincer, e în sufletul meu *o mică jenă*, un mic necaz, totuși *destul de mare* ca să mă *turbure* și să-mi *umbrească* toată gândirea, tot visul fericirii și al frumuseții iubirii noastre.

---

[127] Că ne vom căsători.

Mi-e groază de *supărarea* și *neînțelegerea* ce ne-a turburat în ultima vreme *prietenia perfectă* de altădată.

Voiam să fie totul *ca un vis* între noi!

Care din [noi] amândoi dorea mai mult *pacea,* dragostea *fără îndoială* și [fără] *învinuiri nedrepte*?!...

Eu sau *tu*?...

Unul voiam [aceste lucruri] mai mult decât altul. Și totuși un fel de ură reciprocă, o nesiguranță, o neîncredere, poate un început de gelozie *ne-a întunecat* ultimele clipe [petrecute împreună].

De ce a fost să fie așa? Am ispășit amândoi, fiindcă nu am crezut unul în altul *cât trebuie*...

Aș fi vrut să fie altfel...Să fi fost *singuri*, pe o insulă îndepărtată și numai noi doi *să privim* nesfârșirea apelor, scânteierea luminilor în noapte.

Iar pe insula aceea (ca să fie și *pe gustul tău*), dacă ar fi cu înalte creste de munți, cu nori întunecoși, cu fulgere și ierni cu geruri, ne-am fi simțit *mai aproape* și *mai buni*?

Tu ce zici?

În aceste *asprimi*[128] ne-am rătăcit umblând. Și [fiind] obosiți ne-am întoarce într-o colibă săracă. Și am fi bucuroși, mai mândri [de ceea ce avem] decât un împărat, care se întoarce în uralele mulțimii la palatul său.

Iată ce doresc: *singurătatea*! Și în singurătate[a aceasta] *pe tine*. Și, cu tine, voi simți, voi *înțelege* bucuria vieții.

Poate va veni vremea în care vom petrece timpul cântându-mi tu și citindu-ți eu.

Blue eyes, de aproape 2-3 zile nu te-am visat! Ultima dată te-am visat împreună cu Tușa. Ședeam în pat cu toții, tu în partea dinspre mașină, în locul obișnuit, lucrai ceva. Eu ședeam înspre camera friguroasă (unde *înghețai* tu când te găteai).

Alături de mine era tușa și îmi spunea să-mi așez paltonul bine fiindcă șezusem pe el și se cocoloșise.

Și tu vedeai cum are ea *grijă* de mine...Și ție ți-era necaz, nu știu de ce. Poate crezi că am s-o fac pe tușa *să țină mai mult* la mine.

N-ai[129] nicio grijă!

---

[128] Zile aspre, grele...

[129] Cu sensul: *Să nu ai nicio grijă în această privință!*

Ai început să vorbești și priveai în jos. Vorbeai mereu iar eu mă uitam la tine, fără să am în gând ceva. Așa s-a sfârșit visul!

Acum însă te-am visat din nou. Am visat că eram în Biserică amândoi. Tu te-ai uitat la cineva. Iar eu m-am supărat și ți-am spus că *plec pentru totdeauna*. Dar în pragul Bisericii m-am oprit să văd dacă *vii să mă oprești*. Și tu *ai venit după mine*...Și atunci m-am trezit trist...

Vrei să mai afli ceva? Iată, am avut impresia uneori că tușa ține mult la noi amândoi, că vrea să plece când ne vede împreună, că *ne primește* cu încredere și bucurie.

Aș fi așa de fericit ca *să ne înțeleagă* odată iar noi doi să fim *așa de cuminți* [încât] să n-o supărăm niciodată.

Nici tu să n-o mai necăjești!

Spre norocul meu mă simt sufletește *foarte liniștit*. Nu mă turbură nicio *neîncredere* în privința ta. Orice simptom de gelozie îl îndepărtez. Mai ales că nu am timp de pierdut.

Poate nici la tine nu mai gândesc *atât de mult* ca înainte, pentru motivul că *am de citit*. Și fiindcă în [ceea] ce ne privește *am hotărât* odată totul. Și timpul va rezolva...

Dar tu ce faci?...Nu am nicio veste [de la tine]...Cum te simți? Ai încredere în viitor?

Te neliniștește ceva?...

Nu trebuie, fiindcă îți spun *drept* [toate lucrurile]. Sunt atât de *rece* și de *nepăsător* la *privirile* ce se îndreaptă spre mine încât mă întreb eu însumi ce este această *stare de indiferență*. Îmi pare că sunt *mort* și *privesc de sus* totul[130].

Mi-e teamă de un singur lucru: ca nu cumva *să mor definitiv*[131], să nu mai am *sentimente* pentru nimeni!

Voi învia[132] când ne vom întâlni, când vom fi împreună? Nicio bucurie nu o simt întreagă dacă lipsești tu, dacă n-o simți și tu!...Ar fi groaznic să fie ceva *mort* în noi, [atunci] când *ne vom vedea*. Dar eu sper că *vom învia*!...Tu ce zici?

De trei săptămâni de când sunt aici[133] n-am mai scris nimic frumos...De ce?...Pentru că tu îmi dai *puterea* și *inspirația*. Numai *tu*.

---

[130] Stare de *împlinire interioară* pe care ți-o aduce *încrederea* și *iubirea* femeii iubite.
[131] Ca nu cumva să devin *insensibil* la iubirea și prietenia altora.
[132] Sufletește.
[133] La București.

Când vom fi împreună voi scrie iarăși. Până atunci trebuie *să mă pregătesc* ca să te pot cânta cât mai frumos, zâna mea.

Lucică.

Scrisoarea nr. 28 (11 februarie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Te vei fi întrebat de ce îți scriu *atât de rar*. Iată, se apropie o lună și n-am primit de la tine nicio veste. Sunt destule considerente pentru care eu *îndreptățesc* această *lipsă de corespondare* din partea ta.

Nu va fi pentru mine faptul acesta ceva care *să mă determine* să fac și eu la fel. Totuși mă pune să gândesc.

Poate nu ai primit scrisorile mele. Poate dai prea puțină importanță veștilor ce vin de la mine. Sau poate crezi că *nu m-ar interesa* veștile de la tine. Sau...Mai departe nu vreau să gândesc nimic.

Și acum *îmi cer iertare* pentru aceste cuvinte, dacă te-au supărat cumva.

De asemenea voi schimba *subiectul obișnuit* al scrisorilor mele, în care vibra mult sentiment și multă poezie. [Și] nu pentru alt motiv, ci pentru că, de la un timp, mă simt *înstrăinat* și *mort*, datorită faptului că nimeni aici nu îmi mai *trezește* sensibilitatea prea adânc.

Sentimentul meu este și vreau să rămână îngropat cu tine. Nimeni nu doresc *să-mi trezească* iubirea, acea iubire pe care *ți-am dăruit-o* în întregime.

Mă interesează *prea puțin* urmările *bune* sau *rele* ce mi le-ar putea aduce această *încredere oarbă* în dragostea noastră.

Chiar dacă *mi-ar înșela așteptările*, voi spune, totuși, liniștit, odată: „Aceasta a fost dragostea mea. Și a fost cum sunt eu. Cât mi-a dat atât am meritat”.

Ar trebui *să încetez* cu asemenea gânduri. Dar nu e vina mea. Ele mă fură[134]...

Vrei, poate, să știi lucruri *mai precise* despre mine...ce-am făcut, cum îmi ocup timpul, cu cine m-am întâlnit pe aici.

Iată, de când am venit aici, în București, m-a cam durut mereu capul. Am fost răcit sau nu știu ce am. Și de multe ori m-a împiedicat această stare ca să-mi văd de treabă[135].

Săptămâna aceasta, ce a trecut, am văzut-o și pe Anișoara, verișoara ta. Pe aici, pe la Facultate[136].

Am vrut s-o întreb dacă nu cumva *i-ai spus ceva*. Dar am tot ezitat și nici până azi n-am întrebat-o. Căci am impresia că *a venit abia acum* în București, deoarece n-am văzut-o până săptămâna asta.

Nelu cred că a sosit la Turnu [Măgurele]. După cele ce-mi spunea, când am fost la el.

De când am venit aici nu am fost la niciun film!...Mă crezi?...Poți s-o întrebi pe Gena, când vom veni de Paști...

Am fost doar la un concert la Ateneu. Acum am un bilet pentru operă. Însă cred că n-am să mă duc.

De altfel aceste bilete le am *de la cunoscuți*. Altfel nici gând [nu aveam] *să le cumpăr* eu.

Privitor la examene, nu-ți spun nimic. Și nici să crezi că-ți voi spune vreodată. Acestea sunt chestiuni ce mă privesc *numai pe mine* și le rezolv eu, [de unul] singur.

Tu vei afla numai *rezultatul final*. Adică atunci când voi termina cu Facultatea.

Acesta e felul meu [de *a mă comporta*]. Nici acasă nu le spun [nimic despre viața mea universitară]. Nici ei nu *întreabă* despre școală.

Despărțiți cum ne găsim [însă], constat că fiecare rămânem cu *felul nostru de a fi*. Eu consider cea mai mică *abatere* de la *sinceritatea* și *curățenia sufletească* ce trebuie s-o avem unul față de altul ca [pe] *o trădare* și *degradare personală*.

De aceea nu îmi fac prieteni decât dintre băieți. Prieteniile cu fete le evit, chiar dacă *mi se oferă* [*ocazia*] sau îmi sunt *necesare*.

Astfel că dau impresia că *ocolesc* anumite persoane.

---

[134] Îmi fură atenția...

[135] Fraza de față a fost *ștearsă* în manuscris.

[136] Pentru că Fericitul Ilie era *student* la acea vreme. A făcut o parte din facultate *înainte* de război și a terminat-o după ce *a venit de pe front*.

Poate tu *nu crezi* [aceste lucruri]. Dar odată *te vei convinge* [de] cât sunt *de hotărât* să-mi păstrez sufletul și gândurile *numai pentru tine*.

Aș vrea [ca] la fel *să fii* și tu. Dar totul va fi după cum merit...

Poate aștept o veste de la tine!...Ce zici?...

Lucică.

Scrisoarea nr. 29 (11 februarie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Am primit azi, duminică, de dimineață, scrisoarea trimisă [de tine] pe 2 februarie [1946]. Prima scrisoare de la tine.

Îți răspund imediat. Și mai întâi îți exprim părerea celorlalți despre fotografie[137]. Aș fi scris eu, și i-aș fi pus să semneze cu toții părerea exprimată [de ei][138]. Dar m-am gândit că e mai bine *să scrie fiecare* câte un rând. A fost părerea Genii. Și ea îți va răspunde mai întâi.

Dragă Florica, rămâne să văd *originalul*[139]. Pentru că poza *m-a tâmpit*. Acum lăsând gluma la o parte și dându-mi *părerea adevărată*, poza ta îmi place. Însă ai stat *prea forțată* [când te-ai lăsat *să fii fotografiată*]. Să vii[140] să vezi unde este pusă [fotografia]. Și să te mai întreb ceva: a cui este, *a mea* sau *a lui Lucică*?[141]

E rândul Marioarii [să-ți scrie]. Vrea să-ți scrie dar nu știe *cum să înceapă*. N-a mai scris de mult scrisori. Zice că *mai repede știe să spele vasele* [*decât să scrie*].

---

[137] Despre fotografia trimisă odată cu scrisoarea.
[138] Se referă la cei la care el *stătea în gazdă* la București. Și aceasta e prima scrisoare în care alte două persoane, Gena și Marioara, vor scrie *câteva rânduri* viitoarei sale soții.
[139] Să te văd *pe viu*.
[140] La București.
[141] A fost pasajul scris de Gena.

La[142] rândul meu, trebuie a-mi da și eu *o părere*. Eu de când nu te-am mai văzut drept să îți spun aproape [că] *îți uitasem figura*. Dar văzând fotografia îmi reamintesc cu adevărat de tine.

Parcă văd și acum o fată blondă, drăguță și mândră, trecând prin grădină...și aproape nu ne vedeam.

Tușa ce mai face? Că eu nu-i uit glumele [nici acum]. Obișnuia să facă la fel cum făceau și ceilalți[143].

Pentru[144] că martie cade întotdeauna în post, trebuie să cad și eu aci ca musca-n lapte...

Tot la fel ca o completare mediocră la un film plicticos, îmi vine greu *să-mi dau părerea* cerută de fratele Ilie.

Deci...*nu știu nimic* despre ce este vorba. Și că o fotografie *spune multe* pentru cine e *interesat* și *greu* pentru alți *intruși...de ocazie*.

Rămâne să vedem diferența dintre *fotografie* și *mata*[145].

Ce să mai scriu?...Miron[146].

Am stat mult la îndoială[147] dacă *e bine* să facem această *mică glumă*, deoarece ne temeam *să nu te superi*.

Totuși, nouă ne-a făcut plăcere. Iar eu am stăruit, în special pentru motivul că *sunt sigur* că tu *vei înțelege* că nu am făcut-o decât pentru *a te simți prezentă* prin discuția provocată astfel, pe tine, *Florica*...

Eu cred că nu voi veni [acasă] decât abia la Paști. Examenele noastre la Filosofie nu încep decât pe la 1 martie. Așa că în martie, fiind examene, nu voi putea veni pe la Turnu [Măgurele].

Nelu trebuie să știe că *am două serii* de examene. Prima serie începe la 20 februarie. Cealaltă serie e în aprilie. Așa mi-a spus un prieten, [care este] student la Academie.

Mâine, când voi duce scrisoarea la Poștă, voi trece eu însumi pe la Academie pentru a mă interesa. Și la sfârșitul acestei scrisori voi confirma dacă e *adevărat*.

L-aș ruga pe Nelu, dacă vine înainte de Paști, să vrea să treacă pe noi [și] să spună celor de acasă, [ca] să-mi trimită prin cineva, dacă pot, balonseideul[148].

---

[142] De aici începe pasajul scris de Marioara.
[143] Să-i imite pe alții. Și aici se termină mesajul scris de Marioara.
[144] De aici începe pasajul scris de Miron.
[145] Matale/ dumneata...*dumneavoastră* la modul familiar.
[146] Aici se încheie mesajul lui Miron.
[147] Pe gânduri.

....

Nelule[149], am trecut chiar acum pe la Academie și am citit afișul în care sunt *anunțate* examenele. Data este de 20 februarie. Și este o sesiune pentru *examene restante* și pentru cei care trebuie să obțină *limita de examene* pentru a putea da în iunie *un alt an*[150].

Florica, acasă am adormit pe la ora 3 și aproape adormit, visam că era *cineva* lângă mine. Era *un indian*. Și acel indian eram *eu*. Eram în două persoane [în același timp].

Deodată ai apărut și tu, Florica, și erai în haina neagră. În fața noastră era o oglindă. Și ne priveam în ea. Îți spuneam *să privești spre mine*. Și tu nu vroiai. Pentru aceasta eram *trist*.

Lucică.

---

[148] *Balonzaidul*, adică *pardesiul de ploaie*.
[149] Pasajul dedicat lui Nelu.
[150] Diferențele de examene pentru *a termina* un an universitar.

Scrisoarea nr. 30 (18 februarie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Blue Eyes...

Iubito de departe, îți scriu!...

Poate ai uitat că *am plecat*. Dar eu nu vreau să uit să scriu celei care e *singurul motiv* pentru care accept viața *așa cum este*.

Când spiritul meu *se avântă* și dorește *să se arunce* în noi primejdii pentru *a-și căuta echilibrul* în neliniști de moarte, tu îmi apari înainte și atunci îmi zic: „Am pentru cine trăi!”.

Cu vremea ce trece îmi dau tot *mai clar* seama, că tu ești *un rost* al vieții mele. Și fără tine m-ar cuprinde deznădejdea pe această lume. Și viața mi s-ar sfărâma. Și sufletul mi-ar muri.

Există atâta *lume frumoasă* și atâția ochi care te privesc cu patimă sau cu dragoste curată. [Și] totuși *cât de departe te simți* de ei, de toți, când sufletul tău cuprinde în el amintirea unei *apropieri* și visul unei *înțelegeri*, și *bucuria* care s-a unit cu infinitul.

Căci trebuie să ne dăm seama, că *sunt iubiri peste care nu se mai poate trece*, fiindcă au atins acele *limite ale înălțimii* și *adâncimii* ce le preschimbă în iubiri veșnice, trezind în ele unele *scânteieri dumnezeiești*.

Iar odată trezită *dragostea divină*, ea nu mai poate *înceta*, ci *va arde mereu*. Devine *un foc ce se urcă spre ceruri*.

Dar cine sunt acei[a] ce *pot trezi* și *aprinde* în sufletele lor, în această lume întunecată, *dragostea divină*?...Suntem și noi printre acești *puțini*?...Eu încep *să cred* [acest lucru].

Ești ca toate celelalte [domnișoare]...Totuși, pentru mine, ești *singura fată* la care privind sau gândind eu mă simt *curat* și *sfințit* ca atunci când sărut o icoană sau când mă închin și mă împărtășesc în sărbătorile primenirii[151] sau când mă pierd în visul serilor de denie...

Mi-e drag de acuma *să mergem împreună* la denii. Prin mirosul acela de flori și de liliac, ce se simte în *aerul proaspăt adiat* peste lumina lumânărilor aprinse...

Mie *așa îmi placi*...Să te văd *cum vei arăta* și *cum vei fi* [împreună cu mine]...Și vei fi *frumoasă* numai *pentru mine*, nu și *pentru alții*. Vezi, am rămas tot așa *de rău*...

Promite-mi că vom merge *să ne rugăm* [împreună]. [Și] *să ne jucăm* privindu-ne.

Și eu voi face *cum vrei tu*, și tu vei face *cum vreau eu*.

Nu ne trebuie *prea mult* ca să putem *gusta* fericirea pe pământ. Vezi, *atât de puțin* [ne trebuie]...și totuși *uităm* și *dorim* palate și bogății...Deși *bucuria deplină* o poți avea [numai] când trupul și sufletul sunt *limpezi* și *cinstite*.

Vrem noi *bucuria de a trăi*?...E *în noi*!...Să ne *învrednicim* de ea!...

Tu și *eu*...

---

[151] Premergătoare praznicului *Învierii Domnului*.

Scrisoarea nr. 31 (25 februarie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Blue Eyes,

Iată, îți cer să mă scuzi pentru faptul că îți trimit *incomplet* ceea ce ai găsit în această scrisoare[152]. Dar a fost din cauză că altfel aveam impresia că *va fi băgat de seamă* și n-ar mai fi ajuns nimic.

Vezi, în privința aceasta, eu mereu mi-am cerut scuze. Din motive diferite. Și niciodată n-am putut să realizez ceva, așa cum [mi-]aș fi dori[t] eu. Și este *un motiv de tristețe* pentru mine. Și poate *un simțământ de regret* pentru tine.

Dar este *o mângâiere* și *o mândrie* în simțirea mea pentru tine, din [cauza] acest[ui] fapt. [Și anume, pentru] că tu înțelegi și treci [peste acestea] *plină de încredere,* surâzătoare, peste aceste *inconveniente* [*financiare*].

Vrei *să afli* unele lucruri de pe aici? M-am întâlnit cu Aurică. Era cu fata aceea, Gheorghița, care se plimba cu el prin Turnu [Măgurele]. Și m-a invitat la nuntă, pentru Duminica Tomii.

Dar ceea ce m-a făcut să râd a fost faptul că mi-a propus să fiu ceea ce, zice-se, se cheamă *cavaler* [de onoare][153].

---

[152] Probabil *i-a strecurat bani* în scrisoare...dar *nu prea mulți* pentru ca să nu fie *oprită* scrisoarea la Poștă...
[153] La nunta lui.

Am tot glumit și a rămas pe...*bine, bine, o să văd...o să mă mai gândesc...*

– Ai cu cine [veni la nuntă]? Asta lasă...că *știm noi* [pe cine îți găsim parteneră]...Dar, în orice caz, ești *invitat*...și așa...și [tot] așa...[154]

Săptămâna aceasta îmi dau o parte din[tre] examene. Așa că de 1 martie voi avea și eu *un mărțișor plăcut* sau *neplăcut*[155].

Acum să-ți povestesc și altceva.

Am întâlnit-o pe Anișoara. Și fiindcă îmi trebuia *un curs,* am rugat-o pe ea să-mi facă rost [de el] de la colegele ei. Mi-a promis că *da*...

Dar ea n-a putut să mi-l găsească fiindcă o colegă i-a promis că i-l va da ea și a rămas [doar] cu promisiunea.

Eu, între timp, l-am citit la bibliotecă. Și vream să o întâlnesc [și] să-i spun că *nu mai am nevoie* de acel curs.

Dar a trecut o săptămână și ceva până când s-o întâlnesc la un ghișeu, unde plătea taxa pentru examen.

Închipuie-ți *situația* în care eram și unul și altul: ea crezând că eu n-am avut după ce să învăț iar eu crezând că poate a găsit cursul, nu m-a găsit pe mine și a rămas într-o *situație neplăcută* față de colega ei.

Și mi-am zis în gândul meu: „Probabil [în mod] *intenționat* Anișoara nu m-a întâlnit, adică *m-a ocolit* fiindcă n-a putut *să se țină de promisiune*”.

Iar mie mi se pare [acum] că *am făcut la fel*. Fiindcă găsisem cursul la bibliotecă și mi-am pus în gând să nu-l mai cumpăr degeaba. Și cel mai bun lucru era *să nu ne mai întâlnim...*

Așa că eu mă feream să nu mă întâlnească, iar ea, după cum am observat, [făcea] cam la fel.

A trecut și asta!

Însă iată ce știu că *te va supăra* pe tine! Să-ți spui sau să nu-ți spui?...Aseară, nănărlieșita* de Nina, nepoată-mea, mi-a căutat în buzunarul hainei și a găsit...I-a arătat Genii și lui Miron etc.

Când am intrat la ei, Marioara îmi spune: „Nina e Columb. A descoperit America!”. Eu am bănuit...și să vezi *haz* ce au făcut! Iar eu a trebuit *să tac* și să[-i] las să creadă *ce vor vrea*.

---

[154] *Esențialul* din ceea ce *i-a spus* Aurică.
[155] În funcție de *notele* pe care le voi primi.

M-am simțit cam *stânjenit*...dar a trecut, cum *vor trece multe*.

Iar ei au zis: „Bine, mă, nouă *să nu ne spui*?!”.

Ilie.

Scrisoarea nr. 32 (1 martie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Este ceva *trist* în clipele acestea în mine. E ca și cum tu te-ai *înstrăina* prin ceva de mine. Dar *la ce bun*? Are, poate, prea puțină *importanță* lucrul acesta.

Numai dacă ai vrea să îți amintești, în clipa când vei citi această scrisoare, de ceea ce făceai în seara de întâi martie.

E vineri. O zi care poartă unele amintiri. Și este chiar timpul în care îți scriu.

Dar poate nu ai să-mi scrii!

Eu am creat destule motive care *să te fi provocat* și să-ți fi dat prilejul de *a discuta* pe această cale cu mine.

Eu, deși mă găsesc în situația de a mă întreține singur în discuție[156], totuși o fac fără vreo părere [de rău] sau scop [neprincipial].

Numai un singur lucru [nu-mi place]: situația [aceasta] este *puțin neplăcută* pentru mine!

Nu pentru *alte motive* ci fiindcă e *nedrept* și *jenant* să fii prea *insistent* și *persistent* atunci când cealaltă persoană se arată *rece*, distantă.

Sunt însă [și] alte considerente care *micșorează* amărăciunea acestor neliniștite gânduri reci.

---

[156] În lipsa scrisorilor tale.

Acum aproape o lună, un prieten, care este căsătorit aici, auzind că m-am hotărât să-ți scriu *o scrisoare la două săptămâni*, s-a mirat. S-a uitat lung la mine și mi-a spus: „E posibil să scrii *atât de rar*?!”...„Nu te înțeleg! Ce este cu tine?”.

Îi vorbisem numai de mine și el, care trăise o iubire într-o vreme, îmi mărturisește că el coresponda cu soția lui *mult mai des*.

I-am spus că eu nu fac decât ceea ce *îmi pare natural* să fac. „[Dacă] nu simt *nevoia* să scriu mai des, nu voi scrie”, i-am răspuns.

Totuși, începând de atunci nu a trecut *o săptămână* în care să nu-ți fi scris. Pentru mine, poate, ar fi[157] o justificare să-ți scriu chiar *mai rar* decât *îmi scrii tu*. [Am primit de la tine] *o singură scrisoare* într-o lună și jumătate.

Am atâtea de făcut pe aici încât aș fi putut *neglija* să-ți scriu cu foarte mare ușurință. Totuși *am socotit altfel*. Pentru că *a-ți scrie* era *o plăcere* pentru mine.

Îmi închipui că ești *prea mult ocupată*. Sau gândurile, din cine știe ce motive, îți sunt așa *de risipite* și *îndepărtate de mine* încât îți este foarte ușor *să renunți* la această mică *plăcere* pe care ți-o provoacă, poate, o scrisoare.

Ar fi *neplăcut* pentru mine, prin cele exprimate, să-ți *determin* o atitudine sau alta.

Însă întotdeauna mi-a plăcut să fim *bine înțeleși* chiar cu riscul de a deveni *cicălitor* prin această și *să pierd* oarecum în fața ta.

Dar o fac *cu inimă curată*, fără *să ascund* vreun gând chiar mie însumi. Căci ceea ce ascund *față de tine* am impresia, și cred, că ascund *și față de mine*.

Am întâlnit astăzi [pe] un coleg al meu, profesor de Franceză, care s-a căsătorit aici. Și el mi-a dat unele relații interesante. Am fost foarte bucuros și...poate îți închipui *despre ce* am discutat[158].

Te urăsc și nu vreau să te văd[159].

Lucică.

---

[157]Ar exista.
[158] Despre demersurile legale pe care trebuia să le facă pentru *a se căsători civil*.
[159] A scris *în glumă* ultima frază și *a tăiat-o*.

Scrisoarea nr. 33 (3 martie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Florica, tu ce mai faci? Azi *ți-am strigat numele în gând* de mai multe ori. Aveam așa impresia că *te chem*...și [că] tu *îmi răspunzi* și *vii*...

Eu nu sunt *supărat* dacă nu-mi scrii, dacă pentru tine faptul acesta este un motiv care *îți aduce plăcere*.

În scrisoarea trecută am uitat să te întreb *ce Babă* ți-ai ales[160]. Acum e prea târziu...

Dar, în orice caz, să-mi scrii *care* a fost [ziua] și *cum* a fost acea zi în care ai ales să fii *Babă*. Eu îți spun că am ales ziua de *7*...

Mi-e dor *să mă cert* cu tine.

Să ne certăm și *să ne împăcăm*!

Oricât de *răi* am fi unul față de altul, tot e mai bine așa, *împreună*, decât departe unul de altul. Și *liniștiți*, și *bine*...

Dar...nu e așa că noi *nu ne certăm*?...Noi suntem *cuminți*!...

Doar câteodată, așa, ca *să nu ne plictisim* și să nu uităm că ne este frică, și unuia și altuia, că *nu mai ținem* unul la altul. Sau că unul ține *mai mult* și altul *mai puțin*...

Și niciodată n-o să ajungem *să ne iubim îndeajuns* [*de mult*].

---

[160] E vorba de *o tradiție populară* în care *se alege* o zi între 1 și 9 martie și se observă schimbările atmosferice și sufletești din acea zi. Și după cum e *acea zi* așa este și *firea omului* sau așa va fi *anul în curs* pentru el.

Eu niciodată n-o să ajung să te iubesc *atât de mult* [pe] cât *mă iubești* tu. Dar nici tu n-o să ajungi să mă iubești *atât de mult* [pe] cât *te iubesc* eu.

Vezi, ăsta e un motiv *foarte serios* de necaz și ceartă pentru noi, chiar de ură câteodată!...

Eu cred că ai înțeles *fraza ultimă*, din scrisoarea trecută, *așa cum trebuie*[161]...

Florica, tu mai *mă visezi*? Eu nu te-am mai visat de multă vreme. Ce zici? Asta înseamnă că *nu te gândești* la mine.

Dar ce Dumnezeului faci acolo? Sunt *curios* să știu!... Ba *nu sunt curios deloc*...De ce să zici tu că ești *mai tare* și ai izbutit, nescriindu-mi, să mă faci *curios* și *nerăbdător*?!

Sau poate tu *mă încerci*...

Ei bine, dacă este *așa*[162], atunci trebuie să afli că, chiar scriindu-ți numai eu și tu nescriindu-mi deloc, tot eu sunt *mai tare*, fiindcă *așa vreau*.

Ilie.

---

[161] Ca pe *o glumă...din dragoste*.
[162] Dacă așa stau lucrurile...

Scrisoarea nr. 34 (11 martie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica...

Dacă prin faptul că nu[-mi] scrii scontezi anumite *lucruri* și *păreri*, nu mă interesează. Dar mă doare faptul că acest sistem l-ai întrebuințat *față de alții* iar acum îl folosești [și] *față de mine*. Adică, cu alte cuvinte, mă treci și pe mine *în rândul* celorlalți.

E drept că uneori eu spun anumite lucruri ce n-ar trebui spuse, așa [după] cum faci tu. Află însă că eu vreau *să apar*[163] așa [după] *cum sunt*.

Puțin mă interesează dacă e *bine* sau *rău*, dacă *mă scad* sau *mă înalț* prin aceasta.

Mie nu mi-e teamă să mă arăt *în lumină*, fiindcă nu am nimic *de ascuns*.

Dacă tu *te ascunzi* sau *ai ceva de ascuns* eu nu îți pot *cere* nimic.

Însă [vreau să știi] un singur lucru: niciodată nu am *cerșit* ceva cuiva. Niciodată, mai ales, nu *am insistat* prea mult [față de cineva].

Cum am simțit că cineva *se plictisește* cu[164] *prezența mea*, m-am retras *onorabil*.

De aceea, iată, e *ultima scrisoare* pe care ți-o trimit!

Dacă de acum înainte *îmi vei scrie*, eu *îți voi răspunde*.

---

[163] Să fiu *perceput* de tine...
[164] De...

Și *numărul* scrisorilor mele va fi *egal* cu al celor trimise de tine.

Nimic nu se va *schimba* în sufletul meu. Dar atitudinea aceasta e *necesară* pentru *ținuta înaltă* ce trebuie să o dăm sentimentelor noastre.

Cât *îmi vei dărui* atât *vei primi* în schimb.

Cred că e *just* [așa] și nu ai *de ce* să te superi.

Deci, *începutul* scrisorilor ce se vor *mai schimba* între noi *ai datoria* să îl faci tu. Ai datoria [aceasta], dacă *un sentiment adevărat* îți mai *înmiresmează* visul și trupul [tău] frumos.

Puterea dragostei mele aci încetează[165].

Nici Dumnezeu din ceruri nu[-l] poate *salva* pe un om, dacă el însuși, în toată libertatea, *nu tinde* spre Dumnezeu.

De asemenea[166], mai puțin poate *un om*. Și nu am puterea *să te chem* sau *să te țin* lângă mine, dacă tu însăți nu dorește, în mod liber[167], acest lucru.

Îmi pare *de prisos* tot ceea ce scriu. Însă am *datoria morală* să o fac chiar *umilindu-mă* [în acest fel].

Când iubești nu există *umilință*. Și aceasta e *scuza* în fața conștiinței mele.

Eu te las *să alegi*, deși din felul în care *ai început* [să te comporți față de mine] nu pot înțelege *unde* vom putea ajunge.

Trebuie *să termin*. De altfel aș fi putut rămâne *indiferent* la toate și ți-aș fi [putut] arăta *în acest fel* ceea ce îmi arăți tu.

Dar eu nu vreau *să trec în rândul* celor care, depărtându-se [de tine] te-au uitat ci, dimpotrivă, procedând [așa] cum procedez, vei intra tu *în rândul lor*, rămânându-mi mie *sinceritatea*.

Să-ți amintești [aceste lucruri] și, poate[168], *adio*!

Lucică.

---

[165] Nu pot, din dragoste, să *îți cer* lucruri pe care *nu vrei* să le faci.
[166] De aceea.
[167] În mod voit.
[168] Dacă nu îmi vei scrie...

Scrisoarea nr. 35 (13 martie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Blue Eyes,

Am primit scrisoarea ta ce poartă data de *6 martie [1946]*. Și, după citirea ei, am rămas cu *o strângere de inimă*.

Căci ultimele cuvinte din acea scrisoare[169]: „Te urăsc, nici nu vreau să te văd"[170], le-am scris cu gândul [ca tu] să înțelegi tocmai *contrariul*, adică: *mi-e dor de tine* și *aș vrea să te văd*.

Dar parcă *mi-e rușine* să-ți spun în felul acesta în care *spun și alții*. Și atunci mi-am zis: *voi spune altfel*.

Totuși, eu însumi am stat *la îndoială* scriind [ultimul rând al scrisorii]. Am zis: nu cumva să înțeleagă *altfel* și atunci îi voi da *un motiv de supărare*.

Am scris însă [ceea ce am scris]. Și a fost, poate, o oarecare *răutate*, care provenea din faptul că *nu îmi scrisesei nimic* de atâta timp.

Sunt îngrijorat acum [însă] de scrisoarea mai din urmă, pe care o vei primi. Acolo, îmi dau seama [acum], am fost într-adevăr *rău* [cu tine].

Totuși am și eu o scuză: nu aveam nicio veste de la tine. Nelu a venit...și nici prin el [nu am primit] nimic de la tine. Atunci *m-am supărat*. Deși aș fi vrut să fiu *indiferent*.

Ți-am scris ceea ce, probabil, ai primit și citit.

---

[169] *Scrisoarea a 32-a*, din 1 martie 1946. Ultima frază...
[170] A citat din memorie.

De aceea mă grăbesc să-ți scriu [acum], imediat ce am primit scrisoarea ta, fiindcă așa am promis acolo.

Uite, eu îți voi scrie tot ca și până acum: în *fiecare săptămână*! Iar tu să-mi scrii *odată pe lună*.

Eu îți cer acuma să-mi scrii *rar* pentru că îmi dau seama că aceasta e *plăcerea ta* și nu vreau să ți-o stric.

Cele pe care *ți le închipui* tu, cât și cele pe care *le-am scris eu*, să le uităm! Nu merită să le mai discutăm. Așa spuneai tu odată: „Ajunge! Lasă-le, Lucică! Să nu ne mai *amărâm* [inima] degeaba”.

Mi-aș cere și eu *iertare* de la tine dar cred că nu am *pentru ce*, cum nici tu nu ai *pentru ce* să-mi ceri mie.

Suntem amândoi tot la fel de *cinstiți* unul față de altul, cred eu, numai că [uneori] ne îndoim[171] și, iată, pentru aceasta suferim!

Vor trece toate însă. Și ne vom întâlni iarăși. Și nu aș vrea să fie între noi nici umbra unei tristeți, nici amintiri supărătoare.

Când vreau să fac ceva aici îmi spun *numele tău* și zic *să-mi ajute Dumnezeu* pentru tine. Până acum m-a ajutat...

Ești *veselă* iar?...

Eu vreau să fii *frumoasă* de Paști ca niciodată până acum. [Și] eu doresc la fel.

Tu trebuie să înțelegi că dacă nu te-aș avea în gând, tristețea m-ar doborî și gândurile m-ar alunga pe cine știe ce căi.

Doar atât cât tu *existi* și *ții la mine*, am *pentru ce trăi*.

Sufletul meu (dacă te-ai apropiat vreodată *sincer* de mine) ai văzut ce *neliniștit* și *trist* este.

Vrei tu *să stai* și *să veghezi* lângă mine?...Voi putea [astfel] simți și eu *unele bucurii* în viață. [Dacă] vei pleca, atunci spiritul meu *se va sfărâma* și sufletul meu *nu va mai trăi*.

Poți zâmbi. *Vorbe goale* [pot să-ți pară] ceea ce spun [acum]. Dar ce este *adevărat* în această lume?

Mă simt *pustiu* și *izolat* de toată lumea de pe aici.

Prin tine m-am *apropiat* [și] eu de *lume* și de *viață*. Pentru că altfel rămâneam tot *un străin*.

Tu nu vrei *să crezi* dar *așa este*. Eu nu cunosc *plăcerile* și *bucuriile vieții* decât *de la tine*.

---

[171] De sinceritatea celuilalt.

Iar fără tine aici sunt ca un mort, o lumină strălucește *straniu* în ochii mei și...atât![172]

Port ceva *curios* pe figură, căci *un tip frumos* nu sunt. Asta o știu eu.

Ceea ce mă face *interesant* e *o taină*. Și această taină ești tu, [cea] care *îmi scânteiezi* înaintea ochilor.

Lucică.

[172] Urmează un rând *hașurat în întregime*, cu totul *ilizibil*.

Scrisoarea nr. 36 (2 mai 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Așa cum mi-e mie acum fără tine, să-ți fie ție atunci, când nu vei mai avea *curaj* și *dragoste* să stai lângă mine!

Pentru că îmi ești *mult mai necesară* decât aerul și decât hrana zilnică în viața mea de acum.

Mai ușor mi-ar veni *să stau nemâncat* zile de-a rândul sau *să zac bolnav*. Dar să fii tu *lângă mine*, decât având toate *fără tine*.

Nu vreau să pleci la Pitești fără mine. Să stai mai bine acasă. Sau dacă îți dau voie să pleci la Pitești, ai face mai bine să vii la București lăsând să se creadă acasă că ai mers la Pitești.

Ești *logodnica mea* și tu mi-ai spus că *am dreptul* să-ți cer unele lucruri și să nu te las liberă *să faci ce vrei*.

Iată, ți-am cerut și te rog să mă asculți! Nu știi pentru ce *nu te las* să te duci la Pitești...dar cred că știi *precis* pentru ce *te chem* la București.

Dacă voi mai avea timp *să mai vin* în aceste două luni ce ne despart eu voi veni. Și nu aș vrea să te găsesc plecată.

Vreau să îmi răspunzi și să-mi promiți că vei sta acasă!

Ca *logodnică* [a mea] ai datoria *să-mi scrii* și eu *îți cer* acest lucru, deși îți spusesem odată că *poți să nu-mi mai scrii*.

De ce? Oare faptul că ție *nu-ți place* să scrii e un motiv să mă lipsești de *bucuria* de a primi *o veste* de la tine?

Mie îmi face plăcere *să primesc* de la tine scrisori.

Vrei să mă faci *să sufăr* pentru că tu nu vrei *să-mi scrii*?

Te întreb [despre] ceva care *m-a uimit*. În buzunarul de sus, de la hainele deschise[173], unde pusesem firele acelea[174]...am găsit un mic cocoloș de hârtie, care mi s-a părut *curios* [din prima].

Când l-am desfăcut, deși era foarte micuț, am găsit în el trei bucăți de hârtie în care erau înfășurate trei firimituri de pâine. Le-am înfășurat la loc și le-am pus în buzunar, crezând că sunt puse de tine.

Sunt vreo „vrajă”, care să ne facă *să ținem mai mult* unul la altul?

În același timp *m-a săgetat gândul* [că nu e ceva *nevinovat* și] că poate altcineva mi le-a pus în buzunar cu gândul de *a ne despărți*.

Ar fi trebuit *să le arunc*...Însă, totuși, *le păstrez*.

Scrie-mi dar care e *adevărul*. Sunt *tare curios* și chiar *neliniștit* [în această privință].

Dacă sunt puse de tine...le voi păstra și ți le voi reîntoarce acasă cu bucurie. Dacă nu, le voi arunca. De aceea, răspunde-mi!

În orice caz, dacă sunt *gândurile rele* ale altora, care voiesc *să se amestece* [între noi], [atunci] noi trebuie să fim *atenți* și *să respingem* toate părerile și zvonurile pe care le pot *lansa* unii și alții, pentru ca *să nu ne mai vadă împreună*.

Oricum ar fi[175], eu *simt nevoia* să fii alături de mine *veșnic*. Să fii *soția* mea *cu orice preț*.

...Să știi, Florica, tu mi-ești dragă! Prima grijă când am ajuns aici a fost *să caut inelul*. E drept: aveam o emoție...

Ce-ar fi *să nu fie acolo*? Și *era acolo*!

L-am încercat să văd *cum îmi vine*. Mi se făcuse dor să-l pun în mână[176].

Noi nu avem [încă] *dreptul* să îl purtăm tot timpul[177] și de aceea, de câte ori îl pun în mână[178], parcă *mă logodesc iarăși* cu tine.

---

[173] De culoare deschisă.
[174] Probabil din *părul ei*, ca amintire.
[175] Oricum ar sta lucrurile...oricare ar fi adevărul...
[176] Să-l pun *la deget*...să *îl port deja*...
[177] Până nu vom fi căsătoriți civil și religios.
[178] La degetul inelar.

Am simțit *mai puternică* legătura dintre noi privindu-l. Azi îl port în deget.

Ție ți-e *dor* să îl porți?

Poate [că] *da*. La fel ca și mie. Căci trei săptămâni nu l-ai purtat deloc.

Și era *drept* să faci așa, [pe] când eu *nu-l aveam*. Am regretat uneori [că nu-l porți] dar am tăcut. Eu eram cel vinovat[179].

Dar poate a fost *mai bine* așa. Acum parcă mi-e *mai drag* și îl port cu *și mai multă plăcere*.

Aș vrea acum să îl porți și tu, [atunci] când ai ocazia[180]. Mi-ar părea rău să-l port numai eu. Adică numai eu să am *încredere* în tine? Tu de ce să nu ai?...

Vreau să știu că-l porți și tu. Că-l purtăm amândoi.

Cred că ar fi mai bine să nu mai gândim nici unul, nici altul că am fi *atât de slabi* încât să ne înjosim dragostea, fiindcă n-am fi capabili de *un sentiment curat* și de *o purtare nobilă* în [ceea] ce privește sufletul și trupul nostru cât suntem despărțiți[181].

Să avem *încredere* unul în altul. Căci dacă tu nu ai încredere în mine și eu în tine, în cine am mai putea avea *încredere* în lumea aceasta, dacă și noi, care ne-am *mărturisit* iubirea unul pentru altul, nu ne-am respecta și ne-am trăda și înjosi [reciproc]?

Florica, îmi vine *să-ți repet numele* mereu. E singura mea *mângâiere* acum.

Tu, Blue-eyes-ul [meu], care [primește versurile acestea de la mine]:

„Undeva, într-o margine de țară,
cerul *a coborât* în făptură!
De-atunci codrii nu-i mai privesc
și slăvile cu stele le-am uitat,
numai cu adâncimile, cu tine vorbesc,
fără de cuvinte și *mai adevărat*...
În îngeri începi să cred însă...
pentru că cerul a coborât într-o făptură”.

---

[179] Pentru că și-l uitase la București pe al lui.
[180] Să ieși undeva.
[181] Toată această frază ultimă a fost *subliniată* în manuscris.

Florica, tu să fii *îngerul meu păzitor* iar eu voi fi *arhanghelul tău apărător*.

Lucică, cu tristețe.

Scrisoarea nr. 37 (13 mai 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Iată-mă silit să-ți scriu pe aceste *nesuferite plicuri*, fiindcă am intrat în mai multe librării și nu am găsit ceea ce mi-ar fi plăcut.

Aceeași *amărăciune* pe care tu căutai în altă zi să mi-o împrăștii, cu dragostea sufletului tău, aceeași tristețe pe care mi-o bănuiai *mă însoțește* peste tot pe aici.

Nici nu vreau să mai fiu *altfel*. Dacă aș vrea, aș avea puterea să mă schimb. Dar pentru ce?

Bucurându-mă singur aici ar însemna *să te uit*. Îmi place însă să sufăr gândind la tine și [la] tot amarul deziluziilor, că nu putem fi împreună [acum], așa cum [ne] dorim, decât [poate] *prea târziu*.

Și cine știe: ceea ce azi mi se pare *greu*, mâine va fi *și mai greu*.

Îți scriu...și astfel *îți transmit* și ție starea mea sufletească, destul de *neplăcută*, în care mă găsesc.

Dar poate ești și tu *la fel de tristă* ca și mine și n-aș vrea să crezi că *tu singură te frământi* iar eu *mă simt bine* pe aici.

Tu ce faci?

Dacă mi-ai scrie *la sfârșitul* fiecărei săptămâni, spunându-mi *ce ai* [*mai*] *făcut*, ce ai mai gândit, ce ți s-a mai

întâmplat, poate m-aș simți *mai mângâiat*. Aș aștepta [astfel] de la tine *vești* cel puțin *din săptămână în săptămână*.

Dar așa, gândindu-mă la timpul *foarte lung* ce îl pierd fără *să te simt alături* (deși gândindu-mă la examene îmi pare *foarte scurt* [timpul pe care îl am la dispoziție]) nu știu ce să fac.

Singurul lucru ce *m-ar mângâia* și m-ar face să mă simt *mai bine* ar fi *să te alung* din minte, să nu mai gândesc la tine. Poate așa faci tu, ca să suporți *cu ușurință* lipsa mea. Eu însă nu te pot *alunga* [din minte], căci îmi pare *o trădare* să izgonesc din minte orice gând [ce] *mi-ar veni despre tine*.

Dar de ce *să te învinuiesc*? Poate [că] tu suferi *tot* [*la fel de mult*] ca și mine. Dar, de ce nu cred?...

Mă simt din ce în ce mai nervos și mai extenuat. Căci abia am avut timp *să mă îndrăgostesc din nou* de tine și a trebuit, iarăși, să plec.

Poate ai observat cât de greu *m-am alipit* de tine deși îmi erai *atât de dragă*. A trebuit să treacă prima săptămână și chiar [și] a doua, și abia în a treia sângele meu *s-a aprins din nou* pentru tine.

Îți închipui tu cât de greu îmi e acum *să-l sting* și *cât mă doare*? Dar ce să mai spun [acum], că nu are niciun rost.

Oare *sinceritatea* [trebuie] să fie răsplătită în lumea aceasta *tot cu sinceritate*? Prea *este* și *se întâmplă altfel* ca să pot *crede* [acest lucru].

Și dacă *mă îndoiesc* e *slăbiciunea mea*. Dar și dragostea mea *curată* e aceea care *tremură* și *se înspăimântă* la cele mai mici *adieri de bănuială*.

Nu am nimic *să-ți reproșez*. Totuși mă îngrozește gândul că *marea mea sinceritate* ar putea fi *înșelată*. Și atunci simt fiorii nebuniei cum *mă ating*.

Oare nici de atât în lume să nu am parte, de *o sinceritate* cel puțin *egală* cu a mea? Mai mult nici nu cer.

Vrei să știi *cum sunt eu* [acum][182]? Iată, acum prezența și vederea celor mai plăcute și interesante persoane *mă irită* și mă fac să mă îndepărtez, ca nu cumva prin vreo privire sau cuvânt, pe care mi l-ar fura sau pe care aș fi obligat să-l dau, să simt că *îți răpesc ceva* și [că] dau ceva din sufletul *ce se cuvine numai ție*.

Poate sunt *prea egoist*...Dar sunt așa pentru [a păzi] *cinstea* dragostei mele.

---

[182] Cum *mă simt* acum...

Căci nu am nevoie de nimeni în afară de tine. Și orice frumusețe *netrăită* cu tine nu mai e nici pentru mine decât *un motiv de tristețe*, și [consider că] *zadarnic* a fost.

Toată viața [mea] vreau să trăiesc în *căldura* pe care mi-o dă chipul tău. Să respir *mireasma* pe care mi-o împrăștie trupul tău. Să fiu mereu *beat de lumina* ce se revarsă din mișcările și din prezența ta.

Căci numai în preajma ta trăiesc clipele ce nasc *izvoare limpezi*, ce mă înalță și mă fac să mă simt *nemuritor* eu însumi și tu, și toate cele înconjurătoare.

Un singur gând mă liniștește: fiind așa cum sunt, oricum îmi vei răsplăti *sinceritatea* dragostei mele, eu voi rămâne *pur* și *mă voi sfinți și mai mult* dacă voi avea *ceva de suferit* din cauza *nesincerității altora*.

Vreau să te văd *curată* și *strălucitoare ca lumina stelelor*. Și crezi tu [asta]? [Căci] cum aș putea eu arunca *un mărgăritar* în mocirlă, când dorința mea este *să pier cu el odată*, păstrându-l prin toate *chinurile vieții*?

Doar astfel [cred că am] să-i văd și [să-i] simt *strălucirea* mai bine.

Cu cât voi avea mai mult *de suferit*, cu atât te voi strânge *mai aproape la piept*, și *scânteierea ta* va fi mai plină și diversă, mai *mângâietoare*.

Așa ești în ochii mei *de mult* [*timp*] încât *nu te mai pot numi*. Nu [mai] ai *nume*! Ești *numai tu* [în mine]!

Crezi că mă plimb pe aici? Nu! Fără tine orice plimbare mai mult *rău* îmi face și stau mai bine *închis* [*în casă*].

Să-ți *scriu* e singura mea *alinare*. De aceea, mă iartă că *îți scriu*!

Scrisoarea nr. 38 (20 mai 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Blue Eyes,

Vrei tu să fii *minunea* vieții mele? Sunt făcut și am trăit dintr-o *neîncetată sete de puritate* și *de vis*[183], și în tine întrupez toată *înălțarea* și *lumina* de care sunt în stare.

De tine leg tot ce e *mai frumos* în viață. De tine reazem *trecutul* și *viitorul* existenței mele, cu atât *mai deznădăjduit* cu cât vremea trece.

Dar cu toate gândurile *amare* și *neîncrederile* sufletului meu, eu îndrăznesc *să cred* și *să te văd* așa cum numai pe tine te-am văzut: făptura creată [de Dumnezeu] pentru *a reflecta* infinitul cerului.

Cum vei răspunde tu copilăriei *neasemuit de curate* a sufletului meu? Aci e *rostul* înțelegerii tale pentru *îndumnezeirea noastră*.

Cât mai mult *pură* vei reuși să fii, cât mai sus te vei ridica prin *cinstea* și *bunătatea ta*, cu atât *visul*[184] vieții noastre va fi mai frumos și noi ne vom simți mai demni *de altă lume*[185], pentru care *trăim* și *îndurăm* aci, pe pământ.

Tu nu ai *aceeași impresie* ca și mine, că numai *împreună* vom câștiga *viața fără sfârșit*, pe când *despărțiți* ne vom *pierde* mântuirea?

Înserările, aceste *minuni* ale pământului pe care ne găsim, îmi arată lumina lor prin tine.

---

[183] De dorul de *împlinire interioară*.
[184] Împlinirea.
[185] De viața veșnică.

Îmi vin lacrimi în ochi, și aș plânge, dar nici aceasta nu îmi e îngăduit.

Și te rog, Florica, întrupare a visului meu în această viață prea trecătoare, pentru frumusețea pe care o visez când te privesc...fii așa cum te visez *de curată*! Aceasta[186] se va constitui în marea mea *tărie*[187] în viață.

Să nu te *înnebunească* niciun gând, care [vrea] *să ne turbure*[188]. [Nici *acum* și nici *atunci*], când nu vom fi decât două *umbre călătoare* printre stele, [spre Dumnezeu].

O credință și *o iubire fără pată*, ce poate fi *mai sublim*?

În visul nostru nu are ce căuta *alte vise*. Privirile străine nu au *de ce* pătrunde.

Fii *curată* și *sinceră* atât cât sunt și eu, ca atunci când vom fi *împreună* sau *în altă lume*, să ne bucurăm de curăția *aproape dumnezeiască* a trupurilor și a sufletelor noastre.

Vom deveni *nemuritori* încă de pe pământ. Prin *limpezimea* firii noastre, moartea va fi *o bucurie* [pentru noi], [atunci] când *ne va găsi uniți*, așa cum ne-a fost viața de când ne-am cunoscut.

În toată mulțimea [de oameni] de aici *mă plictisesc de singurătate* și sunt ca *într-o închisoare* din care nu știu cum *să evadez* [pentru] ca *să vin la tine*.

Uneori nu vreau nici să privesc spre alte fete, la care m-aș uita *din curiozitate* și nu *din alt motiv*. Și aceasta pentru că gândesc că trebuie *să păstrez* toată atenția [mea] numai pentru tine.

Nu vreau *să se risipească nimic* din ceea ce *ți se cuvine* numai ție. Nu vreau să mai privesc nimic, să fiu *orb* pentru toată frumusețea din jur, și să te văd *decât pe tine*.

Așa îmi sap singur groapa în care *voi cădea*, fără îndoială, în cazul în care *te-aș pierde*.

Căci dacă toată viața mea *o concentrez în tine*, trebuie să-ți închipui[189] *ce reprezinți* și *ce vei ajunge* pentru mine cu cât va trece vremea.

Sunt *tot mai trist* că alături de mine nu pot *să te ridic tot mai sus* din punct de vedere spiritual. Dar aș vrea să fii și în lumea aceasta *sus*[190].

---

[186] Curăția vieții tale.
[187] *Întărire* în viața împreună cu tine.
[188] Să *ne tulbure* viața.
[189] Să-ți dai seama.
[190] La *o treaptă înaltă* de creștere duhovnicească.

Cât aş dori să te văd [că eşti] *bucuroasă* de darurile pe care ţi le-aş aduce. Să te văd *mulţumită* că eşti *alături de mine*, [şi] nu *suferind* şi *privind în viitor fără speranţă*, ca acum.

De multe ori neajunsurile materiale *slăbesc* dragostea şi credinţa, deşi acestea nu sunt decât *încercări* pentru cei *tari* şi *cu adevărat vrednici*.

Îţi scriu, îţi scriu mereu vorbe şi iar vorbe. Mi-e silă şi mie de atâta vorbărie, când celelalte[191] sunt atât de puţine.

Uneori mă gândesc nici *să nu-ţi mai scriu*, până când nu voi avea *ceva precis* înspre *mai bine*. Căci *tot binele* e când *suntem uniţi*, oricum am fi[192].

Am uitat ceva să-ţi spun: ai râs *degeaba* de mine că *am pierdut* un examen. Nu e adevărat! Ieri am văzut şi eu că m-am păcălit [de unul singur]. Şi ştii ce bine îmi pare că *ai râs degeaba*! Sic! Sic! Mai râzi?...

Iubito!...Lucis.

Ps: Iar am uitat. Îţi trimit şi o fotografie din ziua în care am căutat plicuri şi n-am găsit. Unul îmi plăcea...dar m-a găsit pe mine fotograful cum nu-mi plăcea...

---

[191] Faptele.
[192] În viaţa noastră.

Scrisoarea nr. 39 (27 mai 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Am primit scrisoarea de la tine, [tocmai] când *nu mai speram* [să îmi scrii]. Te-am visat în ultima vreme *cam rău* și de aceea sunt *atât de neliniștit* uneori, [ca] să aflu *vești* de la tine.

Te rog, de aceea, să-mi scrii la două sau trei săptămâni *măcar odată*, pentru a ști cel puțin atât: că nu ți s-a întâmplat nimic [*rău*], că ești *sănătoasă*, că *mă aștepți*.

Căci de la o vreme nu este numai *curiozitatea* care mă îndeamnă *să știu ce faci*, ci este mai mult: *o grijă* ce mă tulbură pentru liniștea și sănătatea ta.

Vezi, la mine mă gândesc *prea puțin*, ca întotdeauna, și nu mă frământă deloc *destinul meu viitor*. Iar dacă astăzi doresc *o situație* și *un rost* în societate este numai pentru că *tu ești lângă mine*.

De altfel spiritul meu neliniștit și mândru m-ar arunca în lupte noi, care, până la urmă, m-ar costa viața. Sau, poate atras de succesele tinereții, mi-aș risipi viața fără rost, în plăceri trecătoare, care până la urmă *m-ar dezgusta*, m-ar lăsa gol și pustiu, fără *reazăm* pe acest pământ.

Dar eu [pe] toate acestea *le știu* [*foarte bine*]. [De aceea vreau] să le știi și tu, căci *aceeași valoarea* [o] au și pentru tine.

Am devenit iarăși *rece*. Și este bine într-un fel [anume], căci acum *pot învăța liniștit*. Când voi veni însă *la vară*, mă voi îndrăgosti de tine *iară*.

Va fi totul *nou* atunci.

Vom fi cuminți, nu ne vom supăra, vom alerga privindu-ne și glumind, ne vom spiona și ne vom încerca unul pe altul ca să vedem dacă *am pierdut ceva* din dragostea noastră.

Și lacrămile vor sta gata *să cadă* din ochii noștri, care vor constata că iubirea noastră *a crescut*, și învie iarăși la viață cu o putere mereu mai mare.

Vom *râde*. Vom cere unul altuia *repetarea unui gest făcut* și care ne-a plăcut. Ne va face plăcere să ne auzim vorbind, să ne simțim trăind unul alături de altul, visând veșnicia, dorind o moarte care *să ne găsească împreună*.

Tu vei zice: „Dacă vrei tu, *așa să fie*!”...Ce voi răspunde eu, tu [deja] știi.

Azi[193] e duminică după-amiază. E spre înserate. Sunt acasă. De fapt, în toate sărbătorile stau acasă. Sunt destul în restul săptămânii în oraș.

Nu știu [*ce se petrece* cu mine]...dar de la un timp am *tot mai multă încredere* în tine.

Uneori mă gândesc, ce ar putea *să te răpească* de lângă mine?! Oricât de *frumos* și de *promițător* ar fi altul, totuși nu poate fi pus *în cumpănă* cu *devotamentul* și *credința*.

Mă întreb singur, de ce nu ai fi și tu *la fel* ca mine?! Adică o ființă din acelea al căror *caracter* nu se pleacă ci vrea *să arate* puterea ei în credință și sinceritatea [pe care o are].

Eu însumi sunt *tare*. Și nu îngădui niciunei persoane *să se atingă* de *iubirea* și *simțirea mea curată*.

De ce mi-aș *întina* această *limpezime* a sufletului și a trupului? Ca să mă *disprețuiesc* apoi o viață întreagă? Ca să-mi fie *rușine* de mine însumi? Ca *să fug de mine,* de singurătatea cu mine?

Dar mie *îmi place singurătatea*. Pentru că în ea *mă găsesc pe mine* cel curat, adevărat. Singurătatea *mă întărește* și *îmi dă credință*.

Fiindcă nu am greșit *cu nimic* în fața iubirii mele, în fața lui Dumnezeu. Nicio sărutare, nicio mângâiere *străină* nu m-a atins din clipa în care *ți-am dăruit* dragostea mea.

---

[193] Acum.

Deși *nepătat* eram și mai înainte, cum poate tu nu crezi.

Și tu ești *la fel* ca mine. Așa cred eu!...

În niciun caz, sărutarea pe care o vei fi dat, din clipa în care ai știut că *te iubesc* iar tu ai mărturisit *la fel*, cred că te-a cutremurat *mai mult* cu *otrava trădării* ei decât cu *voluptatea bucuriei*.

Poate, în curând, se va schimba ceva spre *mai bine* [viața noastră]. Atunci îți voi scrie. Și va fi bine să-mi răspunzi la timp.

Examenele noastre se țin între 20 iunie și 20 iulie. Așa că îți închipui cât timp se va duce.

Așa că eu m-am hotărât *să facem ceva*. Ce mai așteptăm? Mi-a spus și un prieten acest lucru.

De Înălțare, în cimitir, poate te vei gândi la mine. Eu mă voi gândi și îți voi scrie o scrisoare cu tot ce am gândit în acea zi.

Copilul meu drag...

Scrisoarea nr. 40 (1 iulie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Ne vom întâlni iarăși! Ar trebui să fie totul *ca din poveste*. Căci viața noastră împreună n-a început aici, pe pământ, și nici nu se termină aici.

Îmi pare că de la o vreme am uitat basmul în care trăim. De ce?

Tu mă chemi?

Eu nu vreau să mai ascult decât *glăsuirile cele mai înalte*[194] ale sufletelor noastre.

Nu voi mai asculta *nimic altceva* în afară de *visul meu*.

Tu vei fi [după] cum vei dori, și nu-ți voi mai reproșa nimic de acum înainte. Căci voi sta *cu ochii țintă*[195] la aceea care *erai* și care *vei rămâne* în visul meu.

Îmi vor *străluci* ochii de bucurie când te vei apropia de prototipul sufletului tău etern[196] și *voi suferi în tăcere* când te vei îndepărta de el.

Eu sunt un om *ce nu poate trăi* fără iubire. Fără iubirea aceea care *consumă* trupul și face *să ardă* spiritul.

Acum sunt *liniștit* și *clar* ca seninul cerului. Și am impresia că mă tem că *poate* nu te mai iubesc.

Dar îmi dau seama că e numai *o părere falsă*.

---

194 *Aspirațiile cele mai sfinte* ale noastre...
195 Uimit, bucuros, privindu-te cu dragoste...
196 De sfințenie.

Pentru că azi am văzut pe cineva, care, de departe, îmi părea că ești *tu*...Și am simțit *un început de cutremur* [în ființa mea].

M-am întrebat atunci *ce va fi* în sufletul meu când *te voi revedea*.

Și mi-am dat seama că toată povestea noastră [de dragoste] e *vie* și nu așteaptă decât *să ne vedem*, [pentru] ca să se arate *tot așa de frumoasă* ca oricând.

Nu știu *cum vei fi* tu...Dar știu ce vreau *să-ți aduc* eu. Și eu îți voi aduce, iarăși, sufletul acela *pur*, dornic de copilării și vise.

Te vei *mulțumi* tu [oare] cu atât? Pentru viața *spre care tind* eu, aceasta[197] e *tot ce am mai scump*.

Toate piedicile din calea *unirii noastre* nu sunt decât deșertăciunile acestei lumi. De aceea nu le dau nicio importanță.

Cu toate că sunt numai *un om*, ce nu are dreptul să creadă mai mult decât are posibilitatea să-și închipuie că este cu putință, totuși prezența ta îmi dă puterea să cred și să văd *ca posibil* ceea ce numai visul îmi îngăduie că *aș putea trăi*.

Poți *să râzi* sau să-ți pară *o glumă* ceea ce spun [acum]. Însă eu pun *mai mare preț* pe *viața noastră din veșnicie*.

Umbrele noastre vor ajunge odată *să străbată norii* și *căile înviorate* de stelele cerului.

Iată de ce trebuie *să ne bucurăm* de orice, aici, pe pământ.

Nenorociri și mizerii, oricâte vom *întâmpina*, [trebuie] *să zâmbim binevoitor* către ele.

Bucuria noastră, [aceea] că vom fi *împreună*, fericiți după moarte o veșnicie, trebuie să ne dea *tăria* să mergem înainte, încrezători și mândri[198] în credința noastră că nimic n-a putut *să ne despartă*, nici *să ne abată* din calea *înălțării* [*duhovnicești*].

Dar ca să ajungem la această *bucurie sfântă* trebuie să îndepărtăm *gelozia*, adică *neîncrederea în noi înșine*[199].

Să credem, chiar de ar fi *să pierim* în fiecare clipă.

Credința, dacă e *sinceră*, ne va *învia* de fiecare dată [și ne va face] *mai frumoși*, mai *aproape* de Dumnezeu.

Lucis.

---

[197] Curăția sufletului, a vieții...

[198] Aici cu sensul de: *demni*.

[199] Neîncrederea *reciprocă* a unuia în altul.

Scrisoarea nr. 41 (4 iunie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
(spațiu necompletat)

Florica,

Am o presimțire că ești *tristă*, îngândurată, supărată. Mă înșel? Așa este?

Bucuria ta de *a mă aștepta* nu vreau s-o tulbure nicio neliniște.

Nu vreau *să suferi*. Ție numai bucuria *îți șade bine*.

Suferințele și amărăciunile vieții ție *îți fac rău*. Totdeauna o femeie este *prea slabă* să le îndure.

De aceea mă rog în gândul și sufletul meu: toate suferințele *ce ți se cuvin ție* să mi le dea *mie* Dumnezeu!

Tu știi că *eu te iubesc*. Că nimeni și nimic nu te poate *înlocui* în inima mea.

Dacă aș putea *să iau asupra mea* toate supărările și tristețile tale iar tu *să rămâi numai bucurie*!...

Căci în tine eu recunosc *bucuria vieții mele*.

Dar tu, dacă mă vezi *trist*, să știi că în mine sunt toate tristețile tale *amestecate* cu ale mele, iar eu *mă bucur* și sunt *fericit* purtându-le în mine.

Căci *din iubire* am făcut astfel. Și aceasta îmi dă *tărie* și *înălțare*.

Să nu te *îndoiești* de mine, cum nici eu *nu am dreptul* să mă îndoiesc de tine. Îndoiala aduce chinul, certurile, ura...Și eu aș dori să nu mai avem *parte* de asemenea lucruri *neplăcute*, ce se găsesc *la majoritatea* celor ce duc *o viață împreună*.

A plecat Nelu și nu i-am dat nicio scrisoare. Azi, miercuri, trebuia *să aștept* la mașină și inima *nu m-a răbdat*

să nu-ți scriu, deși, până acuma, m-am reținut *intenționat* nescriindu-ți nimic.

Trupul mi se umple de *o plăcere* [*rară*], când *îmi amintesc* de tine. Și totuși această plăcere *se tulbură*, când mă gândesc că tu *ai [putea] fi supărată*.

Nu, nu se poate! Îmi promiți?...

Îmi promiți că ne vom plimba mult, foarte mult în vacanță? (Să nu uiți [atunci] când voi veni!) Și știi cum vreau să ne plimbăm?

Îți spun eu acuma. Singuri, să nu ne vadă nimeni...și eu să pot să fug înainte și înapoi...să te privesc venind, depărtându-te...să văd *cum faci* pasul, cum tresari, cum formele trupului tău *se dăruie* privirilor mele.

Doresc *atât* [*de mult*] aceste clipe, încât îmi pare că n-or să mai vină.

Dar tu ce faci, ce faci?...Cum aștepți?...Te pregătești?...

Nu ești tu *logodnica mea*, în adevăr acum, nu ca altădată, numai *cu numele*?

Te pregătești? Căci în curând vei fi *nevasta mea*.

Spune aceste cuvinte fiindcă *mi-e drag* să-ți spun ție: *logodnică* și *nevastă a mea*.

E o copilărie, poate, zici tu. Și eu zic la fel. Dar îmi place această *copilărie*...și nu-mi pasă de nimic...Dacă așa îmi place să-ți zic ție, [atunci așa *îți zic*]!

Nevestei mele, Florica...

Lucică.

Scrisoarea nr. 42 (17 iunie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Aseară îți scrisesem altă scrisoare, pe care acum n-o mai trimit.

Îți comunic întâi [de toate] în privința *cercelului*. Miron s-a interesat azi și prețul e *așa de scăzut*, vreo 400 [de] mii, încât nici nu mai vorbim [să îi vindem].

Acum 2-3 luni erau cu totul altfel [lucrurile]. Celălalt *la fel*...Așa că am impresia că voi veni înapoi cu ei, așa cum am plecat. Mie îmi pare foarte rău...Și voi mai vedea peste o săptămână, două, [ce se mai poate face]. Să mai încercăm [atunci]!

Tu ce faci? Ai fost ieri, duminică, la Olt[200], cum ai zis? Ce-ai făcut pe acolo?

Ieri noapte visasem că venisei aici, la București...

Eu acum trăiesc *din amintiri*, din amintirea clipelor *trăite împreună* sau din *închipuirea* clipelor ce au să vină, [atunci] când vom fi iarăși împreună.

Când sunt singur nu mă plictisesc. Îmi aduc aminte un cuvânt, un gest de-al tău...și analizându-le și gândind *ce vei fi voit să spui* prin ele, e destul de *interesat* și *plăcut* pentru mine [să mă gândesc la tine *astfel*].

---

[200] Oltul se varsă în Dunăre în apropiere de Turnu Măgurele și cei din oraș obișnuiesc și acum să meargă acolo (e formată o *plajă*) să facă baie.

Căci astfel mă simt *trăind* din ceva *al tău*, din ceea ce *ai făcut pentru mine*.

Am din ce în ce mai mult impresia că în tine *mă exprim* și sunt *eu însumi*, că tu ești *una cu mine*, că trupul tău *nu se mai deosebește* de al meu.

Îmi pare că suntem două făpturi, două chipuri *ale aceluiași suflet*. Suntem unul și același *eu*, care se răsfrânge în corpul meu și în corpul tău.

Suntem *atât de uniți* încât orice neîncredere și orice gelozie nu-și mai are locul.

Sufletul, cu al său spirit, pe care *îl purtăm* amândoi trebuie să-l păstrăm *curat* de orice învinuire dintr-o parte sau alta și să căutăm să devenim cât *mai buni* și *mai sinceri* și *mai sfințiți* prin *încrederea* [*reciprocă*] în noi [înșine] și prin silința de *a fi cât mai mult unul pe placul celuilalt*.

Eu, aici, nu *te sfătuiesc* pe tine [ce să faci], ci îmi spun mie însumi [ce să fac]. Și prin aceasta [îți spun] și ție *ce este mai bine* de făcut.

Ne rămâne înainte *încă o jumătate de viață* de trăit, [aici], pe pământ. Și ce vom face, dacă nu vom *continua* pe drumul început, din clipa în care *ne-am ales* unul pe altul, [drept] *prieteni*, pentru *o viață întreagă* și *pentru veșnicie*?

De fapt, nouă *ne ajunge* și, câteodată, *ne și prisosește* iubirea *ce ne unește*.

Totuși trebuie *să luăm seama* că avem și datoria de *a ne transforma*, de a ne *curăți* sufletele noastre, ca să merităm și dincolo, în ceruri, *să fim tot împreună*.

Să nu regretăm cumva, atunci, vreuna din faptele noastre, spunându-ne că nu am păstrat *îndestulă credință* unul pentru altul.

Nu știu cum...însă tu *îmi apari acum*, ca și cum ai fi *soția mea*...de care trebuie să nu mă mai îndoiesc, [și] în *cinstea* și *sinceritatea* căreia trebuie *să cred*.

Mi se impune [acest lucru] ca *o datorie*. Ca *un respect* față de mine, [mi se impune] *credința în tine*[201].

Eu cred că tu *meriți încrederea mea*.

Lucis.

---

[201] Cu sensul de: *încrederea în tine*.

Scrisoarea nr. 43 (23 iunie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Blue Eyes[202],

E ora 7 fără zece, e duminică și e timpul când veneam să te iau în oraș. Azi mi-e dor de tine *ca întotdeauna*.

În cele *mai triste clipe* și când *îmi pierd* nădejdea, când totul îmi pare *de prisos*, când nu mai îmi place nimic în viața aceasta, un singur lucru rămâne *frumos* și *curat* și *cinstit*, care mă bucură: e *dragostea noastră*, e iubirea *tânără* și *netrecătoare*, [la fel] ca în clipa când am început *să ne cunoaștem*, ca *întotdeauna*.

Ce faci tu acuma? Sunt așa de curios să știu.

Știi că eu vreau *să știu* de orice pas, de orice gest al tău, să stau pe lângă tine, să te privesc așa.

Când vom muri și vom fi doar *spirite*, vei înțelege abia atunci, [în mod] deplin, această *mare bucurie* a mea, ce se naște [continuu], ce îmi *arde* în obraji și îmi luminează în ochi, atunci când te simt aproape, când te simt *plutind* în sufletul meu, [când te văd] trăind numai pentru mine.

Mi-e dor de *o liniște* în care să nu fii *decât tu*. Și în jurul tău: *cerul* și *eu*. Să nu ne mai simțim trupurile, [ci] să fim *doar suflete*.

Florica, suspinăm veșnic unul după altul! Și dacă n-am fi împreună și ne-ar despărți viața, am rămâne *fără rost*, niște

---

[202] Pe plic însă apare data de *20 iunie 1946* ca dată *a expedierii*.

rătăciți pe pământ, până la moarte. Și, poate, cine știe, și dincolo, în cealaltă lume.

Tot așa: *am dori* sau *ne-am dori*, fără să știm *de ce* și nu ne-am mai găsi niciodată *împăcarea*.

Cât ne dorim, cât ne este drag să trăim alături (cel puțin așa cred eu), [și] totuși *ne mai certăm* când ne întâlnim. De ce?...

Așa e că *nu ne vom mai certa*? Tu crezi [asta]?...

Mie parcă nu-mi vine să cred. Dar...ce mult aș dori să nu ne mai *supărăm* niciodată unul pe altul. Pentru ce suntem *răi* unul față de altul?...

Suferim [de unii] singuri, din cauza *răutății* noastre. Eu *stric* mai mult, tu ești *mai bună*.

Ce dragă mi-ai fost!...Ce dragă îmi ești mereu!...

Seninătatea și *blândețea* sufletului meu ești *tu*. Tu să te înveți să faci multe *copilării*, multe-multe de tot, ca să te pierd din ochi de dragă.

Așa e că tu știi să faci *nebunii*, că știi să te joci cu mine, *blând*, frumos și cuminte, iar, la urmă de tot, să mă săruți pe ochi și să mă atingi ușor, cu mâna pe frunte, și să-mi spui: „Copilul meu!...Cine e copilul meu *cuminte*?”.

E ora 7 și douăzeci și cinci. Aproape o jumătate de oră de când scriu. Termin, tu acuma poate [că] ești *în grădină*, te plimbi, sau *ești gata să pleci de acasă*.

Nu mai mă supără gândul că *privești* și ești *privită* de alții, pentru că *alung* aceste gânduri. E prea *puternică* dragostea mea, [pentru] ca să se mai oprească la asemenea *nimicuri*.

Rămân cu gândul la tine...și am dreptul să-mi închipui și să fac *ce vreau* cu tine în gând.

E pentru prima dată când *te sărut prin scrisoare*.

Te sărut.
Lucică.

Scrisoarea nr. 44 (23 iunie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica[203],

Azi e sâmbătă[204] dar scrisoarea aceasta va pleca abia luni, așa că voi scrie și mâine în ea și, poate, și poimâine.

Azi-noapte visam că eram pe la voi și te întrebam: „Mergi mâine la Biserică?”. Tu mi-ai răspuns ca de obicei: „Treci, poate am să merg”.

Te-am visat mereu zilele acestea. Iarăși am început să devin *nervos*. Până azi am fost *liniștit*.

Nu știu *ce să mai zic*...ce să-ți *mai scriu*. Ne-am umplut capul și sufletul cu atâtea *vise* și *frumuseți* și mă doare când văd că ele *se sfărâmă* ceas de ceas, nu din vina noastră, ci *a realităților crude*, a vremurilor *ce nu se luminează* odată și pentru noi.

Mi-e teamă, uneori, că *vei uita* visul dragostei ce ne-a legat așa de frumos în trecut. Eu aș vrea să vezi cu aceeași ochi și cu aceeași încredere *unirea noastră*.

Sincer îți spun. Pentru că *nu mă feresc* de tine. Și poate ai văzut că ți-am mărturisit ție, *ca un copil* aproape, toate dorințele mele. M-am arătat în fața ta *așa cum sunt*, fără să mă ascund. Chiar cu riscul de a mă socoti *un om de rând,* care nu se poate *stăpâni*. [Adică] un om ce poate *nu merită* dragostea pe care *o cere*.

---

[203] Pe plic apare data de *24 iunie 1946* la *expediere*.
[204] A început-o pe 22 iunie, sâmbăta și *a datat-o* pe 23, duminica, atunci când a terminat-o, după cum a datat-o și pe precedenta.

Repet, îți spun *cu sufletul deschis*, uneori mă întreb: Ce trebuie să mai fac, cum trebuie să mă mai *port* cu ea (cu tine), ca nu cumva *să se plictisească* cu dragostea mea?

Eu aş găsi mereu *lucruri noi* de făcut...așa încât [ai putea să trăiești] *o veşnicie* [și] să nu te plictisești cu mine. Totuși, depinde totul de *încrederea* pe care mi-o acorzi.

Lucruri *prea mari* nu pot face. Totuși încerc să împrospătez, să fac mereu *nouă* dragostea noastră. De aceea ți se pare, uneori, că *mă joc*, că *e o glumă* totul.

Alteori, ca și în clipele de acum, mă învinuiesc de faptul că *ți-am mărturisit* dragostea mea. Trebuia, poate, s-o fi *închis* în sufletul meu și să fi *trăit* și să fi *murit* cu taina aceasta.

Pare că îmi dau lacrimi...numai când mă gândesc la posibilitatea aceasta.

De ce te-am luat și pe tine *să suferi* alături de mine? Am fost prea *crud*, prea egoist, prea fără curaj. N-am avut puterea *să renunț* la tine, deși așa eram *hotărât* atunci când te iubeam și tu *nu bănuiai nimic*.

Dar era *război*[205]. Credeam că *voi muri și eu*...iar tu *mă vei uita*...și vei rămâne doar cu imaginea chipului meu, cu *amintirea* spiritului meu, și îți vei găsi liniștea și mulțumirea alături de altul.

Nici eu singur[206] nu știu *ce m-a făcut atunci* să-ți spun ție ceea ce *nu spusesem alteia* până atunci. [Ți-am spus] că *îmi ești dragă* și că *vreau să fii soția mea*.

Poate ar fi trebuit *să tac*...Dar mi s-a părut [un lucru] *prea dureros* să trăim și să murim așteptând *dragostea*, eu: pe *cea așteptată*, tu: pe *cel așteptat*.

În plus, [mi-a fost greu] să fim *alături*, să trecem unul pe lângă altul, [și] să simțim că oricâte bogății și mulțumiri am avea *trăim zadarnic* [dacă nu suntem *împreună*].

[Și astfel] am ales *să îndurăm* toate nenorocirile [împreună], chiar *toate umilințele*, dar *să știm* pentru ce trăim.

Eu cred că așa e *mai bine*!

Ps: Credeam că voi mai avea loc *să scriu* și mâine...dar abia am avut loc *să termin*.

---

[205] Eram pe front...
[206] Nici eu însumi...

Scrisoarea nr. 45 (19-20 iulie 1946)

Pe plic scrie doar:
d-nei Florica Ivan.

Iubitei mele,

Tu te ascunzi, tu te hotărăști și crezi *că faci bine* îndepărtându-te.

Eu nu îți voi face silă[207], dacă a început să-ți devină așa de *fără importanță* prezența sau lipsa mea.

Sunt *slab* și eu dar nu sunt *laș*.

Am curajul să înfrunt *destinul*[208] oricât de greu ar fi.

Și mi-e *destul de greu* să fiu *părăsit* de tine: femeia *visată* o viață întreagă, femeia pentru care *aș sacrifica* tot, femeia care era n*ădejdea* zilelor mele, singura ființă care m-a făcut să-mi pară viața *mai ușoară* și lumea *mai frumoasă*.

Deși voi rămâne *fără rost*, un om ce va aștepta moartea ca singura lui *mângâiere*, voi rămâne totuși *tare*, credincios preaputernicului spirit ce-l reprezint[209]...

....

Nu voi continua *să mă torturez* alături de tine, să-mi pierd vremea și să cheltui tot ce am *mai bun* în sufletul meu dorindu-te, neglijându-mi [astfel] spiritul, cum fac de la un timp.

Mă voi retrage în mine, deși *mi-e groază* de suferințele ce pot să mă răpună. Dar eu *nu te părăsesc*! Mă despart de tine [doar] pentru un timp, pentru că așa vrei tu. Așa ai început [să vrei].

Singură porți *răspunderea* atitudinii pe care o iau...

....

Iar acum *îți jur pe conștiință*, că atunci când voi avea *o situație*, adică în timp de *cel puțin un an* de acum înainte, voi veni *să ne căsătorim*.

Dacă respecți *trecutul dragostei noastre*, așteaptă *un an* cu toată încrederea, așa cum hotărâserăm dintâi.

---

[207] Nu te voi *forța* să iei o anume decizie...
[208] Cu sensul: *viitorul*.
[209] Spiritului/ duhului meu, care *mă conduce*.

Până atunci voi fi *ca și mort* pentru tine și lume. [Și asta] cu orice risc. Chiar dacă voi decădea, înnebuni sau muri de deznădejde și dorință.

Atunci vom vedea *ce va* [*mai*] *rămâne* din dragostea noastră.

Acesta e *drumul* pe care îl dorești tu, eu îl urmez cu toate riscurile dar e bine să știi că *tu ai vrut* asta.

Crede în mine[210], ai răbdare și așteaptă-mă! Atunci vei merita să fii *soția mea* [și] eu voi merita să fiu *soțul tău*.

Dacă mă vei părăsi, poate Dumnezeu nu mă va părăsi. Totuși mă îngrozesc [gândindu-mă la acest fapt].

Parcă văd că *nu vei avea tăria* să mă aștepți. Pentru aceasta plâng și mă chinui și mă voi chinui mereu.

Am fost eu ursit[211] să pierd totul în viață și să mă înalț prin sacrificii, care îmi ucid *orice împlinire* în viața aceasta?

Mă rog lui Dumnezeu și te rog și pe tine să ai încredere și să mă aștepți. Voi veni!

Cuvântul dat e pentru mine *un jurământ* mai tare decât mine.

....

Dacă merit ceva, atunci sufletul, spiritul meu te roagă în genunchi să mă aștepți, până voi fi capabil *să te țin*[212] alături de mine.

Voi *veni* deși *te disprețuiesc* pentru faptul că nu ai avut curajul să te arunci în foc alături de mine[213].

Acum, sacrificiul [acesta] îl voi face numai eu, pentru ca să vezi și tu care dintre noi *a iubit mai mult* și a fost *mai vrednic*.

Tu nu crezi în mine dar *eu cred*. De acum înainte orice sacrificiu *din partea ta* eu nu-l mai primesc.

Te voi insulta arătându-ți cât ești și ai fost *de nevrednică* de dragostea mea, iubindu-te până la sfârșitul zilelor mele.

Căci știu, [că] iubirea ta, ca și a oricărei femei, *încetează* când nu voi avea o soartă prea bună, o situație prea frumoasă, *un viitor sigur*.

---

[210] Cu sensul: *încrede-te în mine*.

[211] Cu aluzie *la ursitoare*...însă fără *să se refere*, grosso modo, la această credință păgână. Și când cineva spune, în Teleorman, *aceasta e ursitoarea mea* sau *așa am fost ursit* să trăiesc vrea să spună că *e conștient de viața grea* pe care o are. Un corelativ al lui: *îmi asum crucea vieții mele*, suferința ei.

[212] Cu sensul: până voi avea *un salariu* ca să te pot *întreține*.

[213] Îi reproșează că nu a vrut *să se căsătorească* cu el, acum, în această perioadă cât el era *student* la București...ci a dorit să aibă *o stabilitate materială* în primul rând.

Singură arăți [acest lucru], prin hotărârile tale.

[Însă] chiar ajungând *un nenorocit* și *un om fără rost*, eu *îmi voi salva* sufletul.

Atunci eu nu voi mai avea nicio pretenție asupra ta.

Tu, fără mine, îl vei pierde[214], și în bogăție și în legalitatea unei căsătorii cu [un] altul, tu vei fi *o trădătoare*, o fățarnică.

Iartă-mă pentru tot răul! Dar acesta e *adevărul*.

Te sărută. Lucică.

[Paralel cu textul celei de a doua pagini, Fericitul Ilie a scris:] [Trebuie *să*] *valorezi* mai mult *cuvântul* [*meu*] decât *petecele de hârtie*[215]. Cu *o mie de acte* și *fără iubire* [nu am face altceva decât]: ne-am înșela [reciproc].

[214] Îți vei pierde sufletul...
[215] Actele de căsătorie.

Scrisoarea nr. 46 (26 septembrie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica *mea,*

E joi, azi, când îți scriu. Aș fi scris mai târziu...dar vreau [ca] duminică, cel puțin printr-o *scrisoare*, să fiu *prezent*, lângă tine.

De la Turnu [Măgurele] am plecat *bine*, fără să știe nimeni [de plecarea mea]...și tot așa *am și ajuns* [la București].

Miron și Mioara erau acasă. Le-am spus *totul*... Ei sunt *de partea mea*.

Iar Miron stăruie, ca până în februarie, când îmi voi da *licența*, să nu ocup niciun serviciu, [tocmai] pentru ca să fiu *liber* să mă ocup *de studii*.

Eu sunt însă de altă părere: să îmi iau, totuși, un serviciu.

De asta m-am și interesat...și cineva, un prieten, mi-a promis că are pentru mine, undeva, un loc, la un minister.

Mie mi-ar conveni...Dar știi tu de ce, totuși, nu aș prea vrea.

Voi vedea ce voi face și îți voi scrie.

Iarăși, n-aș vrea să stau *pe capul* lui Miron, deși el nu vrea să audă de așa ceva[, de *plecatul* din casa lui].

Tu ce zici să fac?...

Eu mă gândesc la faptul acesta, de a ocupa [un post] aici și a avea *un rost* cât mai curând, pentru ca să fim împreună *cât mai curând*.

Cel puțin acum nu mai vreau *să mai prelungesc* lucrurile[216].

Sunt *mulțumit* și *încrezător* fiindcă mi-am găsit aici *prieteni* (care sunt niște *străini* în fond) dar care *m-au înțeles* și vor să îmi fie *de ajutor*, pe când părinții mei au fost *mai răi* și *mai neînțelegători* decât oricine.

Nu am de zis nimic pentru asta, dar am impresia că Dumnezeu *îmi ajută* prin bunăvoința cu care sunt *tratat* de către unii.

În privința examenelor iar am avut *o bucurie*: afară de un examen, la care nu s-au afișat rezultatele, toate celelalte examene, date în iunie, *le-am luat*.

Așa că acum sunt *absolvent*. Am terminat, propriu-zis, cu examenele.

Aș fi dat licența acum, în toamnă, dar îmi trebuie *două lucrări*. În două-trei săptămâni le voi face, aici, la bibliotecă și apoi voi fi *mai mereu liber*, până în februarie.

O să mă tot pregătesc pentru licență...

De aceea mă gândesc, că aș avea și timpul să ocup și un serviciu.

Să vedem ce va fi, deși eu le provoc[217] și le doresc într-un fel.

Dacă oamenii *ne blestemă* și *ne urăsc,* poate Dumnezeu *ne va ajuta*. Eu unul *trăiesc* din această *nădejde* [în Dumnezeu].

Nu vrei să trăiești și tu ca și mine?

E mai mult decât *dragoste* ceea ce este între noi. E *darul lui Dumnezeu,* pe care trebuie *să-l primim* împreună.

Să fii *tare* și *să crezi*! Și să stai *alături de mine*, așa cum stau și eu *alături de tine*.

Așa *vom câștiga* ceea ce e *dincolo* de dragoste: credința și pe Dumnezeu.

Al tău Lucică, Lucică, Lucică.

---

216 *Așteptarea*...și să ne căsătorim.

217 Provoc *evenimentele* din viața mea...

Scrisoarea nr. 47 (29 septembrie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

În lipsa ta, *dorința curată*, de a te ști veșnic lângă mine, *crește*. [Și] cum oare n-aș dori *să te simt veșnic* lângă mine, [pe tine], o ființă *limpede* și *frumoasă*, *blândă* și *plină de înțelegere* pentru tot ce este *al meu* în gând sau în trup?

Departe de tine mă voi obișnui *să te aștept*, să te voiesc numai și numai pentru *mulțumirea* sufletului meu.

Eram *mai liniștit* lângă tine...Aici, *o tristețe* mă pătrunde...E gândul ca cineva *să nu-mi ucidă* dragostea.

Tu simți că în afară de *dor* [*pentru tine*] mi-e [și] *grijă de tine*?...Nu ești tu *a mea,* ce am [eu] *mai scump* și *mai sfânt* pe această lume?...

Eu nu vreau *să te pierd*! Mai repede viața mea s-ar pierde.

Să fii *soția mea*, să fii *trup* din trupul meu, pentru veșnicie. Dumnezeu nu va răbda să fim despărțiți. El ne împreună! Îți amintești?...

Serile acelea de iarnă
când îmbraci fustele tușii,
cântându-mi, și mișcându-te pură
în lumina păstrată *blând* și *ușor*
de albii pereți, puțin auriți,
de lumina de lampă *tăcută*!...
A rămas *eternă* să fie

însoțirea ta,
când *albă*, când *viorie*,
în camera tremurătoare
de copilăria vieții tale
adânc *purpurind*, visând...
Și aerul cum *te prindea,*
când inima te desfăcea,
[ca] bucurie să-mi dea!...

Abia aștept seara ca *să adorm cu tine în gând*, să te visez...Cel puțin așa *să te am alături*.

Am înțeles că viața *trebuie trăită* și că eu trebuie *să trăiesc*. Numai de când *te-am văzut*, de când te-am și *iubit* [am înțeles asta].

Singura mea *mângâiere* pentru mine, până la tine, era [aceea] *să pot muri cât mai frumos*.

Dacă m-ai fi cunoscut *înainte*...ai fi văzut cât eram *de trist* și *fără rost* în viață.

Înțelesul și *rostul* existenței e *iubirea*.

Existam numai pentru că *aveam datoria să exist*. Prin tine [însă] *simt plăcerea să exist*.

De aceea aș vrea să te văd *nu tristă*, ca în ultima vreme, ci *mereu strălucitoare*, purtându-ți tânăr fruntea, și cu mândrie[218], și [la fel] trupul tău *mângâietor*, care *îmi mângâie* gândurile mele negre.

Să nu mă părăsești niciodată!...

[Și] ce n-aș dori *să-ți dau* eu ție...[O, și] cum aș fi vrut *să te port*[219]!

Și, în realitate, îți aduc numai tristețe...Mă consum *destul* pentru acest motiv. Dar ce pot face?...

Să știi însă, [că] cea mai *pură* frumusețe și cele mai *fine* și *adânci* sentimente nu le ai decât atunci când *durerea* și *amărăciunea te chinuie*.

Totuși, ce n-aș da și ce n-aș face numai să știi că ceea ce porți tu *e făcut de mine*[220]! [Aș dori] să te văd îmbrăcată în voaluri fine, în haine somptuoase.

Frumusețea ta *merită* totul. Trupul și veșmintele tale mi-ar fermeca privirea. Aș simți ceva *din fericire* [privindu-te mulțumită].

---

[218] Aici cu sensul de *demnitate*.
[219] Să îți cumpăr haine...de care *să te bucuri*...și *să fii demnă*.
[220] Sunt cumpărate *de mine*, pe banii mei...

[Vreau] să te văd *caldă* și *vie de simțiri*, mișcându-te și trăind *mlădierea* unor stofe scumpe, ce ți-ar acoperi trupul *dorit*.

Florica era *un nume gol* [la început]...Numele tău...Dar pe zi ce trece se umple de *glasuri cerești* acest nume.

Să mă ierți întotdeauna! Căci eu te-am iubit *atât de mult*, încât m-am hotărât *să te țin* lângă mine chiar făcându-te să suferi, dându-ți și ție chinurile mele...[Și asta]...pentru a fi *cât mai aproape* de mine.

Ne-am *împărtășit*[221] unul altuia...

Acum să fim până la sfârșit *tari* și *uniți* și vom înfrânge chiar moartea.

Florica...Florica!...Mai mă iubești?...

Lucis.

[221] Ne-am *destăinuit reciproc* intimități, *lucruri de conștiință*.

Scrisoarea nr. 48 (1 octombrie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Au fost multe *întâmplări frumoase* în dragostea noastră. Ne-am spus multe povești și cuvinte dragi. Încet [însă] trebuie să ne apropiem și de *realitate* și să vorbim despre lucruri *așa cum sunt*.

Eu cred că *e timpul* să facem și asta.

Am impresia, dacă nimic nu intervine, că pe la începutul lui decembrie va trebui să vii pe aici.

Am vorbit cu Marinel...și el tocmai își scotea actele necesare[222]...Așa că îți scriu și eu *ce acte* ne vor trebui:

1. Extract de naștere; tu îl ai acolo;
2. Biroul populației; eu îl am...cred că și tu...vei veni cu el;
3. Analiza Wasserman (a sângelui)[223] și
4. Un certificat de la doctor.

Acestea două din urmă le vom scoate aici, căci trebuie să fie *recente*.

În definitiv: *avem deja* actele ce ne trebuie [pentru *căsătoria civilă*].

---

[222] Pentru *căsătoria civilă*.

[223] Metoda de *diagnosticare* a sifilisului. A se vedea: http://www.jurnalul.ro/viata-sanatoasa/medicul-de-familie/wasserman-sau-testul-sifilisului-288733.html.

Rămâne [ca] numai tu să vii aici. Dar aceasta depinde ca eu să am *o situație*.

Deocamdată nu am nici bani, nici serviciu...timp de vreo două luni, până termin cu examenele [finale la facultate].

De ce am nevoie în acest timp – îmi dă Miron bani – [nu duc lipsă]. Dar eu nu vreau ca această situație *să se prelungească*.

De aceea vreau să-mi fac *un rost*. Să nu mai stau pe capul lor. Vremurile [și așa] sunt *destul de grele*. Iar eu vreau să fim *împreună* cât mai repede...deși trebuie să știi că o vom duce *destul de greu* la început.

Pentru căsătoria civilă ne vor trebui deja bani. Nu prea mulți însă. Sper că voi face rost [de ei].

Află că taxa aceea, de 300.000 lei[224], nu este pentru toți. Este pe clase. Marinel mi-a spus că el nu dă decât 9 mii. Aproape nimic...Și așa vom face și noi...

Toate acestea ți le spun fiindcă eu nu am situația aranjată. Totuși îți amintesc pentru a nu știu câta oară, că dacă *ești nevoită* sau *e necesar*, din alte motive, să te căsătorești cu mine [mai repede], ești binevenită oricând [la București], iar eu sunt gata să fac tot ce vrei oricând și oricum.

Chiar mâine, dacă vei veni, eu *m-aș căsători* cu tine...dacă tu *ai dori* acest lucru.

Eu sunt în stare *să renunț la toate* în lumea asta pentru tine.

Să nu disperi, și să nu faci vreun pas greșit, gândind altfel decât așa cum îți cer eu. Fiindcă așa este *drept* și *bine*.

Crede în dragostea noastră, pentru că așa crezi în Dumnezeu, care e *dragoste*.

Duminică, 29 septembrie [1946], am fost la mașină[225]. Era și Nelu. Să-mi scrii și mie, dacă nu săptămâna aceasta, cel puțin în cea care vine.

Iar în ceea ce privește dragostea noastră să știi acest mare adevăr:

„Elles blesses *toutes*,
La dernière tue...”[226].

---

[224] Pe care trebuia să o plătească la starea civilă pentru *oficierea* căsătoriei și *certificatul de căsătorie*.
[225] La autobuzul care *transporta călători* pe ruta București-Turnu Măgurele și retur.
[226] În franceză:
„Ele rănesc *toate*,

Așa că nu trebuie să ne înșele nicio vorbă și nicio părere ce am putea să ne-o facem, [în mod] greșit, unul despre altul.

Fiindcă mai presus de trecutul nostru și de răutatea și vorbele lumii noi avem de păstrat *dragostea cea mare*, singura dragoste a vieții noastre pe pământul [acesta] *trecător*...

Lucis.

Ultima ucide...”.
Traducere de Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruș.

Scrisoarea nr. 49 (4-7 octombrie 1946)[227]

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Blue Eyes,

Duminica trecută, Miron și Maria m-au invitat la un film. Se chema: *O singură iubire*...și mi-a plăcut.

Aș vrea să ți-l povestesc...dar îți voi spune numai *o parte* din el.

Un prinț se îndrăgostește de o cântăreață și artistă de teatru. Ea renunță pentru el la legătura de dragoste pe care o avea cu un altul. Acesta însă, o viață întreagă de aici înainte, nu o va lăsa în pace. Va încerca să o șantajeze...Și, în cele din urmă, îi produce cea mai mare nenorocire acestei artiste, care, între timp, se căsătorise cu prințul.

Prințul se sinucide...fiindcă are impresia că ea *îl înșală* cu acesta, cu acest escroc.

Artista însă îl iubise pe prinț mai mult decât orice pe lume...Și după moartea lui ea se îmbolnăvește și moare, după un an sau doi [de la moartea prințului].

Dincolo, în lumea cealaltă, ei doi se reîntâlnesc și sunt iarăși *fericiți*.

---

[227] Datele sunt *mai ample* în manuscris la această scrisoare: „Vineri, 4 X 1946 – Luni, 7 X 1946”. Iar paralel cu *cuvântul introductiv* avem *apostila* sa: „Scrie pe *adresa veche* fără nicio grijă. Și cât mai repede, ca să știu ce mai este *pe acolo*”, pe la Turnu Măgurele.

O poveste...dar despre dragostea prințului și a ei nu ți-am povestit. Totul era ca în vis. Câteva scene.

Făceau călătorii în țări îndepărtate...iar când revenea la castel el se ducea la vânătoare.

Dimineața, ea cobora din palat cântând și dansând...venind să-l întâmpine. Iar el o privea ca în vis.

Altădată, în fața unei vetre plină de jăratec, ce crezi că făceau?

Amândoi aveau teancuri de scrisori, amintiri ale altor simpatii și iubiri. Ea avea *felicitări* și *scrisori de admirație* de la diferiți regi, mai mari decât contele pe acea vreme.

Și unul și altul le aruncă în foc, pentru ca totul *să piară*. Și ce bucurie pe ei! Le rămânea *o singură iubire* și le era îndeajuns.

Mi-a trecut atunci, fulgerător, prin minte...Noi n-am făcut aceasta *încă*. Dar mi-am pus în gând, ca după ce ne vom căsători, să facem *la fel*[228]. Numai dacă tu accepți.

Eu nu vreau să mai îmi amintesc nimic din trecut. Nicio umbră, *bună* sau *rea,* nu trebuie să se mai *amestece* în dragostea noastră.

Să ne curățim sufletele de tot trecutul și să rămânem *curați*, ca și cum ne-am iubi de când eram în leagăn.

Să nu oprim nicio amintire. Să nu-mi ceri vreo favoare pentru nimic. Chiar dacă voi accepta...să știi că *mă va durea* dacă o vei face.

Să vezi cu ce *bucurie* voi distruge eu totul. Orice bucurie pe care am avut-o cu altcineva în afară de tine e acum *o tristețe* pentru mine.

Nu trebuia..

Trebuia totul să fie *numai* cu tine...chiar dacă pe atunci nu ne cunoșteam și nu ne iubeam.

Dar uitând totul, distrugând totul, distrugând orice urmă, ne putem curăți, putem redeveni *copiii de odinioară,* care se vor iubi ca *întâia dată*.

Căci dacă nimic nu există în inima mea în afară de tine, și dacă urăsc tot ce mi-a fost drag mai înainte de a te fi cunoscut, voiesc ca și tu *să simți* la fel.

Îți spun însă să faci acest lucru, pe care acum ți-l cer, numai dacă dragostea ta a ajuns *atât de mare* încât e în stare *să urască* ca și mine, chiar și trecutul cel mai plăcut, cel mai frumos.

---

[228] Să *ardem* scrisorile *de admirație* sau *de dragoste* primite de la alții.

Altfel te rog să nu faci [gestul], pentru că ar fi *un sacrificiu*. Și în loc să ne folosim, adică să fim *mai apropiați*, mai puri, mai cinstiți unul față de altul, am avea regrete, *păreri de rău* că am scos pe cineva din inima noastră, care merita *să stea* [acolo].

Dacă aceasta e *dorința* și *fericirea mea*, ca să nu te am decât pe tine în suflet, îndepărtând pentru acest motiv chiar și pe cei care au fost *buni* cu mine, nu-și cer și ție același lucru, dacă tu nu simți, ca și mine, aceeași *nevoie*.

De este așa, de ai cel mai mic *regret* pentru indiferent care *urmă* a trecutului, te rog din inimă: nu o distruge! Fiindcă e mai rău decât dacă ai păstra-o. O vom distruge când o vom uita. Și va veni și vremea aceea!

Atunci când vom muri, tot ce a fost *pământesc* se va șterge și va rămâne veșnic doar *unica noastră iubire*.

Acum să știi [și următoarele]. Examenele s-au amânat până în decembrie [1946]. Aceasta înseamnă că venirea ta, la începutul acestei luni, cum îți scriam, *o vom amâna* sau *o vom grăbi*.

Deocamdată sunt hotărât să-mi găsesc un serviciu, Atunci voi vedea dacă este *posibil* să te chem în noiembrie.

Fără tine simt că îmi trăiesc viața *de prisos*. Și zilele, puține, ce le voi mai avea de trăit (căci așa *presimt* eu), cel puțin *să le petrecem împreună*.

Nu vreau să duc și dincolo de mormânt mâhnirea că nu am fost *uniți*, aici, pe pământ, când am avut posibilitatea [să o facem].

Eu ți-am spus că alături de mine trebuie *să înfrunți* lumea și viața, ca să te poți *bucura* de moarte. Așa cum mă bucur și eu.

Căci privesc, cu ochii triști, spre *o altă lume*, în care eu cred și pentru care sufăr chinurile vieții și ale lumii de aici, fără să mă plâng, ci fiind fericit pentru toate nenorocirile pe care [Dumnezeu] mi le dă [să le trăiesc].

Lucis.

Scrisoarea nr. 50 (20 octombrie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Am primit ieri scrisorile tale. Pe ziua de 19 octombrie...Au întârziat mai mult de o săptămână [până au ajuns la mine]. Deci tu mi-ai scris...

Iar eu, care îți spusesem într-o scrisoare...că până nu voi primi răspuns de la tine...nu-ți voi mai scrie...nu m-am ținut de cuvânt...

Fiindcă, prin Marinel, încă ți-am mai scris.

Crezi tu că *mă răbda* inima să nu-ți scriu, când aveam ocazia să treacă cineva, ca *să stea de vorbă* cu tine?

Să te duci la cinematograf! Ai auzit? Cel puțin atâta distracție să ai și tu.

Nu se va lega nimeni de tine. Numai să aud așa ceva și atunci nu voi mai răbda ca până acum. Voi avea eu grijă de acela care nu te va lăsa în pace.

Tu mai ești *mică* și *frumoasă*? Cred că te-ai făcut *mare* și *frumoasă*.

Dar cum ți s-a părut ție, că eu nu am în gând *o altă* iubire, pe care nu o pot uita? Nu o am decât pe *Blue Eyes* în gând.

Eu acest lucru m-am gândit: că ar fi bine *să distrugem* toată corespondența pe care am avut-o cu alții în trecut. Și m-

am gândit la tine că ai atâtea scrisori, amintiri, pe care, când le văd, am impresia că stau *ca un zid* între noi doi.

Pe ele vreau să le ardem, și tu și eu, eu dacă mai am vreuna, dar aceasta când vom fi *căsătoriți* și dacă *tu vei dori*.

De ce?...Pentru ca nicio *umbră* a trecutului să nu mai *tulbure* dragostea [noastră].

De ce ai înțeles altceva?

Eu doresc și fac tot ce-mi stă în putință ca să ajung odată să-ți pot scrie, că *trebuie să vii*...iar tu te mai *îndoiești*?

Fă-ți numai *vise frumoase*, așa cum îmi fac și eu.

Dar și în scrisoarea ce o vei fi primit de la Marinel sunt unele lucruri ce te vor supăra.

Acum judecă și tu însă: tu nu-mi scrii nimic, eu mă gândeam că poate nu-mi vei mai scrie deloc...și atunci cum aș fi putut *să iau legătura* cu tine, ca să te pot chema, atunci când totul ar fi fost *aranjat* aici?

Îmi pare bine că tușa *ține cu tine* și *îți ia apărarea*. Să-i spui, dacă îți permite, că eu nu știu cum *să-i mulțumesc* pentru înțelegerea pe care ți-o arată ție, și la amândoi, și o rog să nu te mai lase să plângi.

Pe mine să mă ierte că *te-am ales* pe tine să-mi fii soție, și *să ne ierte pe amândoi* pentru toate necazurile ce i le-am adus.

Suntem *vinovați* că ne iubim și că ne vom iubi până la sfârșitul vieții?

Dacă ne înțelege...ne va binecuvânta *cel puțin ea*. Și binecuvântarea ei valorează *mai mult* decât a tuturor celorlalți, fiindcă ea e *mai bună* și *mai cinstită* în fața lui Dumnezeu decât noi toți.

Așa am crezut întotdeauna...și am respectat-o pentru *sufletul frumos* ce-l are. Ea să ne fie și nouă *un exemplu*. Iar eu o mai rog să creadă (poți să-i citești), că eu nu vreau decât *fericirea ta*, Florica, și *nu te voi părăsi niciodată*.

Bine sau *rău*: nu [mă] interesează.

Eu *îmi respect* cuvântul.

Dar vreau întâi să termin aici, cu școala, să nu zică dușmanii mei mâine, poimâine, că sunt *un neisprăvit* și *un nebun*, care nu e *în stare* de nimic.

Serviciu aș putea lua repede. Dar n-am vrut să mă încurc tocmai acum, o lună, două, până *se termină* examenele...

Apoi am vorbit cu mai mulți cunoscuți și aștept și eu să văd *ce servicii* ni se oferă. Poate voi găsi unul *mai bun*.

De ce *să mă încurc* cu un serviciu, care nu mi-ar asigura cât de cât viața, ca să putem trăi amândoi *cât de modest*?

Am promisiuni și aștept.

Când se va ivi ocazia și voi ocupa un serviciu îți voi scrie imediat. Apoi, într-o lună, două, de la ocuparea serviciului, cred că *voi fi în stare* să te chem.

Tu poate nici nu-ți închipui *câtă nevoie* am ca tu *să fii lângă mine*, să am și eu pentru *cine trăi* și *lupta* în viața aceasta, pe care trebuie s-o duc până la capăt.

Am visat, întâia noapte, că mergeam pe stradă în Turnu [Măgurele] și tu mă întrebai: „Lucică, vrei să-ți fac un copil? Uite așa, *frumos*, ca mine!”.

Eu nu mai știu ce am zis...Dar a doua zi m-am gândit, că dacă ar fi *fată,* i-am pune numele: *Green*[229]. Dar dacă ar fi băiat...nu știu cum i-am zice. M-am gândit de mai multe ori. Mai gândește-te și tu. Tu să-i pui numele...dacă e *băiat*!

Dacă tu mă vei chema vreodată, eu aș veni la tine chiar la marginile pământului dacă aș fi.

E o copilărie să mai ne învinuim [reciproc] și să credem că *nu ne iubim*.

Noi am avut puterea să trezim la viață *dragostea eternă* sau cerurile ne-au hărăzit-o, nu știu!

Un singur lucru știu: *nimic nu ne va despărți*.

Iar dacă tu n-ai mai exista...eu n-aș mai avea pentru ce trăi...și te-aș urma....și aș muri *așa de liniștit* și *așa de fericit*[230].

Aș muri fără să mă sinucid. M-aș așeza lângă tine, pe patul tău, și *aș adormi* pentru vecie, fără să plâng, ci *bucuros* că te pot *urma*...

Căci nici moartea nu ne *desparte*...ci *ne unește*. Ne unește pe vecie.

Dar noi mai facem și unele copilării: ne certăm.

Iartă-mă...

Lucică.

[Post scriptum[231]]: Până *nu-mi răspunzi*...ca să văd că ești *liniștită* și *împăcată*...nu voi avea nici eu *liniște*.

---

[229] Și a fost *fată*...și așa i-au și pus *numele*!

[230] Lucru care *s-a petrecut aidoma*...după câțiva zeci de ani.

[231] Scris *pe margine*, în paralel cu textul *ultimei pagini* a scrisorii.

Scrisoarea nr. 51 (11 noiembrie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Dulce soție,

Dorința mea din totdeauna e să fiu *sincer* și *copil* în fața ta. De aceea mă exprim *simplu* și *fără pretenții*, pentru că aștept să mă primești *cu dragoste*...Și dragostea *înțelege* totul.

Vezi, am uitat să-ți spun când ai fost pe aici, că tu ai și *gust* pentru mine...Ești *dulce*...Și de aceea îmi place mie să te *sărut* peste tot...și uneori aș vrea *să te gust*, să te mănânc...

Mai ales dimineața, când tu te scoli din somn, *caldă* și *proaspătă* și *umedă de fericire*, că ai *dormit* în brațele mele.

Însă astea toate, după cum știi, sunt *numai vis*...fiindcă niciodată până acum nu am *dormit împreună*...și nu te-am ținut la pieptul meu. Însă *vom dormi*...

Vineri se împlinește *un an* de la *logodirea noastră*...și am să trec pe la Biserică. Apoi, în seara aceea, înainte de a adormi, mă voi gândi la tine și te voi săruta pe tot trupul.

Ai putea să-mi spui *unde* ai vrea să te sărut: pe mână sau pe picior, pe buze sau altundeva?

Scrisoarea a rămas aci, fiindcă speram să-ți dau și *rezultate* de la serviciu.

Azi e duminică. Mâine, luni, trec pe acolo iarăși.

Sâmbătă am primit scrisoarea de la tine. A fost o mare bucurie, pentru că tot ce mi-ai scris...îmi arată *mulțumirea ta* că ești *soția mea*.

Sunt fericit că *ai tăi* te-au primit bine. Și eu le mulțumesc, fiindcă acum am *acest drept*. Tu ești *nevasta mea* și orice se face *pentru tine*, eu consider că, indirect, mă privește *și pe mine*.

Din scrisoare am mai constatat, că abia acum începi *să-ți dezlegi* sufletul și patima față de mine.

Așa vreau să te am lângă mine: arzând de dorința de *a mă simți* lângă tine. Și așa vreau să fii toată viața, orice s-ar întâmpla, fericită că *exist eu*, așa cum fericit sunt și eu că *exiști tu*.

Ți-am spus de nenumărate ori: tristețea mea era *fără margini* și *fără vindecare*, până când *te-am cunoscut* pe tine.

Uneori însă, [ca] și acum, am clipe în care *reînvie* în sufletul meu nădejdea că *totul e zadarnic* pe această lume. Dar atunci *gândesc* la tine...și viața îmi apare [ca fiind] *cu putință* a fi trăită.

Fără tine îmi dau seama că aș ajunge din nou la acea *neagră tristețe*, care mă îndeamnă *să caut moartea* ca singura mea *fericire*.

Oricât ar fi de greu *să trăiesc*, e *o fericire* orice nenorocire, când lupta mea este *pentru tine*.

Dar am impresia că orice *mărturisire de credință* și [*de*] *dragoste* acum e *târzie*. Căci de acum înainte *dragostea* și *credința* se vor arăta prin *faptele* și *atitudinea mea față de tine*.

Și să nu te mire faptul că poate mă vei vedea, uneori, *mai rece*. Căci poate tocmai atunci sufletul meu *se zbate mai mult* pentru tine.

Întâmplător, după plecarea ta, la vreo două zile, m-am întâlnit cu Mircea (cred că știi *cine* este). I-am povestit și lui...și i-a părut rău că nu i-am spus nimic decât *așa târziu*. Apoi [mi-a spus], de ce n-am trecut *pe la ei*, pe *acasă*.

E atâta zgomot aici, la noi în casă, acum, când îți scriu, încât mi-am făcut *mai mult nervi* [decât *am scris*].

Și aș avea nevoie de *liniște* și de *prezența* ta...

Dar ce să fac? Nu pot [să fac] nimic mai mult decât *să aștept*. Să am *răbdare*, o răbdare care nu știu cât trebuie să *mai dureze*, o răbdare căreia nu-i mai găsesc *rostul*.

Dar tu *să ai încredere*! Eu atât îți cer. Mâine, când duc scrisoarea la poștă, trec și pe la SET. De aceea las loc liber ca să-ți scriu *ce rezultat* am.

[Post scriptum]: Am trecut pe acolo și abia miercuri am rezultatul.

Te sărut și te pup.

Lucică.

Scrisoarea nr. 52 (16 noiembrie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Blue Eyes,

Mi-e dor din nou *să visez* la *îndepărtate frumuseți*, rezemat ușor de pieptul tău, neliniștindu-te cu întrebările și purtările mele de *copil*.

Mi-e drag, uneori, să fiu *tratat* și *simțit* de tine ca *un copil curios* și *neștiutor*, pe care tu *să-l încânți* cu privirea, cu mângâierile și sărutările tale, apoi, îmbrățișându-l, să-i culegi *bucuria* ce-l frământă.

Ori nu e mai bine să visăm, să visăm mereu *limpezindu-ne* gândurile? Să ne simțim *ușori* și *curați* ca norii rătăciți într-o seară târzie, cu lună, pe un câmp singuratic, pe care noaptea *îl ascunde* de umbrele altor oameni.

M-aș simți bine să fim singuri, într-o pustietate, să uităm că mai *trăim* pe pământ, crezând că suntem, într-adevăr, numai umbre ce trăiesc numai pentru bucuria de *a privi* și *a simți* cerul și pământul, făcut parcă *numai* pentru noi doi.

În fond așa este! Ca să înțelegi fericirea divină și s-o trăiești e nevoie *să fii doi*, ca bucuria s-o ai *cu cine* s-o împărtășești.

Unul să fie *oglinda* celuilalt. Și orice câștigă unul din ceruri *să dăruiască* celuilalt.

Noi trăim, aici, pe pământ, pentru a ne putea *pregăti* veşnicia dincolo.

Nu trebuie să uităm niciodată *scopul* pe care ni l-am propus înainte de *a ne uni*, înainte de *a ne hotărî* să ne căsătorim, acum doi ani...

Nici tu și nici eu nu vrem să avem copii, ne vom feri cât va fi cu putință, dar dacă *ne va hărăzi* Dumnezeu vreunul, nu avem dreptul *să-l ucidem*.

De aceea îți spun de acum, de la început, ca să rămână *literă scrisă* în această scrisoare, și *hotărâre* pentru totdeauna, pe care trebuie s-o respectăm.

Nu vom ucide! Avorturile sunt *crime*.

Cine le face își pierde sufletul, își pierde veșnicia.

Noi ne-am unit și Dumnezeu ne-a unit ca *să rezistăm* mai uşor tentațiilor și păcatelor în această lume și pentru a putea ajunge, amândoi, în ceruri.

Trebuie să fim tari și vom învinge. Drumul celor *puternici* și *aleși* [de Dumnezeu] e *greu* dar aceasta e *bucuria* și *plăcerea*: să mergi [tot înainte], biruind prin cele mai mari suferințe.

N-am primit decât *o singură scrisoare* de când ai plecat.

Joia trecută a fost mămica pe aici. A stat numai o zi. A aflat că ne-am căsătorit, m-a întrebat dacă *e adevărat*, [și] i-am spus că *așa este*.

A plâns [când a aflat vestea], mi-a spus o sumă de *fleacuri*, pe care zice că le-ai fi spus *tu* și *ai tăi*, de exemplu că eu te-am luat [fiind] *forțat* de tine, că altfel m-ai fi spus că în Germania am făcut și am dres.

Îmi dau seama că sunt *numai* vorbele celor care ne dușmănesc...Și am contrazis-o. Pentru că eu știam *cum* a fost. Și mai știu că pe mine nu mă poate *forța* nimeni să fac vreodată ceva, dacă eu nu vreau, chiar dacă ar trebui *să pier* imediat.

Apoi nu știu cum a venit vorba...și s-a jurat în fața icoanei – fără s-o pună cineva – că ea nu mi-a făcut farmece și nici n-are să-mi facă...și asta [mi-a spus-o] plângând...

Văzând-o cât suferă...mi se rupea inima de durere...Și nu aveam cum *să-i ușurez* chinul...Ce era să fac? Tăceam...

Toți poate cred că sunt *un câine*[232], că n-am *inimă* și nici *milă*...Dar ce puteam face?

---

[232] Că sunt *un om foarte rău la suflet*.

[În starea aia] îmi venea *să înnebunesc* [de durere]...[Și îmi dau seama, privind-o pe ea,] că *am îndurerat* pe mulți...și sunt considerat de ei ca *un om fără suflet*.

Merit toate chinurile [astea]. Căci, într-adevăr, am fost *egoist*. Pentru fericirea mea[233] i-am jertfit pe toți, i-am chinuit pe toți ai mei, pe ai tăi, pe tine.

Dar *rău* nu am făcut la nimeni Și nici nu doresc cuiva răul.

Mă întreb atâta doar: de ce sufletul meu, care nu vrea să aducă *suferință* [în viața] nimănui, [e găsit *vinovat*]? De ce tocmai eu, care am zis întotdeauna *să sufăr* și *să mă chinui* pentru toți, ca să-i scutesc pe alții de chinuri?...De ce *tocmai eu* îi fac *să sufere* pe alții?

O, Doamne, cel puțin dragostea noastră să fie *atât de cinstită* și *de frumoasă* încât odată, cât de târziu ar fi, *să se bucure toți* [*de noi*] și *să uităm suferințele* pe care le-am îndurat!

[Căci vreau să se spună]: „Dragostea lor să ne fie *pildă*!”. [Și, mai ales, și alții să spună]: „suntem fericiți că am suferit *ca și ei*, fiindcă astfel am avut parte și *noi* de *înțelegerea* dragostei. Să ne *înălțăm* așadar alături de ei! Să fim *mai buni*, mai *apropiați* de Dumnezeu”.

Lucică.

[233] Pentru *a mă căsători* cu tine.

Scrisoarea nr. 53 (23 noiembrie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica mea,

Acum am primit o scrisoare de la tine. Ți se pare că eu ți-am scris *mai puțin* decât îmi scrii tu...[și] totuși aceasta e *a patra scrisoare* pe care [ți-]o trimit.

E adevărat: îți scriu *mai rar* decât înainte. O scrisoare la două săptămâni. Exact cum îmi scrii și tu.

Însă nu-i acesta motivul, că îți scriu *așa de rar*, ci e cu totul altul. [*Motivul* e acela] că nu am *nimic nou* și care să te bucure când ți-l anunț și de aceea mai bine tac.

De ce să te *amărăsc* și pe tine?

Cu serviciul mi s-a spus să mă prezint *după alegeri*. Și atunci îmi vor da rezultatul.

Alegerile au trecut...iar eu nu m-am mai dus însă. De ce? În primul rând: au început examenele și nu vreau *să încurc* lucrurile.

Pentru o lună de zile, cât durează examenele, trebuie să mai aştept.

N-ar fi deloc *frumos* ca imediat ce *aș intra* la serviciu, să încep *să lipsesc* sau *să mă învoiesc* pentru examene.

Apoi, la fabrică aceea, nu-mi conveneau cu totul *avantajele*. Eu nu sunt omul care *să mă schimb* de la o zi la

alta. Mi-ar fi rușine să fiu *purtat*, cu voie sau fără voie, la toate *manifestațiile* [*politice*] prin București.

Am trăit [până acum] ca *un om cinstit* și așa vreau *să mor*, orice ar fi *să îndur*.

Tu știi cât doresc eu [ca noi] să fim *împreună*. Mai mult decât tine poate. Dar ca *să-mi mânjesc* conștiința, pentru că doresc ceva [de muncă], *nu pot face*.

Îmi sacrific bucuria de *a te avea* lângă mine...Și nici nu știu ce pot spera. Dar niciodată nu voi face decât *așa cum îmi dictează conștiința*.

Un singur *judecător* există: *conștiința mea*. Și dacă eu cred că *e bine* ceea ce fac...nu mă poate *înfrânge* nimeni.

Oricâte *neajunsuri* și *mizerii* îmi stau în cale...eu mă simt *tare*. Căci am *sufletul curat*.

Nu avem dreptul *să cedăm* chiar de *am muri*.

Cine *cedează* azi puțin, mâine va ceda *ceva mai mult*[234].

Eu așa înțeleg să mă urmezi [în viață]. Căci tu ești ca și mine.

Dar, Florica, [cred că] nu te vei supăra. Tu mă înțelegi. De aceea *te sărut*.

Până în Crăciun voi termina cu *examenele de licență*. Și eu voi fi *destul de mulțumit*, dacă voi termina cu bine, cu toate că, pe de altă parte, voi fi *mâhnit* că nu vom putea fi împreună de sărbători.

De fapt, eu niciodată nu m-am putut bucura *deplin* de ceva. Tot ce am dorit, cu o mână *mi s-a dat* iar cu alta *mi s-a luat*, așa încât să nu mă bucur decât *pe jumătate*.

Miron s-a făcut mai bine. E chiar destul de sănătos. La Radu n-am mai fost pe acasă. Am trecut pe la el, pe la redacție, și am mai stat de vorbă.

Pe la Dumitrescu am trecut de mai multe ori. Deși el nu zice nimic, totuși eu *îi voi da* cât de curând banii înapoi.

Mă voi împrumuta de la Mircea, care *singur* s-a oferit să mă împrumute, dacă am vreodată nevoie, și pe termen oricât de lung.

Îți scriu, azi, sâmbătă, 23 [noiembrie 1946], fiindcă luni am examen...și nu cred că mai am timp.

Tu să nu te îndoiești de *sinceritatea mea* și de *dorința* pe care o am, aceea de *a fi cât mai repede împreună*.

---

[234] Cine începe cu *compromisuri mici*...ajunge la compromisuri *din ce în ce mai mari*.

Dar, dacă nu se poate! Vrei să înduri *și tu* mizeria lângă mine? Eu nu vreau [asta].

De aceea, dacă poţi sta acasă *liniștită*, atunci e *mai bine* așa, până va fi cu putință *altfel*.

De mămica nu ai de ce să te mai temi. I-am spus eu, când a fost aici, să-și vadă *de treaba ei*, căci altfel va fi *rău...și mai rău*.

Și a zis că *nu se mai amestecă* [în viața noastră]. Căci dacă *ne-am căsătorit*, își dau seama [acum] că nu mai au *ce să facă*.

Lucică.

Scrisoarea nr. 54 (25 noiembrie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Blue Eyes,

Am primit azi, duminică, 24 [noiembrie 1946], *scrisoarea expres*, care m-a mirat. Credeam că cine știe ce ți s-a întâmplat...

Iată, îți voi scrie *de două ori* pe săptămână de acum înainte! Dacă nu ți-am scris este pentru că lucruri *prea noi* nu am avut, pe care să [pot] să ți le împărtășesc.

Scrisorile tale recomandate fac o săptămână pe drum. Cauza este că aici, până le distribuie pe sectoare, se pierde timp.

Aceasta, pe care ai trimis-o, [deși este trimisă] *expres*...tot a făcut *trei zile* [până la destinație].

Iată ce îți spun eu în privința celor despre care îmi scrii!

Tu nu ai dreptul să te consideri drept *o nenorocire* pentru mine. Tu ești *singura mea bucurie*. Și dacă nu te întâlneam pe tine în viață, totdeauna aș fi fost *trist* și *fără rost*.

Și îți mai atrag atenția și asupra următorului lucru: orice s-ar întâmpla, orice ți-ar spune cineva, orice te-ar sfătui, tu *să nu te depărtezi de mine*.

Să nu crezi cumva că viața mi-ar fi *mai ușoară* fără tine. Sau că, dacă tu *mă lași singur*, eu aș fi *mai fericit*.

Eu mă bucur și sunt fericit cu atât mai mult cu cât pot *să jertfesc ceva* pentru tine. Dacă altă posibilitate nu am, ca să îmi arăt *dragostea* și să-ți satisfac *toate plăcerile*, cel puțin prin *sufletul meu* vreau să-ți dau totul.

Sănătatea, situația, viitorul, viața mea sunt în stare *să le sacrific* cu cea mai mare ușurință, când este vorba *să le fac pentru tine*.

Aceasta e *fericirea* mea!

Cunosc o poveste în care o tânără, voind să nu-și mai vadă iubitul ei *suferind*, se căsătorește cu un bogătaș, sperând că așa *îl va ajuta* și *îi va reda fericirea* [iubitului ei].

Rezultatul [însă] e tocmai contrariul: ajung amândoi să sufere și mai mult.

În cele din urmă ajung *tot împreună*...și nici în cele *mai grele* situații nu se mai despart, ci *se urmează* [reciproc] îngreunându-și unul altuia viața...dar fiind *tot mai fericiți* că nimic nu îi poate despărți.

Mor unul lângă altul [în cele din urmă]...

Tu știi cum îmi alung eu, aici, *gândurile triste* și *necazurile*? Iată cum! Îmi închipui și trăiesc *clipele de altădată* sau *clipele viitoare*, când vom fi iarăși unul lângă altul.

Îmi imaginez cum ești tu *goală*, cum te vei *dezbrăca* atunci când vom fi noi împreună, pentru *prima dată*, singuri, într-o cameră...

Cum te voi săruta, prin ce locuri ale trupului tău îmi voi *lipi* buzele, cum te vei întinde tu, dăruindu-mi *ascunzișurile* [tale] de fecioară, nevăzute de nimeni, pe care eu le voi avea *pentru prima dată*.

Te văd aruncându-te fără teamă [în fața mea], ca altădată, *doritoare* și *deschisă toată* mângâierilor și privirilor mele curioase și tremurătoare de plăcere.

Eu mă văd în fața ta...și nu știu ce să-ți mai fac mai întâi, pe ce să pun mâna, buzele...și atunci alunec cu tot trupul meu lângă al tău, ca să te simt *pătrunzând* în mine, căutându-mă și trăgându-mă în tine ca o sălbatică, ce nu mai știe ce face și vrea să sfâșie, care e în stare să îmi dea sângele ei ca să-l beau...ca să nu mai rămână nimic ce să nu fi *împărțit* amândoi.

Ce vom face când ne vom culca în pat [pentru prima oară], în ce fel ne vom ține în brațe, cum ne vom mai încolăci

picioarele, cum ne vom lipi la piept, cum ne vom atinge încheieturile, cum ne vom căuta părțile umezi, moi, dulci, lipicioase, calde, fragede, pe care atunci când le atingem par că *ne ucid de plăcere*.

Și așa gândind [la tine] tot nu termin niciodată...Fiindcă mereu găsesc *ceva nou* și *mai plăcut*, în care *să ne jucăm* unul cu trupul celuilalt.

Suntem *bărbat* și *soție*...și avem toată dreptatea *să ne dorim*.

Lasă-mă să-ți pup tot *trupul frumos* în gând!

Lucică.

Scrisoarea nr. 55 (29 noiembrie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Îți voi scrie cum ai dorit: *mai des*. De la început îți spun că nu am nicio *noutate îmbucurătoare*.

Și dacă totul e *monoton* pentru mine, eu nu pot să-ți scriu nici scrisori *prea triste,* nici *prea vesele*, fiindcă scriindu-ți altfel de cum sunt ai putea ușor ghici că *sună fals*.

E ușor să ghicească cineva *ce au în suflet* doi oameni care sunt *bogați prin iubire*.

În orice caz, eu nu am stat degeaba. Acum sunt, de fapt, *ocupat* și cu facultatea dar mă interesez și de posibilitatea unui *alt serviciu*, căci acolo unde știai și tu cred că voi renunța.

Am auzit de la Mitea, unul dintre martorii noștri[235], îl știi și tu, că ar fi *posibil* să se poată *pleca* în Argentina (America de Sud). Eu când am auzit mi-a venit să sar în sus de bucurie.

Cred că și tu ai fi *dispusă* să mergem, dacă e *posibil,* căci se poate merge și cu soția.

Un angajament pe 3 ani, ca funcționar la o întreprindere argentiniană.

Visează acum și tu, căci eu, de două zile, numai la această călătorie mă gândesc.

---

[235] La *căsătoria civilă*.

Adrian (un prieten despre care ți-am vorbit) e și el hotărât să meargă. Zilele acestea ne vom duce împreună pe la *Delegația Suedeză*, să vedem dacă se mai angajează personal pentru acele întreprinderi.

Dacă este ceva serios vom pleca fără nicio discuție.

Dacă nu acum, odată eu tot sper să fac *o călătorie peste ocean*. Dar vreau să fii *și tu* cu mine.

Îmi pare rău că nu am aflat mai din vreme de această chestie. Alții au și plecat, după spusele lui Mitea.

Ceea ce este sigur însă, îți făgăduiesc de acum, este că după Crăciun trebuie neapărat *să ocup* o slujbă, fiindcă până în Crăciun dau *licența*[236]. După aceea voi fi liber în privința școlii.

În fine, voi termina luna ce vine și cu această facultate, care s-a lungit atât de mult, nu din *vina mea,* ci *a împrejurărilor* prin care am trecut[237].

Nelu cred că *a plecat* de la Turnu [Măgurele] dar nu i-ai dat nicio scrisoare, fiindcă pe la mine n-a venit deloc.

Sper că dacă eu îți voi scrie *mai des* tu îmi vei scrie mai rar, dar *o scrisoare pe săptămână* cred că tot *va veni* [din partea ta].

Acum îți voi arăta *cum îmi petrec* eu timpul, când nu sunt ocupat, ca atunci când călătoresc *în tramvai* sau seara, când *stau în pat*, înainte de *a adormi*...

...Am venit fără să mă simți...și te-am găsit dormind...Patul e curat și alb, în camera noastră...

Te-am sărutat pe obraz ușor, ca să nu te trezești. M-am dezbrăcat și m-am strecurat sub cearceaf, lângă tine.

Mi-am întins mâna, ușor...și ți-am căutat sânii, pe care îi găsesc *mici* și *cuminți*. Mâna mea îi trezește doar pe ei, căci tu dormi.

Parcă te prefaci că nu te-ai trezit...dar tu ești trează. Te trag încet de tot spre mine și te reazem cu pieptul de pieptul meu.

Ascult cum respiri întretăiat și fragil.

Cu mâna cealaltă plec de la sâni în jos, ca într-un vis, căutând *să sorb* cu brațul, cu mâna și cu degetele formele ce se lasă și se dezvăluie. Mâna mea e neștiutoare dar *le respiră perfecțiunea*.

Te pipăi și te ascult cu tot trupul dar nu-mi ajunge.

---

[236] La facultate.

[237] A fost *înrolat* în armată și *a luptat* în al doilea război mondial de la un capăt la altul...după care *și-a terminat* studiile universitare...

Îmi furișez mâna tot mai jos de sâni, spre mijlocul tău subțire și limpede...și îmi opresc o clipă răsuflarea...pentru ca să simt sub palmă moliciunea catifelată ce îmi conduce mâna spre încuietorile ce par umed de dulci.

Vârfurile degetelor mele se ating de firișoarele aurii...și se pierd printre ele să le descurce.

Aud un zgomot plăcut acolo unde sunt mai dese...Și fără să vreau (ba vreau!) sunt cu mâna pe un loc umed și cald, cu frăgezime roză.

„Ia tot ce vrei!”, îmi spui tu. Mă cuprinzi cu brațele și *te desfaci ca o floare,* numai ca *să-mi dărui* mie frumusețea ta, mirosul formelor tale, trupul tău.

Te miști în toate felurile ca să *te deschizi*...și eu *să te descopăr* tot mai mult...Cu orice mișcare îmi dai *ceva* din trupul tău, ce se dezgolește și se frământă împreună cu al meu.

Și trupul meu *te cere,* te *caută* în toate și din toate părțile...

Apoi, în altă seară, ne vom dezbrăca amândoi. Mă vei lăsa ca eu să te dezbrac...Te voi descoperi încet, pe rând, oprindu-mă la tot ce îmi apare în fața privirilor. Și te voi privi ca *să mă satur dorindu-te.*

Îți voi ridica puțin câte puțin *vălul* care te acoperă...Îți voi vedea pulpele, apoi tot mai sus, formele picioarelor, cum *se îmbină* ele cu trupul tău...ca apoi să te despoi tu, repede, să fii complet goală în fața mea și eu gol ca Adam.

Te voi lua în brațe și te voi purta așa, jucându-mă cu tine și prinzându-ți trupul în diferite poziții.

Ne vom privi amândoi într-o oglindă. Ne vom vedea goi. Ne vom alerga prin cameră. Ne vom răsturna în pat. Ne vom tăvăli unul peste altul.

Ne vom săruta unde vom nimeri cu gura, unde vom apuca...Trupul tău mi-e drag să-l pup oriunde. Te voi lăsa apoi să faci și tu cu mine ceea ce îți va plăcea.

Voi sta întins, așa cum vei dori tu...iar tu te vei apleca asupra mea ca să mă atingi cu părțile tale cele mai fierbinți.

Și te voi cuprinde și te voi așeza cum îmi va trece prin minte. Cu buzele îți voi suge sânii și îți voi pupa gura umedă, pe când cu mâinile te voi apăsa și trage spre mine...încât *să intri cu totul* în mine...și *să dispărem într-unul.*

Apoi te voi așeza lângă sobă, la căldură...și atunci vei începe să te întinzi...și să te repezi la mine.

Lucică.

Scrisoarea nr. 56 (2 decembrie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Ești și tu *nevastă* acuma. Dar cum te simți *ca nevastă* nu mi-ai spus deloc.

Cum *ți se pare* că ești?

Nici trupește, nici sufletește nu ești *altfel*?

Nu mă simți pe mine în trup[ul] tău? Nu mă simți *cum plutesc* în tine?

Nu m-ai avut deloc al tău, [încât] *să mă acoperi* cu brațele și cu picioarele, cu pieptul și, în fine, să-mi sugi trupul cu trupul tău?

Nu ai gustat din mine, din carnea și din sângele meu...dar eu știam că vrei. [Și știu] că ai *să mă mănânci* cu mai multă poftă după *atâta răbdare*.

Tu vrei să mă bei? Ai să te îmbeți cu mine...și atunci am să te beau și eu pe tine.

Ai să-mi tremuri în mână, ai să tremuri când te voi strânge la piept...dar va tremura și mâna mea...și sufletul meu nu va ști ce să facă cu al tău, când tu vei fi toată spre mine lăsată.

Vom cădea amândoi...și înfrânți de bucurie vom dori să facem ceva ca *să ne lipim* și *să ne vârâm* mai bine unul în altul.

Dacă îți va conveni te vei mișca și mă vei legăna...iar eu te voi trage mai aproape, apăsându-te...

Și fiindcă ești nevasta mea vei îndrăzni să-mi spui unele lucruri pe care *nu le-ai spus nimănui* până acum...și eu să-ți sorb atunci buzele...

Tu ai să simți *cum crești* și *te dezvolți* în unele părți ale trupului, ca să ai să-mi dai îndeajuns din tot ce este *rod ascuns* în corpul tău, ce va înflori și se va coace pentru plăcerea mea.

Pe nevasta mea am *să o pup* toată ziua. Și nu ai dreptul *să te superi* și *să faci mofturi* pentru asta.

Eu nu mi-am arătat dragostea și toate dorințele față de nimeni. Dar față de tine și cu tine voi face tot ce îmi va trece prin minte...și apoi mă vei judeca după cum îți va plăcea.

Iar tu, față de mine, te rog *să nu te sfiești* să ceri și să faci orice și oricând vei dori...

Să nu te rușinezi! Eu sunt al tău și ai dreptul să faci cu mine tot ce vei vrea tu ca să te simți satisfăcută.

Să vedem *de ce ești în stare*! Te-ai lăudat mereu că ești *șerpoaică cu ochi verzi*, că știi *să încolăcești* și *să te dai*, că ai un sânge care, când se aprinde, e *de foc*...

Să vedem! Până acum am văzut doar că *știi să te stăpânești*.

E și *stăpânirea* [*de sine*] un mare lucru și o bună prevestire [despre viitor]. Eu știu de la mine ce înseamnă.

N-am dormit niciodată amândoi în pat...Dar noaptea în care vom fi singuri *pentru prima dată* cred că nu va fi ușor de uitat.

Deocamdată nici nu știm ce vom face. Vom vedea noi atunci. Vrem să facem *prea multe* în *întâia* și *singura noapte* încât nu ne va fi de ajuns. Însă vor mai fi și alte nopți și zile...

Tu poți să-mi scrii și să-mi spui *cum vom petrece* în prima noapte? Ce ai de gând să facem?

Noi ne petrecem *luna de miere* prin scrisori...iar dacă *vrei copii*, cum spuneai într-o scrisoare...atunci *ți-i trimit* prin poștă.

Căci pot *să-i fac* eu aici...ca să te *scutesc* pe tine de oboseală. Căci pentru tine cred că e *o oboseală mai mare* decât pentru mine.

Nu-i așa că nu te superi? Vorbă să fie!

Dar cred că mai bine vrei *să-i faci tu*, cu toată oboseala...căci nu pot să te scutesc de *această oboseală*...

Mie cu tine *îmi place să fac copii*...deși nu-i doresc în vremurile astea deloc. Așa că pregătește-te de mari oboseli...pentru când vom fi împreună...fiindcă *am așteptat destul* și unul și altul...

Mi se pare că *ți-e frică*...De aceea ai fugit *așa de repede* de la București. Însă nu sunt eu *așa de rău*, să știi...pentru că mie *mi-e milă* să te văd suferind...

Așa că voi face ce vei zice tu. Încet...De ce să ne grăbim tocmai atunci?

Nu-ți vine *să râzi* de toate câte ți le-am scris?...Sau poate tu *vei regreta*...că vei ajunge mai repede *nevastă de-adevăratelea*...

Acum facem planuri...și atunci nu știm ce vom face... Tu ce crezi? Eu mă tot gândesc...Am și visat de câteva ori *prima noastră noapte*...Însă cum o fi *nu știu*, pentru că e *întâia oară*.

Poate tu dorești *o dragoste ca altădată*[238]. Va veni și *aceea*...dar acum trebuie *să ne potolim dorințele* care ne consumă mintea și trupul de atâta vreme.

Atunci vom fi liberi...și vom visa iarăși, viziuni cerești *ne vor umple*[239]...și ne vor *cuceri* pentru totdeauna sufletul...

Tu, ca *o zână viorie*, prin albastrul cerului mă vei chema...iar eu, *strălucitor*, ca lumina soarelui, te voi privi.

Vom fi iarăși *copii*...

...Copii...când rar ni se nășteau visele.

Ani și ani nu ne-am privit. Purtam *o teamă* și *o măreție* în noi. Fără să vrem ne-am ascuns unul de altul privirea...și nu ne-am mai întâlnit.

Am ajuns triști ca visul pe care nu-l mai găseam.

Am căutat moartea, ne mai crezând în vise.

Moartea ne-a purtat pe valurile ei vii.

Atunci am văzut și trăit surâzând pe valurile ei vii, stăpâni peste moarte.

Și eram de *o spasmodică frumusețe*.

Liniștea chipului nostru uimea lumea.

Faptele ne înălțau.

---

[238] *Fără relații sexuale*...așa cum *o avuseseră* până atunci.

[239] Și acest lucru se va petrece peste 2-3 decenii...ei trecând de la *o căsătorie cu relații sexuale* la una *tot mai duhovnicească*.

Însă lucrul *minunat* e acesta: că Fericitul Ilie *își presimțea* viitorul, vorbea despre el ca despre *un lucru prezent*...stare *văzătoare*, de *străvedere* a sufletului său, care s-a mărit cu timpul și a devenit *o harismă*...

Iar atunci când l-am întâlnit și în deceniul cât am stat în intimitatea sa...această *harismă a străvederii* atingea cote abisale. Însă nu vorbea *explicit* despre ea decât foarte rar...

Mersul *cântecul de vrajă* ni-l țintea și ne urmărea.

Iar noi suspinam de atâta bucurie singurătății!...

Nu mai doream [nimic]: totul se împlinea în sine[le] nostru.

Visele se scuturau de floare. Nu mai doream. Ne-am cutremurat de *o puritate* ce se desprindea din trăsăturile și mișcările trupului nostru...

...Erai *o zână*...și eu *un zeu*...

Și așa vom fi din nou, pentru vecie!

Când?

Știu eu...

Lucică.

Scrisoarea nr. 57 (5 decembrie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Nevastă, nevastă, nevastă,

Pentru mine e *o mare bucurie* ca tu *să mă chemi*. Poate ar fi *mai elegant* și *mai frumos* din partea mea *să nu vin*. Ar fi fost *mai plăcut* să te fi putut chema *eu* pe tine. Aș fi fost, într-adevăr, satisfăcut [de faptul] că sunt *capabil să te chem* și *să te țin* alături de mine[240], [așa] cum se cuvine *unei iubite* care *mă iubește*.

Drept să spun, de când ai plecat[241], m-am tot gândit ce vei face în cazul că tu vei avea *posibilitatea* să mă primești *la tine* de sărbători?

Uneori ziceam: *mă voi duce*. Alteori spuneam: *nu trebuie să mă duc...oricât mi-ar părea de rău*.

Nici acum nu m-am hotărât *definitiv*.

Dar cred că *voi veni*...Sunt *aproape sigur*.

Vreau mult, te doresc, prea multă vreme *ne-am așteptat* unul pe altul...ca acum, când avem posibilitatea, să ne împiedicăm de unele *mici inconveniente*.

De aceea roagă-i pe ai tăi să nu-și facă *o părere rea* despre mine, dacă sunt *hotărât să vin*.

Nu se poate altfel!

---

[240] Cu sensul de *a avea o locuință a lor* la București...
[241] De la București, după căsătorie...

Sunt *nevoit* să vin eu.

Nu am posibilitatea să te chem pe tine aici. Sunt vremurile *atât de proaste*...și eu încă nu sunt *aranjat*.

Să nu ia în nume de rău faptul că *voi veni*. Nu aș veni [în alte condiții]!

Și totuși voi veni, cu toate că îți spun de la început că mă simt *foarte jenat*...și nu cred că mă voi simți tocmai *la locul meu* atâta timp cât *voi sta acolo*.

Nu pentru *alte motive*...ci pentru că *se cădea*...și ar trebui ca de acolo *să plecăm împreună* la București[242].

Totuși eu te cunosc și pe tine și pe ai tăi, [știu] cât sunteți *de înțelegători*...încât să nu fiu *sigur* de *bunăvoința* și de *sinceritatea sufletului bun* cu care mă vor trata[243].

Dar, oricum, e *destul de neplăcut* pentru mine că nu pot să-mi aduc *eu* soția la mine.

Dacă voi veni, eu te asigur de acuma că voi face *cum vei zice tu*, ca să nu aveți *niciun inconvenient* din cauza mea.

Nici eu nu am plăcere să am [*parte de*] *scandal* sau să *audă* ai mei că *am venit* [la Turnu Măgurele și pe la ei *nu am fost*].

Ba voi fi chiar *extrem de prevăzător* să nu afle absolut nimic[244] (cel puțin cât *voi sta acolo*), pentru că vreau *să mă bucur în liniște* de dragostea ta....în cele câteva zile pe care *le vom petrece împreună*.

Și vreau să cred, că le vom petrece mai mult *unul în brațele celuilalt*...

Îți spun la ureche: eu mă voi face *stingher* și *rușinat* față de ai tăi – poate așa oi și fi – ca să găsesc motiv să stăm *cât mai mult singuri*.

Și știi de ce?...Ca *să ne uităm* unul la altul...Căci nici nu mă gândesc să facem *și altceva* (vorbă să fie!)...

Nu ne-ar fi *rușine*?...

Dar e *treaba ta*: voi fi *la mâna ta* și voi face *ce-mi vei zice tu*.

Eu n-am nicio vină! Doar vina că voi veni *să dormim* și noi *prima noastră noapte împreună*...și să stăm *de vorbă* de unii singuri.

Te voi anunța la timp [de sosirea mea] printr-o telegramă. Iar eu voi fi, ca de obicei, *punctual*.

---

[242] Fericitul Ilie *se jena* de faptul că nu avea *unde*, în ce casă *personală* să-și ducă soția...în timp ce nimeni nu dorea *să-l ajute*.

[243] Cei din familia ta...

[244] Părinții mei...

Voi veni în orice caz după plecarea Genii de aici. Ea nu mai stă acum la noi. Eu am, de la o vreme, toate motivele să fiu *cât mai rezervat* față de Gena.

Ce vei fi zis tu, Florica, de *ultimele două scrisori*? Poate ți-ai zis că prin poștă nu se poate transmite *așa ceva*.

Ei bine *să nu mai zici altădată* că nu vreau *să mă gândesc* la tine. Cam în felul în care *ți-am scris* și mai ceva *încă*, mă gândesc la tine *de la o vreme*. Îmi vor ieși din cap [însă toate], atunci când *vei fi tu lângă mine* și nu vei mai avea nevoie decât să întind mâna și să am.

Sper că îți închipui acum *câtă bucurie* îmi aduce vestea ta că *vom fi de sărbători împreună*.

Ceea ce nu aveam putere decât *să visez* va fi acum *o realitate*.

Parcă mi-e frică *să nu se întâmple ceva* până atunci.

Tu vei cunoaște *un bărbat curat* și *cinstit*, care n-a cunoscut *nicio altă femeie*. Prima vei fi *tu*, așa cum și eu voi fi *primul bărbat* pe care *tu îl vei cunoaște*.

Așa să fie *cinstea* și *credința* și *dragostea noastră* toată viața: ca *în prima clipă*!

Mi-ai *dăruit* ceva odată...Vezi, ai grijă să fie *frumoși* și *cuminți* până voi veni[245]. Ei sunt *mici*. Să-i ții *ascunși* și să *nu-i vadă cineva*, că *mi-i fură*!

Sunt *prea frumoși*...Și fără ei *ce-aș mai face* seara, când mă culc?

Mai ai tu *multe*...dar nu-ți mai spun...Fiindcă așa iar mă pomenesc *vorbind*...ca în celelalte scrisori[246]...

Tu nu-mi spui nimic de tușa. Parcă nu știu eu că ea ține la mine...și la amândoi...

Dar tot eu știu că bine faci.

Să-mi scrii când crezi tu că *ar fi mai bine* să vin. În ziua de Crăciun ori mai înainte, cu o zi sau două?

E ora 12 noaptea și mâine e Sfântul Nicolae. Eu termin și voi adormi *cu gândul la tine* ca întotdeauna.

Tu dormi, poate, la ora aceasta iar eu te strâng în brațe și te sărut...Poate ai să mă visezi și ai să te deștepți.

Vreau să te scoli, Florica, să vii la mine!...

Lucică.

---

[245] Se referă *la sânii ei*...cu delicatețea *unui om frumos*...cum *rar* mai auzi să se petreacă în cadrul unui *cuplu de iubiți* în ziua de azi.

[246] Dându-mi *sentimentele pe față*...și scriind ceva care „nu se cuvine" a fi scris prin scrisoare...

Scrisoarea nr. 58 (10-13 decembrie 1946)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Iubita mea,

Pare că-mi răsai *din alte vremuri*.

Așa cum te vedeam atunci când nu te doream pentru altceva decât *pentru a te vedea*.

Tu nu-mi spuneai nimic...dar totul era *în tine*, mai mult decât *o rugă* pentru o dragoste visată, dar care nu mai venea.

Oare unde să fie cel pe care îl voi iubi?, te gândeai fără să știi.

Eu sunt acela care am încă de mult dragostea ta, îți spuneam fără să știi.

Nu îți venea să crezi. *Oare el să fie?* Și tot tu nu credeai.

Te-ai uitat însă cu luare aminte și atunci ți-ai dat seama că eu sunt *acela* pe care *îl așteptai* să-ți aducă dragostea *așteptată* din copilărie.

Unde e dragostea? Și care e dragostea?, te întrebai...și îți părea totul *nesigur*.

Dragostea ta însă era *închisă adânc* în inima mea.

Ai avut *răbdare* și *credincioasă*[247] ai fost și de aceea ai văzut *cum se descoperă* ceas de ceas, în vreme[248]...

[247] Mi-ai fost *fidelă*.

Și încă n-ai văzut *toată dragostea ta*, pe care o păstrez *ascunsă* în mine.

Să știi că e la mine dragostea pe care o visezi și pe care ai visat-o de mică.

De Crăciun, anul acesta – dacă *ai să fii cuminte* și *ai să mă aștepți cu drag* – îți voi aduce și *dragostea* pe care am ținut-o ascunsă. Fiindcă tu și eu *nu avem voie* și nici *unde* s-o vedem.

Nu te vei supăra dacă nu-ți voi putea aduce nimic, niciun *dar*, care *să te bucure* puțin.

Tu înțelegi[249], cred.

Iarăși: să nu uit...

Rețeta aceea pe care mi-ai dat-o...aș avea posibilitatea *s-o cumpăr*...dar *nu am bani*.

Dar dacă e absolut necesar ca să *o ai de sărbători*, nu știu ce aș putea să fac [pentru ca să ți-o cumpăr].

În orice caz trebuie ca să-mi scrii ca să știu...și voi vedea. De aceea trimite-mi scrisoare cât mai repede ca să știu *ce să fac* în această privință.

Nu aș vrea ca această rețetă să fie un motiv care *să-ți strice* bucuria.

Aceeași poveste pe care o spuneai și tu: *untul de cacao*[250] poate fi înlocuit cu *acidul citric*[251] sau *seu*, fiindcă cu untul de cacao nu poți avea siguranță, pentru că nu știi dacă e *veritabil*.

Poate fi preparat *lichidul* cu *oțet* (acid citric).

Interesează-te tu mai bine, acolo, fiindcă am impresia că lumea trebuie *să știe*. E rețeta lui Simionescu...

La urma urmei ce are să fie dacă ai să faci și tu *un copil frumos ca tine*, ca să văd *cum erai tu* când *erai mică*?

Dar vorba e alta: cum *ne ajută* Dumnezeu să-l creștem? Că până acum nu suntem în stare *să ne ținem pe noi* amândoi...și stăm pe capul altora...

Ne este cam rușine...dar cred că *se vor schimba* lucrurile cât de curând. Situația noastră trebuie *să se schimbe* ca nimeni să nu fie *silit* să îmi ție soția.

Cum am știut *să te iau* [*de soție*], tot la fel trebuie să știu și *să te țin lângă mine*...

12 decembrie 1946

---

[248] Cu timpul.
[249] *Situația mea*...și *sărăcia* prin care trec...*cu demnitate*...
[250] A se vedea: http://www.naturo.ro/product/id/25/unt-cacao/.
[251] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Acid_citric.

Am primit azi, joi, scrisoarea ta scrisă în ziua de Sfântul Nicolae [6 decembrie 1946].

Îmi scrii acolo de *visul acela*...și de *apariția aceea*...

În noaptea aceea, spre Sfântul Nicolae, ți-am scris eu și m-am gândit la tine.

Pe la ora 12 noaptea, înainte de a mă culca, m-am rugat, ca de obicei, și pentru tine și l-a un moment dat *mi s-a cutremurat* tot trupul.

De aceea ți-am și scris *să-mi comunici* ce ai visat în acea noapte.

Văd însă că înainte de *a primi* scrisoarea mea tu *ai auzit gândul meu* și de aceea mi-ai scris.

Acum cred că te vei convinge și tu că *există o altă lume* pentru care noi *avem datoria* să ne pregătim.

Bătrânul acela poate că *era* Sfântul Nicolae.

Nu ai visat! *Apariții*[252] din acestea sunt *posibile*.

Vom mai vorbi despre aceasta.

În orice caz *îmi place* visul tău. Sunt chiar *foarte fericit*. Parcă l-aș fi *avut eu* sau mi s-ar fi *arătat* mie, ceea ce spui că *ai văzut* tu.

Mă surprinde *scrisul tău* din această scrisoare. Ai progresat mult de tot.

Iarăși, constat *o mare asemănare* cu scrisul meu de altădată, dar și cu cel de acuma.

Tu ai să ajungi să fii în toate *una* cu mine. Și totul *mă bucură*. Cu cât *trece* vremea...știind că *tu mă urmezi*.

Mă întrebi *când voi veni*? Cred că n-ai primit răspunsul meu...În orice caz *te anunț* prin telegramă, despre când voi sosi.

Vremea și *aglomerația* nu sunt *piedici* pentru mine.

Aceasta e, poate, *ultima scrisoare* înainte de sosirea mea.

Lucică.

Post scriptum: De o săptămână am avut mereu *încurcături* cu examenele și, în seara de Sfântul Nicolae, n-am putut nici *să dorm* de atâta supărare.

Azi însă, 13 decembrie [1946], mi s-au spulberat toate ghinioanele. Cred că ziua de 13 *îmi e prielnică*.

---

[252] Mistice ale Sfinților.

Scrisoarea nr. 59 (18 ianuarie 1947)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Îți scriu azi, după câteva zile de la sosirea mea aici. De ce? Eu eram obișnuit să trăiesc *altfel*, să te iubesc *altfel*.

Așa cum am trăit, ca *bărbat* și *soție*, cele câteva *zile*, ba chiar *săptămâni*, a fost ceva *neobișnuit* pentru mine cât și pentru tine.

Va trebui să treacă *încă ceva vreme*, poate *mai multă*, pentru ca să ni se pară *obișnuit* faptul că suntem *soți*.

Dar toate acestea mi se par *copilării* și parcă nu le-aș mai discuta.

Eu sunt trist încă și acuma...de ce însă...nu știu...

Mi-e silă să și vorbesc. Mă apasă *o deznădejde* și *un dezgust* [*imens*] pentru tot ce este *în jurul meu*.

Nimic *nu mă atrage*. Parcă aș aștepta *o nenorocire* sau *o mare bucurie*.

Îmi amintesc însă *ce plină de viață* și *cât de veselă* erai *când am venit* acolo. Dar *mi-e greu* să-mi amintesc *ce tristă* te-am lăsat la plecare...

De vină sunt și eu, cu toate mofturile și zvonurile pe care ți le-am adus de la ai mei. Dar ce puteam face?

De nu m-aş mai fi născut, aş fi *scutit* pe mulţi de atâta rău sau cel puţin...de-aş fi murit pe unde *am fost*[253]...

Nu mă gândesc *la mine* deloc. Eu pot să suport *orice*[254]...şi nu mă voi plânge niciodată că *nu pot să îndur* viaţa pe care o am.

Dar suferinţele altora, din cauza mea, mă dor şi mă ucid.

Tu ai rămas *singură*, fără *niciun sprijin* şi fără nicio *înţelegere apropiată*. Poate eşti *gravidă* şi îţi va fi greu să spui asta. Dar şi mai greu îţi va fi *să te internezi* singură.

Cui să-i spui, cine să te ajute, pe cine va interesa că *suferi* şi că *te zbuciumi*?

Eu *aici*, tu *acolo*.

M-ai întrebat *ce sunt de părere* [*să facem*].

Ţi-am spus *ceva*...dar ai rămas *nelămurită*. Căci n-a fost *un răspuns clar* şi *hotărât*.

Probabil ai ghicit că nici eu *nu ştiam* ce este de făcut.

În orice caz nu ai de ce *să te temi*. Eşti *soţia mea* şi nu are de ce *să-ţi fie ruşine* când vei avea *un copil*.

În vechime, oamenii spuneau că Dumnezeu *îi binecuvintează* pe soţi când *le dă un copil*. Să zicem şi noi că *Dumnezeu ne-a binecuvântat* de la început şi ne-a dat să fim *liniştiţi* şi *să ne bucurăm*.

Am visat *cam urât* vineri seara spre sâmbătă.

Mă îmbrăcasem într-un palton nou şi mă uitam în oglindă. Ce zici de uitatul în oglindă? Vezi că sunt minciuni?

Apoi şedeam pe locul preferat de tine şi de mine în camera tuşii şi au venit cu botezul[255], întâi părintele Mihai, şi apoi celălalt preot, cel slăbuţ, iar eu m-am deranjat pentru fiecare.

Ai avut ceva *necazuri*? Scrie-mi şi mie ca să văd...E adevărat ceva?...

Aici am ajuns cu bine. I-am plătit datoria lui Dumitrescu. Am avut nişte bani de la Moş Stan.

Am umblat în ultimele zile după unele acte necesare la seminarul de Pedagogie. Îl voi face...ca să mă ştiu descurcat apoi în martie. Voi vedea ce este de făcut.

Viaţa aici[256] e *mizerabilă*.

---

[253] Pe front.

[254] Lucru pe care Dumnezeiescul Ilie *l-a demonstrat* în toată viaţa sa, înfruntând chinuri, torturi, suferinţe, mojicii care mai de care *mai inumane*.

[255] Ca înainte de 6 ianuarie.

[256] La Bucureşti.

De aproape 15 zile *pâine nu mai există*[257]...iar mălai *se ia pe cartelă*.

Tramvaiul, dacă vine unul la o jumătate de oră, înseamnă că e bine...Și atunci nu poți să-l iei.

Ieri, din patru drumuri în oraș, 3 le-am făcut *pe jos*. Și știi și tu *ce drum lung* e de *la mine* până *la facultate*.

Azi am plecat de la facultate, am așteptat tramvaiul o oră și...m-am întors tot pe jos.

Pierd mai toată vremea cu drumurile.

În privința zvonurilor ce îți vor veni, tu să știi următorul lucru: toți au fost *împotriva* noastră...și nu au vrut *să ne căsătorim*. Iar acum speră că *pot să ne despartă*...

Dar pericolul e mai puțin...și nu ai de ce să te temi.

Noi și *morți* vom fi *împreună*.

Iubirea nu poate fi *ucisă* de ură.

Nimeni nu ne poate *ucide iubirea* cât timp *ea există* între noi doi.

Iar dacă dragostea nu ne va mai *uni* și încrederea *va dispărea* dintre noi atunci *zadarnică* e orice sforțare a noastră [de *a rămâne împreună*].

Însă pot *să piară* cu toții... și lumea întreagă...

Eu știu că tu ești *zâna sufletului meu*.

Nu are nimeni dreptul *să ne despartă*...

Iar ai mei, dacă suferă, suferă din cauza *răutății* inimii lor și nădăjduiesc ca Dumnezeu *să le arate odată* calea cea bună.

Lucis.

Scrie-mi *ce este* cu tine! Ești s*ănătoasă*?

---

[257] Ca să cumperi.

Scrisoarea nr. 60 (27 ianuarie 1947)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Doamnă,

Este duminică azi...dar scrisoarea aceasta o voi pune la poștă mâine, luni, ca de obicei.

Îți scriu pe un plic care *nu prea* îmi place cum arată.

Drept să spun am fost la *Cartea Românească* și altele mai bune nu aveau.

Nimic *fin* și *frumos* nu mai găsești în vremurile astea.

Să avem însă mulțumirea că cel puțin inimile noastre *vor păstra* frumusețea de altădată.

De când am plecat te-am visat *aproape* în fiecare noapte. Și după vise mi-am închipuit o sumă de lucruri.

Dar, în fond, nu știu *ce să cred*. De la tine n-am primit nicio scrisoare și ar fi timpul să cam primesc.

Eu ți-am mai scris [deja] o scrisoare.

Tu, probabil, ai așteptat întâi să primești scrisoarea mea și apoi [te-ai pus] să-mi scrii și tu. Cred că ar fi fost mai bine să-mi fi scris și fără să fi primit *vreo veste* de la mine, fiindcă eu nu am prea multe lucruri să te anunț, pe când eu de la tine am *de așteptat* și *de aflat* ce ai mai *făcut* de când am plecat în legătură cu cele care *te neliniștesc* pe tine.

Ziceai că te duci *nu știu pe unde* să vezi *care-i adevărul*[258]. Dar tu nu-mi dai nicio veste...

---

[258] La un consult ginecologic.

Nu zic [că nu mi-ai trimis scrisoare], poate mi-ai trimis vreo scrisoare și n-am primit-o [încă]. Sper să sosească în zilele ce urmează.

Nu te învinuiesc pentru asta. Poate n-ai avut nici *timpul,* nici *dispoziția* să-mi mai scrii, dacă s-a întâmplat să fie *adevărat* ceea ce ai bănuit tu, adică *să o ai* pe Green[259].

Îți atrag atenția încă odată *să nu iei seama*[260] și să nu dai *crezare* la nimic din ce vei auzi din apartea alor mei.

Să nu crezi că îndemnându-te *să faci astfel* eu vreau *să ascund* ceva.

Dimpotrivă, eu îți spun *dinainte* totul [pentru] ca să fii *pregătită.*

Le-am[261] scris de aici o scrisoare.

Atunci când am plecat, Moș Stan mi-a pus în pachet o scrisoare în care îmi scria că *i-a părut foarte bine* că am trecut pe la ei și în care mă ruga foarte mult *să plec* unde voi vrea, chiar în America, dacă nu vreau *să mă despart* de tine, fiindcă, zicea el, maică-mea o să moară din cauza mea.

Într-adevăr, cât am fost pe acolo (nu ți-am mai spus ție), Baba Petra a avut niște crize, o noapte întreagă, în care nu a făcut decât să plângă.

Eu, ca să-i mai liniștesc, le-am promis în scrisoare că *am să plec* în America ori *am să mă despart* de tine.

Nu vreau să *am mustrări* de conștiință dacă maică-mii i se întâmplă ceva [din cauza mea]. Tu trebuie să înțelegi că astfel de promisiuni le fac numai cu scopul *de a mai îmbunătăți* situația.

Să vedem ce vor zice...N-am primit nici de la ei vreun răspuns.

Oricum, trebuie să știi, că dacă vor pretinde *mai mult* decât se cuvine, poate să intervină, din nou, *o ceartă* între mine și ei, fiindcă în niciun caz eu *nu mă despart* de tine, orice s-ar întâmpla.

Tu să ai *încredere* în mine și să fii *liniștită* și *cuminte,* cum ai fost până acuma. Cred că merit cel puțin *atâta* încredere.

Și acum, pentru că ți-am spus [și acest detaliu], și nu îți ascund *nimic* din ce știu și ce fac, să nu fii *supărată* și să mă *aștepți*. Căci voi veni iară sau, dacă nu [pot], [atunci] vei veni tu la mine.

---

[259] Să fi rămas *însărcinată.*
[260] Să nu iei *în seamă*...să nu pui la inimă...să nu te îndurerezi...
[261] Părinților mei.

Scrie-mi ce face *Green* (Grin)[262].

Eu, pe aici, *îmi văd de treabă*. Și după ce voi termina *seminarul*, abia atunci voi vedea ce voi face în privința unui serviciu. Până atunci nici nu mă interesez [de așa ceva].

Să mă scuzi tu în fața Linichii, căci nici măcar *ziua bună* nu mi-am luat. Dar ai văzut și tu că nici seara, nici dimineața (era prea târziu...) nu am putut...

Tușa ce face? Și ce zice? Sunt tare curios.

Eu, drept să-ți spun, țin foarte mult la ea și nu știu cum să-i mulțumesc pentru *bunătatea* și *înțelegerea* pe care ne-a arătat-o.

Probabil *a ținut* [și *ține*] mult de tot la tine de *îți iartă* totul.

De aceea *să ai grijă* de ea și *să fii respectuoasă* față de ea.

Tu trebuie să asculți *de ea* și nu ea *de tine*. Te rog eu!

Să nu te superi că îți scriu despre asta, dar, de când eram acolo, mi-am pus în gând să-ți scriu [și să te rog acest lucru].

Și dacă *mă asculți,* [atunci] *te sărut* de 100.000.000.000.000 ori.

P[ost] s[criptum]: În scrisoarea viitoare îți voi scrie pe adresă: „*Doamnei* Florica Mocanu”.

[262] Se referea la *viitoarea* sa fiică...deși *nu știa* dacă soția sa *rămăsese* gravidă.

Scrisoarea nr. 61 (3 februarie 1947)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Este a treia scrisoare din a treia săptămână...pe care încep să o scriu fără să fi primit *niciun rând* de la tine.

Poate într-o vreme...când mă interesa foarte mult o veste de la tine.

Nu te *învinuiesc* [însă] și nici nu te *scuz* pentru acest lucru. Însă trebuie *să-ți mărturisesc sincer*, ca întotdeauna, că oarecare neliniște și nervi îmi faci procedând astfel.

Dar așa trebuie să fie...și nu mai zic nimic.

În orice caz, gândurile mele, din motive pe care tu le provoci, nu mai merg *direct*, în liniște, în siguranță...și *bucuroase* spre tine, ci *se frâng*, se zbuciumă, apoi se domolesc și se îndepărtează de tine...iar...uneori nu voiesc să se mai apropie de tine.

Și cum să se *lipească* de tine gândurile mele, cu plăcere, când tu le dai *prea puțină importanță*, lor ca și persoanei de la care vin?

Dacă este o obligație *prea grea* de îndeplinit, aceea de *a-mi scrie*, [atunci] eu te scutesc de ea. Deși, astfel, eu îmi retez una dintre plăceri.

Poate ar fi fost mai bine să-mi fii *mai indiferentă* și atunci mi-ar fi fost *de ajuns* o scrisoare la trei luni de zile.

Dar așa cum sunt eu făcut nu-mi ajunge o scrisoare la trei săptămâni...

Bineînțeles, sperând că voi primi săptămâna aceasta o veste.

Dacă eu aș trece *prin greutăți,* tu m-ai *scuza* dacă ți-aș scrie *așa de rar*? Cred că atunci și mai mult nu mai scuza...

Prin tăcerea ta mă faci *să bănuiesc* că ți s-a întâmplat ceva. [Și în atare situație] cu atât mai mult *trebuie să-mi scrii*.

Însă exact ca tine voi face și eu dacă mi se va întâmpla vreodată să întâmpin *o mare greutate*. Voi *tăcea*. Adică, deși voi continua să-ți scriu, nu-ți voi aminti nimic despre *greutățile* sau *necazurile* mele.

Văd că așa îți place ție. Nu vei avea de ce să mă învinuiești, cum nici eu acuma nu am.

Atât în astă seară...

Mâine seară *voi vedea* ce voi mai scrie...[...]

Nu este „astă seară” ci e „a treia seară”.

N-am primit nicio veste...așa cum mi-aș fi închipuit.

Totuși această tăcere a ta *m-a lămurit* deplin: tu vrei *să mă ucizi*. Dumnezeu să-ți ierte păcatul!

Să-ți mai scriu?

Dacă tu *nu-mi răspunzi* nu are niciun *rost* nici scrisul meu.

Sunt 19 zile și nopți de când am venit [la București]. Pentru ele îți trimit o filă, cu două fețe albe, să spună ceea ce eu *aș fi putut să spun* și *nu mai spun*.

E prima *foaie albă* pe care o primești.

Sufletul *mi se frânge* aici și *se întrerupe* ca un izvor ce a curs pentru tine și ar fi curs mereu, dacă tu nu i-ai fi așezat *un pustiu* în cale.

Dacă te oprești în drum, mărturisesc...[263]

Lucică.

...Datorită faptului că n-am avut timp și, pe de altă parte, fiindcă tot speram *să primesc* un răspuns de la tine, n-am trimis scrisoarea astăzi dimineață, sâmbătă, 1 februarie.

După amiază, astăzi, mă gândeam să nu ți-o mai trimit dar nici să nu-ți mai scriu, dacă tu vei continua să nu-mi scrii.

Pe la ora 4 însă am primit scrisoarea ta și, totodată, o scrisoare de la Moș Stan. A scris-o în aceeași zi cu tine. Ce crezi [despre asta]?

---

[263] Început de frază *șters* în manuscris...pentru că aici dorea *să sfârșească* scrisoarea...

În ziua în care mi-ai scris tu, pe 23 [ianuarie 1947], mi-au scris și ei. Și azi le-am primit pe amândouă!

Îmi scrie că maică-mea e *bolnavă* și că, dacă *nu mă despart* de tine, *să nu mai trec* pe la ei, nici măcar *la moartea lor*. Ei bine!...

Au început din nou *cu amenințări* și *cu prostii*...Dar la astea le voi răspunde *prin tăcere*.

Dacă am trecut pe la ei de Crăciun, am trecut fiindcă am sperat că *vor înțelege* [profunzimea relației mele cu tine] și ca să nu-mi spună[264] mai târziu că eu *nu-i bag în seamă* și *nu-i respect*.

Dar dacă ei îmi cer *să mă despart de tine*, [care acum ai devenit *soția mea*], înseamnă că nu mai am *ce să le mai spun*, decât *să-i las în pace* și, poate, mai târziu, își vor *schimba* gândurile [în privința noastră].

Ei spun că *îmi doresc* binele...Dar așa *bine* ce-mi doresc ei...Dumnezeu vede [inima noastră, a tuturora în parte]...

Acum revin la scrisoarea ta. Am impresia că tu ai făcut *toate ce le spui* ca și când eu ți-aș fi cerut *să faci* așa [ceva].

Nu trebuia să faci ce-ai făcut.

Poate prin cele încercate [de tine] ai slăbit puterea și a ta și a copilului.

Să fii [însă] *liniștită* și să-l lași *să se dezvolte* în pace[265]!

Să nu mai încerci nimic!

E zadarnic...

Dumnezeu vrea *să ne apropie* și *să ne unească* și mai mult prin copilul pe care *îl vei naște*.

Dacă e băiat, cum îi vei pune numele? La fetiță îl știm: e *Green*.

La băiat gândește-te tu.

Dar eu cred că va fi *o fată*, care va fi *ca tine*, așa cum erai tu când erai mică.

De ce vrei tu să ucizi? Eu nu vreau asta! Să nu te mai aud că încerci ceva...

Cel puțin să se nască sănătos...

Pe cele pe care ți le-am scris în paginile celelalte...să le uiți. Eu am voit să-ți scriu o altă scrisoare dar am zis: lasă să

---

[264] Să nu-mi reproșeze.

[265] Prin această scrisoarea a primit *confirmarea* că doamna Florica e *gravidă*...lucru pe care *îl intuise* și Fericitul Ilie.

vadă și ea cât m-am chinuit eu, aproape 3 săptămâni, pe când ție o săptămână ți s-a părut mult...

Blue eyes, *să ai grijă* de Green! Și eu te iubesc mai mult [acum] gândindu-mă că *ai un copil*, pe când, până acum, te socoteam vinovată de faptul că poate l-ai ucis.

Îmi pare bine că n-ai putut să-i faci nimic...

Scrie-mi ca să știu cum te simți!

Aici eu am foarte mult de lucru, cu seminarul pe care trebuie să-l fac.

Vreau, în orice caz, să-l termin, fiindcă anul acesta este *o ocazie unică*. Adică în loc să fac *un an*, eu fac numai până *în martie*, căci atunci este fixată *capacitatea*...și profesorii sunt obligați *să se grăbească*, pentru ca să putem da *examenul de capacitate*.

În urma absolvirii seminarului pot ocupa *un post de profesor*, chiar fără examenul de capacitate.

Eu cred că n-am să dau examenul de capacitate fiindcă *taxa de examen* va costa *peste o jumătate de milion*, așa după cum se aude.

Am destul de mult timp ca să o dau și în alt an. Mai ales că examenul acesta de capacitate nu are [atâta] *importantă* [pe] cât are *seminarul*.

Apoi sunt iarăși într-o încurcătură.

Dumitrescu s-a interesat pe la ei, la *Banca de credit*, ca să-mi găsească un loc de muncă. Și el speră să facă ceva. Dar m-am gândit că dacă ocup un post la Bancă, atunci n-o să mai pot face seminarul...și l-am rugat să mai amâne măcar 2-3 săptămâni.

Nu știu ce va ieși.

Dar dacă mi se va da un post, care să-mi convină mai mult decât profesoratul, voi renunța la seminar și la toate și voi ocupa acel post.

Am încredere în Dumnezeu, că El *va aranja* cum e mai bine. Dumnezeu știe *mai bine decât noi* ce mi se cuvine și El ne dă [lucrurile de care avem nevoie].

Așa că tu să nu mai încerci *să scapi* de copil, ci fii bucuroasă că Dumnezeu ți l-a dat!

Ești *soția mea*, nu ești *fără ușă* și *pe drumuri*, de ce te neliniștești? De ce să-ți fie rușine că ai un copil cu mine?

Odată ne bucuram amândoi de copiii pe care îi vom avea...Acesta, primul, ce va fi? Pictor, muzician, sculptor, poet, matematician?

Să-l faci *ce vrei* și *cum vrei* tu, numai *frumos* și *inteligent* să fie, cu sufletul mare.

Eu *te doresc*...și să nu crezi niciodată că *voi înceta* să te iubesc *mai mult* pe tine decât pe copilul tău.

Acum îți voi scrie *mai des* și *mai mult*. Căci trebuie să scriu și pentru *Blue eyes* dar și pentru *Green*. Sunteți *două persoane*.

Și să știi un lucru: am impresia că *m-aș răci foarte mult* de tine dacă vei face ceva și vei ucide *fărâmița aceea de viață*, care s-a prins cu atâta *disperare* și *hotărâre de tine*, că până acum n-ai putut *să o dezlipești* de ființa ta.

Probabil vrea *să trăiască cu orice preț*.

Să o lăsăm *liberă*, să se dezvolte *scânteia* aceasta, pe care *a aprins-o* prima noastră dragoste!

Drept să-ți spun primele două săptămâni au fost *prea triste*...dintre toate întâmplările petrecute la Turnu [Măgurele]...datorită celor ai mei.

Nici la tot ce am făcut *împreună* nu mai m-am gândit[266].

Mai ales *mă tortura neliniștea* în privința sănătății tale...și nu mai îndrăzneam nici măcar *să te doresc*.

Dar de vreo trei zile *mi-e dor iarăși* de tine. Stau uneori noaptea culcat...și parcă *te-aș vrea aproape*, să te apropii de trupul meu și să pot *să te sărut*.

Va voi Dumnezeu să fim iarăși împreună...

Acum, când ești *sigură* că vei avea *un copil* și n-ai avea de ce *să te ferești* și *să te temi*, de-aș *dori* în brațele mele, pentru ca să nu te mai *frămânți* deloc.

Eu cred că e necesar ca să fim cât mai curând *aranjați* și *la un loc* amândoi. Pentru că nu ai să stai *să naști* fără mine *alături*.

Și apoi, până la ziua aceea, organul pe unde va trebui *să naști* trebuie *format* ca să nu ai *de suferit* prea mult. Și așa este el *destul de strâmt*...Iar în două săptămâni n-a fost suficient timp să se formeze.

Vezi tu ce fel de *prostii* îți scriu eu?

Dumnezeu ne va ajuta să fim împreună.

Să-I mulțumim și să-L ascultăm!

Să nu mai faci ce ai făcut, atunci când ai încercat să scapi de *Green*, căci Dumnezeu te va pedepsi.

---

[266] Primele zile maritale le-au fost *stricate* de impactul puternic al răutății, al dușmăniei *fără rost* a părinților lui față de *soția lui* și față de *el*.

Am visat o sumă de vise cu tine. Nu ți le mai spun că sunt prea multe.

Scrie și tu *mai des*. E singura mea *bucurie*.

Dacă nu te mai am *pe tine* lângă mine, pe cine *să mai am*?

Dar nu mi-ai scris nimic de tușa. Ce mai zice? Cred că e supărată *mai mult* decât tine. Dar ce pot face!

Lucică.

Scrisoarea nr. 62 (7 februarie 1947)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Doamnă,

Am visat niște vise *curioase*...și tare mi-e teamă că tu, în loc să-ți vei *de treabă*, adică să lași *să se întâmple*[267] ceea ce *a voit* Dumnezeu, încerci să faci *altfel*.

Eu te sfătuiesc încă odată: lasă *să se nască* acel copil...și nu te mai *îngriji* și *supăra* atâta!

Ce vrei mai mult? Eu *îți cer* acest lucru!

Dacă aș fi acolo sau, mai bine, dacă ai fi fost lângă mine, eu nu te-aș fi lăsat *să-ți primejduiești* viața pentru nimic [în lume].

Trimite-mi, când primești această scrisoare, o telegramă în care să îmi spui [doar atât]: „Sunt *sănătoasă* și *bine*”.

Prin *sănătoasă* voi înțelege că nu ești *bolnavă*, iar prin *bine* voi înțelege că *ți-ai luat gândul* de la a mai încerca vreo *prostie*, ca acelea despre care mi-ai scris [anterior].

Îți cer o telegramă, pentru că tu îți închipui că *pot să aștept*...până când primesc *o scrisoare* de la tine.

În cât [timp] mi-ai răspunde? În două săptămâni, în trei?

---

[267] *Să se nască* copilul nostru.

Așa că te rog să-mi dai *o telegramă*...și atunci voi fi *liniștit*.

Asta ar însemna că, de data asta, voi aștepta numai *două zile* sau *mai puțin* până o voi primi.

[Dacă nu îmi trimiți o telegramă], scrisoarea de la tine face cel puțin 10 zile. Între timp însă câte se mai pot întâmpla!

O telegramă nu te costă mai mult de *două mii* de lei...adică *foarte puțin*.

Altfel nu pot fi *liniștit*. Decât în momentul când o primesc de la tine [mă liniștesc]. Dar și atunci, când mă uit la dată, iarăși *mă neliniștesc*.

Prima ta scrisoare după venirea mea aici a sosit la trei săptămâni. Socotește și tu dacă e *o plăcere* pentru mine să aștept atât de mult [până când îmi scrii].

Dar asta nu mai are nicio importanță...

Acum vreau însă să am vești de la tine mai regulate. Vreau să îmi scrii *mai des*.

Scrie-mi și mie *cum te simți*. Sunt curios, ca un copil, să știu toate detaliile și, mai ales, cele *despre tine*.

Sunt iarăși curios de *ce spun* ai tăi. În special tușa. Cred că nu prea le pare bine.

În orice caz tu zi *mersi* să fie *unul*[268] și nu *doi-trei* odată.

Eu, aici, nu am spus *la nimeni* [despre faptul că tu ești *însărcinată*]. Mi-e cam rușine, e drept, să spun [la cineva].

Nu de alta, dar ar face haz de mine, spunându-mi: „Nevastă ai, acum ai și copil...Dar casă, masă, servici ai?”.

Și nu aș avea ce să răspund...căci, deocamdată, așa stau lucrurile.

Bine că bare-mi tu ai unde sta...Dar până când? Mâine-poimâine o să-mi aud vorbe, că m-am însurat ca să-mi țină *alții* soția. Și așa și este!

Bunătatea alor tăi are și ea *limite*.

Însă eu ți-am explicat...și tu înțelegi, că nu pot face altfel înainte de *a fi terminat* cu toate încurcăturile ce le mai am. Vreau să le am pe toate *puse la punct* și dacă alt serviciu nu pot ocupa cel puțin să-l pot ocupa pe cel de *profesor*.

Greutățile sunt multe în calea noastră dar, așa cum am izbutit până acum, așa vom trece și peste cele care or să vină. Vom trece și peste ultima ca a mai rămas dacă *ne iubim*.

---

[268] Să ai în pântece *un singur* copil.

Nu te *îndoi*!

Îndoiala e *o slăbiciune*. Și noi trebuie *să fim tari*. Căci dacă vom fi *slabi*, atunci cei care *ne urăsc* unirea noastră, vor încerca *să ne înfrângă*.

Nu te *nelinişti*!

Nici nu te îndoi *în privința mea*[269].

Eu sunt [şi] *mai neschimbat* [în hotărârea mea] şi *mai tare* decâ piedicile, oricât ar fi necazurile de *mari*. Aşa am învățat *să fiu* şi aşa *am fost* încă din copilăria mea.

Mai du-te şi tu pe la câte un film, când ai gust. Arată-i şi tuşii că *eu te trimit*.

Şi o să vezi ce-ți fac dacă *n-o să semene* cu tine *Green*.

Dacă are *să-ți semene* am să *o pup* şi eu. Dar dacă nu-ți seamănă nici nu mă uit la ea, chiar dacă *seamănă cu mine*.

Nici nu vreau să aud: cu tine trebuie *să semene*! Ai auzit?!...Tu ce zici? Mie îmi trebuie *o fată ca tine*, chiar şi o sută, că *nu mă supăr*.

Florica, *simt* nevoia ta! Vreau ca să-mi umpli timpul şi spațiul cu prezența ta. Să te văd în jurul meu pierzând vremea sau făcând ceva. Numai *să fii* în preajma mea.

Şi din tot ce-a fost între noi nimic nu a trecut. Căci pot învia din nou, cu primul prilej.

Ne vom duce iarăşi, împreună, la vie şi tu nu ai să te mai temi de nimeni. Şi vom întârzia cât vom vrea. Vom merge pe unde vom dori. Şi nimeni nu va mai avea ce să ne zică.

Şi oricâte griji şi necazuri am avea într-o plimbare împreună, spre Olt[270], le vom uita pe toate. Sau ni se vor părea *fără rost* în fața frumuseții şi a eternității.

Te pup,
Lucică.

---

[269] În privința *fidelității* mele.
[270] Se referă la *râul* Olt.

Scrisoarea nr. 63 (14 februarie 1947)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Azi s-a împlinit *o lună* de când am plecat. E seara de 13 spre 14. Joi, seara...

Însă am pus data *de mâine* [pe scrisoare], fiindcă mâine pun scrisoarea la Poștă.

Am primit și a doua scrisoare de la tine. Și aștept sâmbătă sau duminică să primesc alta.

Ți-am spus și ție unele lucruri pe care le știu numai eu, și văd că-mi scrii că *te-au neliniștit*.

Era mai bine să nu-ți spun nimic? Eu cred că nu!

Pe zi ce trece mă frământă și mă neliniștește *situația ta* și, mai ales, [situația ta și a mea] față de ai tăi.

Poate faptul că s-a întâmplat să vină și Green, așa, pe neașteptate, le-a schimbat *unele păreri* alor tăi.

Nu știu de ce dar am *o presimțire* că oarecare *păreri de rău* au început să se ivească în jurul tău...și că, poate cineva dintre cei de aproape ție, *îți reproșează* faptul că ești alături de mine.

Poate *nesiguranța* și situația aceasta de a sta unul într-o parte și altul în altă parte să-i fi determinat [să gândească altfel].

Dar de ce să-mi închipui lucruri care poate că n-au niciun temei? Nu mă iau după vise!

Acum vreo săptămână însă am visat că venisem la voi și în casă era tușa, cu doi bărbați, care mă sfătuiau *să divorțez* de tine.

Tu nu erai acolo.

Ei spuneau că tu *ai plecat*.

Eu le-am răspuns: „Chiar dacă ea *a plecat,* eu *nu divorțez*. Așa, ca să se vadă că eu *nu sunt vinovat cu nimic*. Iar dacă ea *a plecat,* ea e *vinovată* (adică *tu*)?!”.

Și deodată ai apărut tu în vis. Ai ieșit de sub pat...auzisei totul...și *îți părea bine*.

Ai venit la mine....iar eu ședeam pe locul preferat de tine și de mine, acolo, în patul unde dormeai tu cu tușa.

Am început să ne sărutăm și tu ședeai în poală la mine. Așa s-a terminat visul...

Acum te-am visat iarăși. Chiar azi noapte.

Era cineva dintre ai voștri, care îmi spunea să plec, că *tu nu ești*. Apoi însă ai venit și tu. Și eu te-am întrebat: „Să plec? Să plec?”.

Tu nu mi-ai răspuns nimic...Însă ai venit și mai aproape și apoi mi-ai zis: „De ce ai stat *așa de mult* la alde Moș Stan?”. Și se făcea că era vorba de vremea de la Crăciun.

Ziceai că de ce stau mai mult la *ei* decât la *tine*.

Eu am continuat să te întreb: „Vrei să plec? Mă gonești?”. Tu nu îmi spuneai însă nimic...

Dar când încercam să fac un pas înapoi, atunci veneai la mine, mă luai de mână...și am stat așa o bună bucată de timp. Așa s-a terminat și visul acesta!

Eu nu m-am gândit până acum că poate ție nu ți-a *convenit* că eu, de Crăciun, am fost pe la *ai mei* și, mai ales, în ultimele zile am stat mai mult la *ai mei*.

Dar am procedat așa pentru că am sperat *să îi împac* pe toți. Și am cugetat că tu *ai înțeles* [această dorință a mea].

Și acum cred *la fel* despre tine, dar alții, poate, mă învinuiesc pentru faptul acesta. Să nu creadă însă cineva că situația mea e tocmai *plăcută*.

Eu vreau *să-i împac pe toți* dar mi-e tare frică să nu se întâmple, până la urmă, să cad *rău* și față de ai tăi și față de ai mei și chiar tu, la un moment dat, să-ți închipui cine știe ce [lucruri despre mine].

Nu e nimic [rău însă]. Cel puțin dacă aș suferi *numai eu,* pentru ca *să îi scutesc pe alții* de necazuri.

Așa ar fi *bine*...

Sunt eu oare *vinovat* cu ceva, că am vrut să trec peste toate ambițiile personale și *să îi împac* pe toți?

Aceasta însă e *voința* lui Dumnezeu...

Și dacă El vrea *să pierd totul*, atunci *voi îndura* [toate] fără *să învinuiesc* pe cineva.

Ai mei[271], de la Turnu [Măgurele], mi-au cerut într-o scrisoare *să nu le mai scriu*, fiindcă au văzut din cele scrise de mine, că orice *încercare* a lor de *a mă despărți* de tine e *zadarnică*.

Eu *le respect* dorința...

Dar mă gândesc că tot ei sunt cei care vor avea de suferit, văzând că iar *mă dezlipesc* de ei.

Să dea Dumnezeu să vadă și ei, odată [și-odată], *calea cea bună*, a dragostei și a credinței! Altfel vor mai avea *multe* de suferit...

Eu nu voi ceda niciodată în fața lor[272].

Ce *stric* eu, dacă sufletul lor e *plin de ură*?

Dar poate că vor veni *vremuri grele*, poate *mai grele* decât cele de până acum și pentru mine[273].

De aceea te sfătuiesc *să o păstrezi* pe Green, ca [pe] *amintirea unui vis mai frumos decât realitatea*.

Pentru ca să duc un trai *mai plăcut*...eu *nu te voi părăsi* pe tine...dar nici nu vreau să te târăsc într-o viață *plină de greutăți*, greutăți pe care n-ai putea *să le suporți*...și care, până la urmă, te-ar face *să blestemi ceasul* în care ne-am întâlnit, așa *cum văd* sau *am impresia că faci* de la un timp.

Totuși, Dumnezeu *ne va ajuta*...

Și vor vedea și ceilalți, care *ne defaimă* acum, că *adevărul* și, mai ales, *Dumnezeu Însuși* e *cu noi* și *ne iubește*, pentru că noi L-am ascultat pe El *mai mult* [decât pe oameni] și Îl ascultăm în tot ceea ce facem.

În scrisoarea viitoare îți voi scrie despre doctoriile lui Costică.

Lucică.

---

[271] Părinții mei.

[272] Nu voi accepta *niciodată* dorința lor, aceea de...*a mă despărți de tine*.

[273] Și au venit...cei *12 ani și jumătate de temniță* fără niciun motiv...și *desconsiderarea nesimțită* din partea factorilor de putere comuniști față de *un fost deținut „politic”*...Fericitul Ilie neavând nimic de-a face cu „politica”.

Scrisoarea nr. 64 (17 februarie 1947)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Am primit telegrama trimisă [de tine] pe data de 13 [februarie 1947], a doua zi, seara, vineri, pe 14.

Scrisoarea trimisă pe data de 9 am primit-o abia azi, luni, pe 17 [februarie 1947], la ora 3 după masă.

Așa că vezi și tu *câtă vreme* pierde pe drum o scrisoare!

E bine că cel puțin ale mele *îți sosesc la timp*.

Văd că te-ai făcut *o fată mai ascultătoare*.

Nu mă așteptam *să-mi trimiți* telegramă și, spre *uimirea* mea, așa ai făcut: cum ți-am cerut!

Cei de aici[274] au devenit *tare curioși*. „Ce este mă? Umbli *cu secrete*?”.

Eu nu eram acasă când a venit telegrama și au citit-o.

Ei bănuie, probabil, [că e vorba de] ceva ce *nu le-am spus eu* sau, poate că Marioara o fi citit scrisoarea de la tine, deși eu le-am ascuns...căci nu vreau să știe nimeni [despre faptul că ești *gravidă*].

E treaba lor ce-și închipuie [despre mine]...

La fel, ai tăi, nu știu ce vor gândi despre noi.

Repede, repede le făcurăm pe toate...dar pe Green și mai repede.

---

[274] Cei la care el *stătea în gazdă*.

Am și eu *o nevastă frumoasă*...Ce, nu are dreptul *să facă* și ea copii?

Numai să nu-ți fie frică când ai să-l faci.

Lasă că am să fiu și eu *lângă tine* și să vezi ce *am să râd* de tine când tu *ai să plângi* [de frica nașterii].

Mi-e teamă să nu te sperii *așa de rău* încât, până la urmă, să nu mai dorești *să te culci* cu mine.

Dar am să mă culc eu lângă pieptul tău.

Și să știi că *mi-e necaz*, că cel puțin până venea Green, trebuia să mai fi supt și eu țâță de la tine, că atunci când o să vină ea...nu o să mă mai lase, nici să mă mai culc lângă tine și nici să mai sug de la tine.

Avem să ne certăm amândoi pe bunătățile pe care le ai tu la piept.

Dar nu e așa că la mine ai să ții *mai mult*?

Ce zici?

Ia să-mi scrii [despre asta]!

Însă eu știu de acum că tot la tine o să țin *mai mult*.

Dar tu la cine vei ține *mai mult*?

Vreau să ții la mine, nu la ea.

Ea, mâine-poimâine, o să se facă mare, o să-i placă un băiat și o să plece cu el, pe când noi amândoi vom rămâne mereu, [aici] și după moarte.

Aș vrea chiar acum să fim *singuri* amândoi ca să fim *cuminți*.

E ora 4 fără cinci. A venit Miron [acasă] și tocmai vorbisem cu el să aranjeze cu cineva în legătură cu un serviciu la o fabrică din Hunedoara, în Ardeal. El spune că sută la sută s-a aranjat totul.

Rămâne să văd ce mi se mai oferă și ce perspective am ca să te iau și pe tine cu mine.

Altfel n-am de ce *să mă deplasez* tocmai acolo.

Dar e o localitate în munți...și cred că ți-ar plăcea, deși ar fi cam departe de ai tăi.

Vezi, eu mă gândesc să stau și la București, să termin și seminarul pe care l-am început și apoi să dau capacitatea dar asta înseamnă *timp pierdut* până *în iunie*, după care văd cum stau lucrurile.

Și nu mai e timp de așteptat...

Azi nu, mâine nu, și apoi mă întreb de unul singur: Ce aștept de la cariera de profesor? O leafă mizerabilă!

Singurul lucru *convenabil* ar fi fost acela dacă aş fi putut să rămân profesor aici, la Bucureşti. Sau să vin la Turnu [Măgurele], acasă.

Mă gândesc că poate tuşa ar fi dorit *să te ţie alături* de ea la bătrâneţe, şi singura posibilitate ar fi ca eu să fiu *profesor* acolo, pentru ca să putem să fim *alături* de ea.

Dar asta îmi pare a fi *o soluţie greşită*, fiindcă a sta în Turnu, amândoi, ar fi un motiv continuu *de necazuri* din pricina părinţilor mei. Aşa că este mai bine *să ne îndepărtăm* de acolo, deşi nici printre străini să nu crezi că e *prea bine*.

Singurul meu *regret* este că ocupând acest serviciu nu voi putea să-mi mai dau *capacitatea* anul acesta, când am impresia că va fi *foarte uşor* [examenul].

Dar ce să-i faci? Alţii au şi mai puţine diplome ca mine dar duc o viaţă mai plăcută.

Mă voi mulţumi şi eu cu *diploma de licenţă* dar, cel puţin să fii tu *lângă mine* şi să pot trăi *liber* şi să fiu *la casa mea*, să nu mai stau *pe la urechile altora*, căci nu mai e timpul [pentru asta].

Nu mai zic nimic [mai mult].

Dumnezeu *ne va lumina* drumul! Noi să ne rugăm Lui ca nimănui altcuiva să ne dea dragoste, *cât mai multă dragoste*!

Lucică.

Scrisoarea nr. 65 (21-24 februarie 1947)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Nu am avut timpul să primesc *un răspuns* de la tine în privința serviciului despre care ți-am spus, că aș avea ocazia *să-l ocup* la Hunedoara.

Erai de părere [să-l accept] sau nu?

Însă acum e prea târziu să-ți mai ascult părerea. Lucrurile s-au precipitat. Examenul s-a dat.

Miron a stăruit că *trebuie* și *e bine* să mă duc, deoarece nu am ce mai *aștepta* de la profesorat, o funcție care, azi, nu mai oferă nicio *siguranță*, nici măcar *strictul necesar* cu care să te întreții.

Am renunțat la toate...și cred că peste câteva zile *voi pleca* în Ardeal.

Serviciul e *destul de bun* și îmi oferă destule perspective, încât peste o lună, două sau trei...să te pot chema și pe tine la mine.

Va fi un timp destul de lung dar va trebui să aranjez în așa fel ca să putem trăi împreună. Deocamdată nu știu nimic despre locuință, masă și toate celelalte.

Sper însă că le voi aranja.

Am și sprijinul unui prieten al lui Miron, care a promis că va aranja cât mai bine...când voi ajunge acolo.

Să nu crezi că aş pleca acolo dacă serviciul acesta nu mi-ar oferi o şansă destul de serioasă.

Ascult și eu ce spun alții.

Mulți i-au dat curs, s-au prezentat la el deși aveau servicii în București. Așa că bănui că nu ar părăsi un serviciu aici, pentru altul în provincie, dacă cel de acolo e *mai prost*.

Hunedoara e un oraș destul de frumos, în munți...Dar să nu ne facem iluzii prea multe!

Îți voi scrie impresiile mele de acolo.

Un singur lucru va fi greu pentru tine. Mai ales că voi fi departe de Turnu [Măgurele] și poate că îți va fi greu mai ales să vii la mine, atunci când voi avea *posibilitatea* să te primesc.

Eu cred că nu voi putea să vin să te aduc.

Vei veni singură.

E un drum cam lung de la Turnu până la Hunedoara dar te vei descurca tu. Îți voi da toate explicațiile când va fi timpul.

Pe adresa de la București deci nu-mi vei mai scrie, până când nu vei primi de la mine *noua adresă*.

Și atunci, te rog să te grăbești *să-mi scrii imediat,* pe adresa nouă, pentru că îmi dau seama că aceasta se va petrece peste vreo 2-3 săptămâni...timp în care nu voi mai avea nicio veste de la tine.

Tu ce faci? Se cunoaște ceva[275]?

Te-ai mai îngrășat sau ești tot cum te-am lăsat?

22 [februarie 1947], sâmbăta.

Azi am fost și am luat *ordinul de numire*, așa că săptămâna ce vine *voi pleca cu siguranță*. Probabil miercuri de dimineață, dacă îmi voi scoate toate actele de care am nevoie.

În orice caz, joi nu voi mai fi în București.

În fine, voi vedea ce va fi și la Hunedoara. După cum spun unii: *e destul de bine*.

Și cred că, în curând, te voi putea aduce și pe tine.

Îți închipui că acolo, singur, fără niciun prieten, mă voi *plictisi* și asta mă va face să-ți simt și mai mult *lipsa* decât aici, la București, unde avem *atâția cunoscuți*.

Aici, în plus de ei, erau Marioara, Miron...și nu mă simțeam deloc *străin*, [departe de] casă.

---

[275] Începe *să se vadă* faptul că *ești gravidă*?

Dar acolo unde voi sta voi fi *singur* și aceasta mă va face *să grăbesc* chemarea ta la mine, atunci când va fi posibil.

Despre *doctoriile* lui Costică. I-am dat rețeta lui Dumitrescu, *martorul* nostru [de la cununia civilă] și s-a interesat [el de ea].

Sunt grozav de scumpe: 200 de lei.

De fapt acum nu mai am timp și nici bani ca să le pot trimite.

Mi se par și mie *prea scumpe* și am să mă duc și eu la farmacie ca să întreb și să vedem cât costă.

Pe Nelu nu l-am mai întâlnit deși am fost duminica trecută la autogară. Mâine mă duc iarăși la autogară, apoi voi trece și pe la căminul lor, pentru ca să-i las rețeta.

Și, în caz că nu găsește *mai ieftin,* îi las și adresa lui Dumitrescu, care poate *să i le procure* oricând.

De 1 martie nu pot să-ți trimit nimic fiindcă *nu am bani*. Sper însă de Florii să te pot *recompensa* și pentru 1 martie.

Lucică.

Scrisoarea nr. 66 (7 martie 1947)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Iată *ai vești* de la mine dar nu prea *îmbucurătoare*. Sunt, poate, chiar *triste*...și mai mult decât triste: *dureroase*.

Te așteptai, poate, la *semne mai bune*...și pe care *le meritam* fără îndoială.

Nu am greșit niciunul cu nimic ca să suferim atâta.

Dar dacă toată durerea ar fi s-o duc numai eu și să pot muri cu ea ar fi bine, însă nu este așa.

Mă întreb uneori: de ce tocmai *tu*, ființa pe care am iubit-o [*cel*] *mai mult* pe lume, trebuie *să înduri*, din pricina mea, cele mai *nedrepte* învinuiri și *batjocurile* celor care nu voiesc să înțeleagă, nici măcar atât, că trebuie *să ne lase în pace*?

Am fost la Hunedoara, în Ardeal și am venit înapoi. Îmi pare rău de banii pe care i-am cheltuit...Nici măcar nu erau *ai mei*...Erau *de la Miron*...

Cu ceea ce aș fi primit acolo aș fi trăit doar eu. Însă eu nu mă dusesem acolo doar pentru o mâncare, ci am crezut că voi avea și alte posibilități, adică să pot peste o lună, două, să te aduc și pe tine.

Nu știu [ce s-a petrecut de fapt] dar am avut impresia că *intenția* lui Miron, faptul că *a stăruit* să mă duc...era tocmai pentru *a pune distanță* între mine și tine...sau ca *să scape de mine* în acest fel.

Mai aveam *câteva săptămâni* până la terminarea seminarului de care ştii, aici, la Bucureşti.

Sacrificam totul, *cariera mea de profesor*, în schimbul unei situații *mai bune*, în speranța că vei fi și tu, peste câtva timp, *lângă mine* și astfel vom fi *scăpat* amândoi din ochii celor *fără suflet* și *fără inimă*, care *sunt* și *se numesc* încă *părinții mei*...

Și nu știu *cu ce drept*, după ce mi-au făcut și îmi fac *atâta rău*...[mai vor să îi tratez ca pe niște *părinți*].

Pentru ei îți trebuie *o inimă de Sfânt* ca să le *ierți* și *să le îngădui* toate.

Am venit înapoi, la Bucureşti, acum două zile.

Îmi voi continua seminarul până la Paști, când îl voi termina. Între timp mă voi interesa dacă pot fi numit *profesor* în Bucureşti sau într-un oraș din Teleorman.

Chiar [până și] la Turnu [Măgurele] *aș vrea să vin*.

Nu *îmi mai pasă* de prostiile și de aiurelile maică-mii, care, dacă are *de toate* și nu duce grijă de nimic, îi vorbește [de rău] și îi batjocorește pe alții.

Dumnezeu o va pedepsi pentru toate.

Mă doare că *mi-e mamă* dar n-am ce să-i fac.

Eu i-am scris *să se potolească*, să-și vadă de treabă dar văd că *nu se înțelege* [dorința mea].

Rezultatul [acestei *uri* împotriva mea] va fi [acela] că ori va ajunge la *balamuc* ori *cine ştie unde*.

Milă, din partea mea, să nu aștepte!...Căci la cât *m-a chinuit* și *batjocorit* [în acești ani, a arătat că] nici ea *n-a avut milă* și nici nu poate avea. Căci are inimă *de fiară* și nu *de om*.

Nu-mi ajungeau mie necazurile mele, pe care le am [deja]? Acum văd că și Miron a început *să-mi reproșeze* unele lucruri.

Tac și nu mai zic nimic...Și sper cât de curând *să fac ce fac* și *să nu mai stau la el*...

Are [însă] dreptate [în felul lui]: e viața *destul de grea*.

De fapt, de când am venit [de la Turnu Măgurele], doar în câte o seară *am mai mâncat* cu ei. La doisprezece mănânc la o cantină...Așa că i-am scutit de o parte din *greutate*.

Ghinionul a fost serviciul acela, de la Hunedoara, unde el susține că trebuia să rămân *în orice condiții*.

Cred că e de-ajuns cu necazurile mele.

Tu să nu te gândești la ele! Eu sunt *cu atât mai tare* cu cât [greutățile din viața mea] sunt *mai multe*.

Nu mă poate *înfrânge* nimic pe lume dacă eu *vreau* să fac ceva [anume].

Pot *muri* dar nu pot *ceda* în fața nimănui.

Uneori mi se pare că *sunt de piatră*. Că *nu am* inimă...și că *nu simt* chinurile.

Tu să nu deznădăjduiești!

Va veni, după toate [acestea], și ziua care *mă va răsplăti* și în care ne vom întreba, poate, dacă *merităm* atâta fericire, așa după cum, în clipele grele de acum ne întrebăm dacă *merităm* atâta suferință.

Chiar în dimineața aceasta am hotărât *să plec* de la Miron. Mă voi muta *unde voi putea* și eu, până trece luna aceasta și, între timp, voi vedea *ce este de făcut*.

Tu să nu ai nicio grijă!

Am să mă descurc eu *destul de bine* și fără *ajutorul* lor.

Acum însă poți *să știi* și tu [adevărul]: el a fost întotdeauna *contra* căsătoriei mele cu tine.

Dar pe mine nu m-a interesat asta...și cu atât mai puțin ar fi trebuit să îl intereseze pe el.

El *spera* același lucru: ca mai târziu sau mai devreme *să ne despărțim*.

Însă asta *nu se poate*!

Tot noi *vom învinge* în orice situație.

Sper să pot, cât de curând, să-ți scriu o scrisoare *mai plăcută*.

Lucică.

Scrisoarea nr. 67 (10-14 martie 1947)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I.[lie] Mocanu,
str. Silistra, nr. 15,
Calea Colentina,
București.

Florica,

Azi noapte, adică duminică noaptea, te-am visat *goală*...și că *te țineam în brațe* și *îți priveam* ochii...Și erau *atât de frumoși*, ca ochii zânei pe care *o vedeam* în tine altădată.

Căci acum, din cauza *atâtor greutăți* și *griji* pentru viața noastră, am uitat *vraja*[276] ce *m-a tras* mai aproape, tot mai aproape de tine, până când am devenit *soț* și *soție*.

Acum *împărțim* amândoi necazurile. Și nu sunt *puține*...

Dar Dumnezeu, sunt sigur [de asta], este lângă noi.

M-am mutat de la Miron. Îmi era imposibil să mai stau la el deși Marioara era *de partea mea*. N-am dorit să-i fac și ei *netrai*[277].

Așa că acum sunt singur.

Am *o cămăruță*, cam *departe* de centru, chiar *foarte departe*.

Plătesc 100.000 de lei pe lună. Destul de ieftin.

N-am *foc*...dar are *să se încălzească* [afară]...

---

[276] Încântarea.
[277] Cu soțul, cu Miron.

N-am bani...dar *am apelat din nou* la Dumitrescu, *martorul* meu [la cununia civilă]...și el îmi va da bani când *voi avea nevoie*.

Așa că, [după cum] vezi, Dumnezeu *are grijă* să am *prieteni buni* la nevoie.

Astăzi, toate pe care le-am făcut, *mi-au mers bine*. Dar aștept să văd [totuși] *cum vor urma*.

De aceea cred că Dumnezeu *îmi ajută*.

Îndată ce va fi ceva *spre mai bine* îți voi comunica.

De dimineață, trecând după aproape două săptămâni prin centrul [Bucureștiului], ducându-mă să-mi scot abonament de tramvai fiindcă s-a scumpit, am întâlnit-o pe Tanța Marinaș, care mi-a spus că e și Sănduș* în București.

Am pierdut o jumătate de oră [cu ea] ca să-l aștepte dar *deziluzia mea* a fost [aceea] că *m-am simțit tare prost*[278] când a venit.

Nu știu...dar parcă eram *un vinovat*...

Poate toți ai tăi mă socotesc într-adevăr *vinovat* numai pe mine de situația *dificilă*, complicată în care te afli. Mai ales de când ai și copilul.

Cel puțin tu nu mă socoți *atât de vinovat* deși, poate, sunt și eu [vinovat de situația noastră]. Pentru că iubirea mea a fost *prea egoistă*, am dorit să fii *a mea* cu orice preț, cu orice sacrificiu...

Nu am nimic de zis dacă *ai tăi* mă învinuiesc.

Oare *ai mei* nu te învinuiesc pe tine și mai rău?

Ce să le facem? Nu avem nicio putere [asupra lor].

Dar nu îți trimit această scrisoare...

Când voi avea să-ți comunic *o veste bună* atunci voi continua-o...și ți-o voi trimite.

Marți, 11 martie [1947]. Nimic bun pentru ziua de astăzi. O zi în care am avut numai ghinioane. Peste tot am călcat în gol și, culmea, acum o jumătate de oră m-am căutat în buzunare...și nu mai mi-am găsit ultimii mei bani: 80.000 de lei.

Au dispărut! Cred că în tramvai mi i-a luat cineva.

E prima dată când mi se întâmplă așa ceva[279].

Așa că acum nu mai am de niciunelea.

---

[278] Inconfortabil.

[279] E pentru prima dată când sunt *jecmănit de bani* în public.

Un singur lucru *bun* [însă s-a petrecut]. În lipsa mea, de dimineață, a fost Gena pe la noua mea locuință și mi-a aranjat înăuntru.

A pus o perdea la ușă și alta la geam, pe care i le-a dat Marioara. Pe masă a pus niște hârtie, pe care a cumpărat-o ea.

A fost un lucru care *m-a bucurat puțin*.

Ce pot face și ele *mai mult*, dacă *eu singur* nu pot face nimic?

Nu mi-am scos nici măcar *abonament de tramvai*.

Miercuri, 12 martie 1947...

Joi, 13 martie 1947...

Vineri, 14 martie 1947...

Acum găsesc din nou *timp potrivit* ca să-ți scriu...

Toate au început să meargă mai bine.

Îți vorbesc despre o sumă de fleacuri, care au însă acum *o importanță* [anume] pentu mine...

Iată:

1. Mi-am scos abonament de tramvai.

2. M-am împrumutat cu 200.000 de lei de la Dumitrescu, cu jumătate din ei am plătit camera pe o lună, restul îmi rămân pentru diverse cheltuieli.

3. În privința mesei, Gena îmi dă o parte din ceea ce primește ea, restul: ce pot să îmi cumpăr eu.

4. Am făcut o cerere la minister, să-mi aprobe să termin până la 1 aprilie seminarul și mi s-a aprobat.

5. În privința unui post de profesor, pe undeva, în București sau în Teleroman, nu am căpătat[280] niciun răspuns de la prietenul cu care am vorbit [despre asta].

6. Cineva, când am fost ieri, joi, la Dumitrescu, a promis că *se va interesa* pentru mine, ca să primesc un serviciu la Bușteni sau să fiu numit profesor la liceul de acolo.

Eu nu pun [însă] *mare temei*[281] [pe promisiunea asta]...dar, în orice caz, *sper*!

I-am cerut *după 1 aprilie*, dacă se poate, fiindcă până atunci am treabă aici, cu seminarul. Vezi și tu *cât mă încurcă* acest seminar.

---

[280] Nu am primit.

[281] *Mare preț*...Nu îi dau *o mare importanță* promisiunii...

Dar sunt alții care sunt profesori în provincie și vin aici să-l facă. Așa că e mai bine să scap odată de el, ca să nu mai am pe urmă *încurcături*.

Dacă s-ar realiza ceva cu Buștenii ar fi *minunat* la vară.

Te-aș chema și pe tine, cât ar fi cu putință de repede, ca să petrecem o vară în munți.

Știu că ți-ar plăcea.

Oricum *nu te mai amărî* atât. Dacă așa ne-o fi viața, ca să întâmpinăm multe greutăți acum, la început, ca să avem mai apoi *o viață frumoasă* și *liniștită*...

Nu știu de ce am început să cred așa...

Poate Dumnezeu a voit *să ne încurce* mai întâi, pentru ca *să ne convingem* cât de mult ținem unul la altul și, pe viitor, să nu mai avem *motive de discuție*, ca astă vară, când ne certam și ne învinuiam pentru faptul, că *nu ne mai iubim* ca la început.

Poate și acum ne iubim *altfel*...dar rămâne [între noi] *aceeași iubire*.

Ți-am ales *o babă* pe ziua de 7 martie. Și atunci a fost *cea mai frumoasă zi* din cele 9 zile și *cea mai călduroasă*, deși dimineața a fost *puțină ceață*.

Am zis: poate așa va fi și *viața noastră*! Mai întâi *tristă* și *întunecată*...iar, mai apoi, *luminoasă* și *plină de căldură*.

Am fost *atât de supărat* și *de prost hrănit* în ultima vreme încât, trupește, nu mai am avut puterea *să te doresc*.

Dar, Doamne ferește!, să mă refac și să fii și tu lângă mine. N-aș mai fi *cuminte* deloc.

„Lucică, fii cuminte!”, ai să îmi zici?

De două săptămâni nu am mai primit nicio veste de la tine. Sunt tare curios *ce faci* și *ce gândești*?

Ai grijă să fie scrise toate paginile[282]!

Scrie-mi *pe aceeași* adresă. Gena îmi va aduce scrisorile.

Aici, pe adresa nouă, cred că ar pierde mult timp.

Îți voi comunica și adresa nouă dar vreau să aflu precis...și să știu și sectorul, ca nu cumva *să se rătăcească* și să n-o primesc.

Te sărut *pe ochi*,
Lucică.

---

[282] Cu sensul: Te rog să îmi scrii o scrisoare plină *de amănunte* despre tine!

Scrisoarea nr. 68 (30 martie 1947)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
[necompletat]

Florica,

Îți mulțumesc întâi [de toate] pentru ceea ce mi-ai trimis deși eu n-am primit nimic în afară de *această scrisoare* și ceea ce *mi-ai trimis în ea*[283].

Iată pe scurt cum este [*situația mea*]!

Eu ți-am scris două scrisori, ultima după plecarea lui Sănduș, acum aproximativ două săptămâni.

Am așteptat *un răspuns* [de la tine] dar n-am primit nimic până azi.

Acum câteva zile îți scrisesem o scrisoare pe care n-am mai pus-o la poștă. De ce?

Pentru că nu știam *ce să mai cred*.

Florica, de aproape o lună de zile tu nu ai mai dat niciun semn că *îți mai amintești* de mine.

Totuși nu-mi venea să cred...

Nu-mi venea *să te învinuiesc* în scrisoare...dar nu știam aproape *ce să mai cred*...sau *să fac*.

Atunci am zis: „mai bine tac și eu *ca și ea*...și până la urmă am să văd *ce va fi*".

Astăzi, fiind duminică, am venit la autogară să-l întâlnesc pe Nelu. Să văd, poate știe el ceva.

Mi-a spus că *ai trimis un pachet*, care mi-a spune el că *s-a stricat*...fiindcă eu *n-am venit să-l iau*.

Dar de unde era să știu eu *de pachet*, dacă de la tine nu am primit *nicio veste*?

---

[283] Probabil doamna Florica *i-a trimis și bani* în ultima scrisoare.

Văd în scrisoarea pe care mi-ai dat-o prin Nelu, că spui că mi-ai trimis o scrisoare pe care trebuia *să o primesc*.

Am să mă interesez la Marioara, să vedem dacă a primit-o cumva.

Deși, acum două zile, am trecut eu pe la Marioara și m-am interesat dacă a primit vreo scrisoare și mi-a spus că *nu*.

Așa că vezi [și tu] că nu sunt eu *vinovat* că am lăsat pachetul să se strice...deși cred că nu se strica el chiar așa *de repede*.

În orice caz nu mai obliga pe nimeni *cu comisioane*.

De bine, de rău n-am să mor de foame deși e *destul de greu* pe aici.

Singurul lucru prost este că am început să fac unele datorii, ceea ce nu-mi convine.

Dar n-am avut ce face.

Eu sunt mulțumit că am găsit, totuși, *prieteni cumsecade* și, mai ales, nu știu dacă ți-am vorbit de Mircea, care e un băiat *foarte bun* și care *mă împrumută fără termen*.

Când voi avea [bani] atunci îi voi restitui. Așa am hotărât cu el.

Am ajuns la concluzia că *mult mai puțin* aș cheltui dacă am fi amândoi [aici]. De aceea, cred că în aprilie se va rezolva și problema noastră.

E adevărat că *am slăbit tare rău*. De aceea am tot ezitat să mă duc pe la autogară, ca să nu mă întrebe unul și altul *de ce am slăbi*t [atât de mult].

Dar câte necazuri am avut în ultimele săptămâni numai eu știu.

Din toate părțile câte *o lovitură*. O lovitură una după alta. Încât am zis că și Dumnezeu e *nedrept* cu mine [în aceste zile] și că, până la urmă, e *dator* și El să mă ajute, fiindcă și eu primesc toate pe care mi le dă fără *să mă frâng* și *să blestem*.

Și mi-am zis: „Bine că *am primit o scrisoare* de la tine, căci nu știam de Paști ce să fac, dacă tu ai fi continuat *să taci*”.

Îmi scrii că Vasilica s-a supărat pentru unele lucruri. Să-i spui așa: că eu în viața mea n-am scris decât *o singură scrisoare* tanti-mii Paschii*, atunci când eram în Rusia[284], în 1942.

Altă scrisoare: niciodată!

---

[284] Pe front, ca soldat.

La minciunile Paschii să nu mai asculte!

Dar când am să mai vin pe la Turnu [Măgurele], am să-i spun Paschii că *îi mulțumesc*, dacă și ea mai pune *paie pe foc* când nu trebuie.

Și apoi, Vasilica, să se fi gândit că numai cu lucruri dintr-astea nu mă ocup: cu faptul de *ai scrie* Paschii.

Mi-e rușine să mai discut asemenea *prostii*. Atât!

Nu mi-e dor de nimic și de nimeni...decât *de tine* și *de Olt*. A venit primăvara dar, de aici, din București, nu se vede.

Să mergem împreună odată, iarăși, spre Olt și să fim *liberi*. Să nu ne mai temem și să nu ne mai *ferim* de lume.

Mi-e așa *de dor* și *de drag*.

Dar nu știu ce voi face.

Depinde de ce se va întâmpla săptămâna aceasta, căci nici eu nu știu ce poate veni [în viața mea].

Parcă tot aștept să se întâmple *și ceva bine* [cu noi], că *de rău* am tot avut parte, fără încetare...

Aș vrea *să mă liniștesc*. Să visez *în liniște* privind la tine. Să te văd cum te învârtești prin casă sau cum mergi, lângă mine, atunci când suntem pe drum.

E *o fericire fără pretenții mari*, pe care noi *o găsim*, o știm dar pe care alții *nu ne-o îngăduie*.

Îi mulțumesc și eu tușii că ți-a luat fustă și sunt curios să te văd *cum îți stă* în ea.

De multe ori, pe aici, mă întristez când văd unele *lucruri frumoase*, ce știu că te-ar *aranja* destul de bine dar pe care nu am posibilitatea *să ți le cumpăr*.

Și *mă doare* [acest lucru]...

Căci știu *cât de frumoasă* e *soția mea*...

Văd că n-are să-mi ajungă hârtia [scrisorii]. Voi continua și pe alta, fiindcă mai am unele lucruri de spus.

Îmi scrii că de Paști [ar fi bine] să mă duc *la ai mei* acasă. Dar cum?

Spui că vei lansa un zvon că eu *nu-ți mai scriu*. Zvonul s-a și adeverit, probabil, căci nici eu nu ți-am mai scris.

Dar iată că acum două zile, când eu am fost la Marioara, mi-a spus că în pachetul pe care l-a primit Gena era o scrisoare a mamă-mii, în care îmi spunea *să vin de Paști acasă* iar dacă *am nevoie de bani* să-i scriu lui Moș Stan.

Nu m-a înveselit deloc *vestea*.

M-am gândit că n-am ce [mai] căuta [la ei].

Cum să mă duc la ei? Ca să-mi ceară să nu mai trec pe la tine? Ca să-mi spună iarăși că trebuie *să mă despart* de

tine? Aceeași poveste ca și cea de la Crăciun. Să o încep din nou?

Mai bine stau, am zis, și *mă chinui* de unul singur, aici, ca să fie la ceilalți *liniște*. Le-am și scris o scrisoare în sensul acesta, în care le-am spus că prefer *să mă chinui aici* și *să mor de foame* decât *să le mai cer lor vreun ban*.

Era *cam aspră* [scrisoarea către ei] și m-am gândit că *înrăutățesc* și mai mult lucrurile în loc *să le liniștesc*.

O am și acum la mine[285]...

Scrisoarea ta însă mă lămurește...și dacă nu se va ivi săptămâna asta vreun servici, căci am promisiuni, atunci, de Duminica Floriilor, voi veni la Turnu [Măgurele].

Prietenului Mircea, ieri, i-am spus aceasta și a zis că e bine *să mai discut* cu ai mei, căci încet-încet discuția poate *rezolva* ceva. Și apoi tot el mi-a zis: „n-ai nimic de pierdut". Eu cred că *e bine zis*.

Așa că se poate să vin.

Tu n-ai de ce să te temi. Cât sunt eu acolo lucrurile se vor mai *calma*.

Apoi n-am de gând decât să le satisfac și lor *ambiția*, ca să nu mai zică că nu vreau *să trag la ei* [când vin în oraș] și că nu-i mai recunosc de *părinți*.

Dar vezi tu se poate întâmpla să îmi ceară de la început să le spun, în mod clar, *ce am de gând cu tine* și atunci se poate să plec imediat înapoi, la București sau dacă îmi vor zice că nu mă primesc la ei decât *cu unele condiții* și eu nu le voi accepta, se poate *să vin la tine* pentru o zi sau două.

Bineînțeles aceasta dacă va fi posibil, fără ca prin venirea mea să le aduc *supărare* alor tăi. Căci dacă vor spune ai mei că nu mă vor lăsa *în pace* dacă vin la tine, atunci nu voi sta nici la voi, ci voi pleca de unde am venit.

În orice caz, dacă lucrurile se vor aranja altfel, eu n-am să mai fac prostia de la Crăciun, adică *să stau închis în casă* ci, dimpotrivă, voi ieși în oraș și cred că voi putea veni și pe la tine, de bună seamă *fără să știe* ai mei și cu condiția ca tu *să mă primești*.

Oricum, să sperăm că va fi *altfel* și, poate, *mai bine* decât ne închipuim noi acum. Căci până acum a fost *mai rău* decât ne închipuiserăm...

---

[285] *Scrisese* scrisoarea către părinții lui dar *nu o trimisese*.

Eu îmi zic mereu: până la urmă *voi învinge toate greutățile* și *voi rezista* chiar dacă va fi *să pier* [în condiții vitrege].

Eu pot pieri...dar credința mea *nu piere*.

Dacă aici, pe pământ, mă voi chinui și, pe lângă mine, și tu, cel puțin dincolo, în altă lume, *să fim fericiți*!

Nu te mai visasem de mult...

Și azi-noapte am visat că *murisem* și că trebuia să merg *să dau socoteală* [lui Dumnezeu] pentru *ce am făcut* în viața asta.

Atunci mi-am spus în gând: „*am iubit-o* și Dumnezeu *va înțelege* [acest lucru]”. Și atunci *te-am văzut* pe tine!

Erai frumoasă, îmbrăcată în *culori de primăvară*, și ochii tăi verzi se făceau albaștri și *mă priveau țintă*.

Nu îmi puteam *desprinde* privirea de tine.

Apoi am mers unul alături de altul și la un moment dat ai voit *să te desparți* de mine dar eu *te-am ținut strâns*.

Și în acea clipă am văzut care era *motivul* pentru care doreai *să te desparți* de mine...

În dreapta noastră era un câmp verde...unde erau mai multe nimfe. *Nimfele* sunt zânele de pe marginea apelor.

Tu credeai că eu privesc la ele...și atunci ai voit să mă lași singur. Dar eu te-am reținut și m-am uitat *adânc* în ochii tăi...Erau *atât de frumoși* încât n-am mai privit la nimfele acelea, deși erau *foarte frumoase* și *se jucau goale*.

În timpul acesta *ne-am apropiat de apă*.

Erau două punți.

Ție îți era frică să treci pe ele.

Eu te-am încurajat.

Te-am ținut de umeri și amândoi *am trecut dincolo*.

Dincolo de apă...și pe lângă ea...se făcea un drum...Am pornit pe el...dar în fața noastră s-a făcut *o ceață albă* și *luminoasă*, care *se apropia* [de noi].

Am mers pe marginea râului...și am dat de *o pădure* și *un câmp verde*. Eu atunci ți-am spus: „Tu știi că acesta e *un basm*? Noi *am murit*...și acum trăim *în basm*!”.

Așa s-a sfârșit visul!

Spui că ai mei *știu totul* în ceea ce te privește.

Cred că de la alde Miron au aflat, din scrisoarea pe care am primit-o, pe când eu eram la Hunedoara. Pentru că am găsit acea scrisoare *desfăcută* [atunci când *m-am întors*].

Între timp Miron a scris și el *o scrisoare* la Turnu [Măgurele][286]. Nici Marioarei nu i-a spus ce a scris...

Dar după cele pe care le scrie Baba Petra, eu deduc că el vrea *să arunce vina* pe mine, pentru faptul că *am plecat* de la ei.

Eu, care mă știu *curat*, nici n-am vrut să le scriu celor de acasă. De fapt nu am de ce să mă *dezvinovățesc* în fața nimănui, căci n-am greșit cu nimic. De aceea *tac*.

Și mai întâi [de toate] nu știu ce le-aș scrie[287].

Că am nevoie de bani? Parcă ei nu știu [acest lucru]! Ce vor [de la mine, de fapt]?

Poate vor să spună mâine-poimâine că *tot ei m-au ajutat* [în aceste zile, cât eu m-am împrumutat pe la prieteni] sau poate cred că mă vor face *să cedez cumva*, fiindcă sunt *la nevoie*.

E foarte urât din partea lor dacă *se gândesc* la așa ceva. Se înșală.

Uite că am uitat ceva. Tot din vis...

Prin pădurea aceea...tot împreună, am ajuns la niște case. Un copil mic se ținea după noi. Am observat că era o fetiță de vreo doi anișori, care *semăna cu tine*.

Atunci am luat-o în brațe și ți-am zis ție: „Vezi că ne iubim *atât de mult* încât *am uitat-o*? Ne-am gândit numai la noi...”.

Și mie îmi părea rău [că *o uitasem* pe copilă]. Am mers cu ea, mai departe, în brațe...și nu știu cine spunea: „Ia uită-te la Lucică! Are *un copil* în brațe...”.

Te sărut,
Lucică.

---

[286] Adică *părinților* Fericitului Ilie.
[287] Ce aș mai avea *să le scriu*...atâta timp cât sunt *împotriva mea*.

Scrisoarea nr. 69 (30 martie 1947)

Destinatar:
Domnului
Stan Mocanu,
Str. Fântânii,
nr. 28,
Turnu Măgurele,
Teleorman

Expeditor[288]:
[necompletat]

Dragi părinți,

Vă scriu ca să nu credeți că *port ceva ură* pe cineva sau că eu sunt cel care *îmi fac ambiția* cu cineva.

Nu știu care este *adevăratul înțeles* al celor scrise de mămica.

Să vin *acasă*?

Să vă cer *bani* dacă am nevoie?

Bine...dar nu știți că eu *am făcut*...și *mai fac încă* ceea ce voi *nu acceptați*?

Adică *nu m-am despărțit* și *nici nu am de gând* să mă despart de aceea pentru care *m-ați îndepărtat* de lângă voi.

Că *țin* sau *nu* la ea, asta *prea puțin* vă interesează.

Ceea ce vă interesează însă [să aflați] e că eu *nu vreau să înșel* pe nimeni.

Nu promit *una* și fac *alta*.

De aceea nu vă promit nimic.

De ce mă mai *chemați* atunci?

Cum să vă [mai] cer bani când nu fac ceea ce îmi cereți?

Mă îndatorez mai bine pe aici, pe la unul sau altul [decât să vă cer vouă bani]...iar dacă până la urmă nu voi

---

[288] Singura scrisoare *către părinții săi*...pe care Fericitul Ilie *a integrat-o aici* pentru că are *relație directă* cu dragostea lui pentru soția sa.

reuși *să mă refac*[289]...voi muri și eu ca orice om...dar cu sufletul *împăcat*, că am făcut așa cum am crezut eu că *e bine*.

Am să-mi vând în cele din urmă hainele care îmi vor fi de prisos, până voi rămâne cu un singur costum...și dacă va vrea Dumnezeu *le voi face la loc*...

Iar dacă nu va vrea, voi termina și eu cu viața asta *chinuită*, de atâția ani [în nefericire], și va fi astfel *cu atât mai bine* pentru toți.

Destule necazuri am tras și eu...dar am adus și altora [în viață].

Să cer *bani* sau *sprijin* părinților meu sau ei, Florichii[290], n-am să fac niciodată.

Asta ar fi trebuit să o știți *de la sine*...că acum am nevoie *de ajutorul* cuiva.

Mi-e cu atât *mai bine* dacă cineva *îmi dă un ajutor*...dar eu nu cer nimic de la nimeni.

De aceea nu v-am mai scris nicio scrisoare la Turnu, nici la alde matale...și nici ei[291]...de câtva timp...

Pentru că *mi-ați scris*...*vă răspund*. Dar aproape că nu știu *ce* să vă [mai] spun.

Mi-e așa *de indiferent* de tot ce ce se va petrece de acum înainte [cu mine] încât *nu mai zic nimic* ci doar *tac* și *aștept*, ca să văd *ce îmi va aduce* ziua de mâine.

Și zilele sunt *lungi* și *urâte*...

Căci sunt multe [zile] în care *nici n-am ce gusta* măcar...Am *doar apă* [în casă]...Dar eu nu mă sperii de atâta lucru...

Am trecut prin greutăți *și mai mari* și *am îndurat de foame* și zile de-a rândul...în *război* și în *prizonierat*...Și până la urmă *tot am ieșit la un capăt*...

Acum, cu siguranță, voi ieși la un *sfârșit*, bun sau rău...Eu *îl primesc*[292], oricare ar fi [acesta].

Și nu-mi pare rău că în timp ce eu *îndur* toate mizeriile, alții își fac *doar ambițiile*...și mănâncă și bea [cu indiferență față de viața mea].

Sigur că *lor* le convine[293].

Mie însă *nu-mi arde* de astea [acum]. Eu trebuie să-mi bat capul cu faptul: cum să fac să termin odată...și să fiu și eu *în rândul lumii*...cu *o situație* și să nu mai depind de unul sau

---

[289] Să îmi fac *o casă a mea*...
[290] *Soției* sale.
[291] Idem.
[292] Eu accept ceea ce *va dori să facă* Dumnezeu cu noi.
[293] Toate fiind *cu adresă* la părinții lui.

altul...care *se bucură*, poate, când *mă văd la nevoie*...și caută *să mă cumpere* cu vorbe sau cu promisiuni.

Să nu credeți că dacă eu sunt *la nevoie* am *să-mi schimb* gândurile!

Nu!

Eu nu sunt *un trădător* sau un om care *se schimbă de la o zi la alta*, când nu mai poate *suporta*.

Nu v-am urât niciodată.

Nu v-am blestemat niciodată.

Dar nici nu v-am ascultat...E adevărat...

Acum trebuie să îmi iau plata și n-am de ce să am vreo pretenție.

Nu mă plâng la nimeni de nimic...chiar dacă viața mea ar fi să mă chinuiesc așa ani de-a rândul.

Fiindcă nu veți avea timp să-mi răspundeți la această scrisoare, [să știți] că eu *poate* voi veni [la Turnu Măgurele], dacă trenurile nu se vor scumpi[294]...după cum se aude.

Nu de altceva vin, dar ca *să hotărâți* odată pentru totdeauna [*ce vreți*]...și dacă nu ne vom înțelege...cel puțin să ne vedem [fiecare] de treabă.

Cu tăticu nu am discutat niciodată până acum acest lucru...și aș vrea să stăm de vorbă...ca să văd *ce are* [*el*] de spus...și să vadă și ce am *eu de spus* [în privința căsătoriei mele].

Apoi vom vedea *ce e de făcut*.

Să dea Dumnezeu să fie bine! Deși nu mai am nicio *speranță* că lucrurile acestea *se vor împăca*...

Nu înțeleg însă *de ce atâta ură*...și de ce mămica ascultă *la atâtea minciuni*...de care nici nu mai vreau să îmi amintesc...

Eu trec peste toate pe care *le-am îndurat* și zic că *nici n-au fost*. Și peste 10 sau peste 20 de ani tot așa *voi face* și *voi zice*.

Nu voi avea cu nimeni nimic, chiar dacă abia atunci veți constata că totul a fost *zadarnic*, că toate *necazurile* și nervii *cheltuiți* au fost *degeaba* și ar fi fost mai bine *să fie altfel*.

Dacă voi veni, voi veni *seara*, ca să nu mă vadă alții *cât de slab* sunt...și dacă e *să plec imediat*...tot *seara* să plec.

Ilie.

---

[294] Bineînțeles: dacă *biletul la tren*...nu se va scumpi.

Scrisoarea nr. 70 (23 aprilie 1947)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I[lie] Mocanu,
Str. Biserica
Sfântul Nicolae,
nr. 9,
comuna suburbană
Dudești Cioplea,
București.

Florica,

De dimineață am fost la Biserică. E *o zi frumoasă* azi și e Sfântul Gheorghe.

Când m-am sculat *azi*, mă gândeam și îmi închipuiam *ce bine ar fi* să putem dormi și noi *împreună*.

Vezi tu ce *doresc* eu? Și sunt sigur că și tu dorești *în același timp* același lucru. Doresc să putem și noi să dormim împreună și *să fim împreună* mai mult timp.

Să ne *mângâiem* și să ne *simțim bine*. Cel puțin *atâta lucru* dacă am avea *după* și *între* toate necazurile și grijile.

Nu știu ce să mai zic.

Nu mai gândesc [la] nimic[295].

Când mă uit *în viitor* și văd și *vremurile acestea,* care devin *de nesuportat*, îmi vine mai bine să intru în pământ!

Nu știu...și mai bine *nu mai gândesc nimic*! Dumnezeu să dezlege cum vrea[296]!

Nu știu *ce vom face*...și totuși mi-arunc ochii pe fereastră și...e o zi *așa de frumoasă*...și noi am trăit *atât de puțin* viața și ne-am bucurat atât de puțin de *libertate* – unul lângă altul – și de fericirea de a trăi *în doi,* de a *ne aparține*

---

[295] Nu mai îmi fac *griji*.

[296] Dumnezeu *să dea dezlegare* vremurilor cum dorește El, dar și *situației noastre*. Adică: o *rezolvare*, o *liniștire* a lucrurilor.

fără grijă unul altuia, încât ar fi păcat să rămânem [cu impresia] sau să credem că *numai atât* ne-a dăruit dragostea și viața.

Trebuie *să sperăm* că ni se cuvine mai mult, că *odată* ni se va dărui *mai multă fericire* decât am avut în anii trecuți, fiindcă *ne iubim*...

Și noi nu avem dreptul să spunem că *n-am simțit* fericirea împreună. Am avut clipe fericite (dacă ne gândim) și *vom avea* clipe și mai pline de bucurii în dragostea noastră *curată*.

Când am plecat sâmbătă, n-am putut trece pe la tine, fiindcă tocmai *a trebuit* să descărcăm niște vin pe care îl cumpăraseră, după cum știi.

Să-ți scriu despre *prețurile* de aici, e cel mai *interesant* lucru...Pe mine mă ia durerea de cap când văd *ce-a ajuns* [prețul existenței].

Iată: tramvaiele [costă] 5 mii [clasa] a II-a și 8 mii clasa I. Cartofii 70 de mii kg. Uleiul 300 de mii 1 litru. Untura 6-700 de mii 1 kg. O pâine de o jumătate de kg costă de la 100 de mii în sus, căci 1 kg de făină e 200.000 de lei.

Ca să cumpăr *acum* ce cumpăram înainte de Paști cu 100.000 de lei, îmi trebuie 1 milion.

Închipuiește-ți ce poți face cu 100.000 [de lei]...nici măcar pâine ca să ai pentru *o zi* nu poți cumpăra.

Când am ajuns în gară, hamalii mi-au cerut *unul* 200.000 de lei și *altul* 100.000 [doar] ca să ne ducă bagajul *două sute de metri* până la tramvai.

Dumnezeu cu mila le-a dat...pentru că *ne-am căznit* noi singuri...

De unde era să le dai *atâția bani*?

Abonament la tramvai n-*am putut scoate*, fiindcă nu mai sunt *student* și nu mai am *carnet*. Am încercat, dar *zadarnic*.

Merg, când [pot], pe jos, dar *două drumuri* tot trebuie să le fac cu tramvaiul pe zi, așa că *vezi*, 300.000 de lei pe lună are să mă coste *numai tramvaiul*.

Nu știu unde *am să ies*[297].

Moș Stan mi-a dat, în afară de drum, 1 milion [de lei].

Dar ce crezi că are să fie [1 milion, când] 400.000 de lei i-am dat [numai] ca să-mi achit *datoria*.

---

[297] În sensul: *cum am să mă descurc*.

100.000 am dat la cameră [și] mi-au rămas 5 sute de mii, din care o sută s-a dus deja.

Noroc că mi-am luat *alimente* de acasă, că aici *cu banii* nu mai faci nimic.

Nu-ți mai povestesc, ca să *nu te sperii* prea rău...

Ieri, marți, mi-am scos *diploma de licență*.

Mâine trebuie să mă duc să-mi scot *cartelă*, apoi trebuie să-mi fac *mutația* la noua locuință, unde m-am mutat, și *câte* toate[298] și cu seminarul la care nu vreau să lipsesc.

Un pic de liniște nu poți avea cu *nenorocita asta de viață*, aici, la București...*grijile și neajunsurile*...la Turnu *ambițiile* mamă-mii...

Scrie-mi și tu acum *necazurile tale*, cel puțin să *ni le împărtășim* prin scrisori, că *avem destule* și unul și altul.

Iată *adresa mea*: Str. Biserica Sf. Nicolae, nr. 9, comuna suburbană Dudești Cioplea, București.

Lucică.

P[ost] s[criptum]: Sau, dacă vii tu: [iei] de la gară tramvaiul 26 până la a doua stație de la capăt, apoi tramvaiul 18 spre Dudești Cioplea până *la Troiță* (stația).

Acolo e strada Sf. Nicolae, pe dreapta, la nr. 9.

---

[298] În sensul: *sunt multe cele pe care trebuie să le fac*.

Scrisoarea nr. 71 (27-28 aprilie 1947)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I[lie] Mocanu,
Str. Biserica
Sfântul Nicolae,
nr. 9,
comuna suburbană
Dudești Cioplea,
București.

Florica, Blue eyes, soție dragă,

Astă seară, duminică, am fost *mai liber*. Mi-am pregătit unele lucruri pentru săptămâna ce vine, în care cred că voi avea *mai multe* de făcut.

Am dormit după amiază și acum *nu mai îmi vine somn*, toți de prin curtea în care stau au *amorțit* și este *liniște, frumos și lună afară*.

E noapte...poate peste ora 10: *nu am ceas* și nu știu [sigur ce oră e].

De aceea dimineața *când se luminează* mă scol și eu, deși, câteodată, nu am treabă *așa devreme*, dar *așa m-am obișnuit*.

Ți-aș scrie despre toate cele ce fac *din zori și până în seară*, dar nu știu dacă *te interesează* aș cum *m-ar interesa pe mine* despre tine lucrurile acestea.

Poate ne vom scrie *mai rar*: vezi tu, și această bucurie *ne-o sfarmă* vremile și oamenii.

O recomandată costă *atâția bani*, de care nu pot dispune nici eu [și] nici tu, iar *o scrisoare simplă*, după ce că nu e nici ea *mai ieftină* (16 mii [de lei]), mai bine n-o trimit, fiindcă ajunge *prea târziu* sau poate *deloc*.

Am o scrisoare de săptămâna trecută, din ziua de Sfântul Gheorghe, pe care am voit s-o dau prin *mașină*[299], dar n-am cunoscut pe nimeni.

Și apoi m-am gândit: *pot avea încredere în oricine?* Așa că tot prin poștă rămâne *să-ți scriu*, oricât de *scump* ar fi.

Pe aici sunt niște prețuri care întrec de 5-6 ori pe cele pe care le știam la Turnu [Măgurele], atunci când am plecat.

Spre exemplu, 1 kg de făină a ajuns 350 de mii [de lei].

Dar nu vreau să te mai plictisesc cu lucrurile astea: ai și tu *destule necazuri* și *plictiseli* acolo.

Aș vrea să te bucur puțin. Dar cum? De câte ori mă gândesc acum la tine, mi-e imposibil să nu-mi amintesc și de copilul pe care *îl porți* în trupul tău, pe care *îl crești* și *îl hrănești* cu sufletul și sângele tău. Și care este o parte *și din mine*.

Mă întreb atunci *cât mă iubești*?

Și, vezi tu, iubirea ta arătată față de altul, [oricât] de puțin, m-ar supăra. Dar față de copilul tău *nu mă supără*, ci dimpotrivă, *mă întărește*. Mă face să cred că *pe mine mă iubești în el*, așa cum și eu, dacă îi voi arăta *simpatie* și *dragoste*, va fi totul făcut *pentru tine*.

Căci iubind pe cel pe care-l *vei face* tu, [în el] *pe tine te iubesc*.

Dacă vei avea posibilitatea *să vii* la București, vino oricând, eu te aștept, deși nu te pot chema încă.

[Vino] să putem dormi și noi cu buzele lipite unul de trupul altuia, adunându-ne cu mâinile și cu trupul tot, unul de la altul [și să ne trăim *în liniște*] dragostea pe care n-am trăit-o decât *în fugă*.

E cald afară și în casă. Am putea face orice.

Ne-am putea plimba seara visând, ne-am putea juca unul cu altul cum încă nu ne-am jucat.

Câte nebunii și lucruri ce nu ni le-am spus mai avem încă *să ni le spunem*!

Amândoi singuri ziua sau seara, să te privesc îmbrăcată, cum îți stă cu una sau cu alta, să privesc cum te dezbraci sau cum stai cu un picior sau un sân dezgolit...

Sunt plăceri ce mă atrag.

Să te văd, să te pipăi liber și din toate părțile: sunt atâtea bucurii pe care trebuie *să le trăim încă*, [pentru ca] *să ne săturăm* și noi odată!

---

299 Adică, *să-ți parvină* prin cineva care merge cu mașina la Turnu Măgurele și ar putea *să-ți aducă* și scrisoarea.

Aș vrea să-mi plimb ochii și fruntea peste trupul tău *gol* și *fraged*, să adorm între sânii tăi ce s-au făcut mari și sunt *dulci* și *calzi*, să adorm cu buzele între picioarele tale fierbinți, să simt părul meu cum se amestecă cu al tău și să te aud cum sufli dorind...că nu mai poți aștepta și vrei...

Știi ce, odată când vom fi singuri, goi, ne vom chinui și nu vom trece la act decât după ce ne vom fi *epuizat de tot* în sărutări.

Eu când sunt *mai supărat* știi ce fac? *Mă gândesc la tine* și caut în gând să te am. Așa îmi uit de unele necazuri.

Iată, îți scriu aceste ultime cuvinte la poștă și aproape nu îndrăznesc să-ți mai spun *să-mi scrii*, căci atât de mult a ajuns să coste *o* [*scrisoare*] *recomandată*.

Poate tu ai vești *mai bune*.

Eu ceea ce pot să-ți spun este că prețurile aici, *se măresc pe zi ce trece* și că trebuie să vă așteptați *și acolo* la același lucru.

De aceea, dacă ai voștri vor, *să se aprovizioneze* încă de acum, pentru că mai târziu *va fi greu*.

Cu drag,
Lucică.

Scrisoarea nr. 72 (11 mai 1947)

Destinatar:
D-nei Florica Ivan,
str. Griviței, nr. 67,
Turnu Măgurele,
jud. Teleorman.

Expeditor:
I[lie] Mocanu,
Str. Biserica
Sfântul Nicolae,
nr. 9,
comuna suburbană
Dudești Cioplea,
București.

Florica,

N-am primit nicio veste de la tine și nici nu te-am visat de câtva timp. Așa că nici nu pot să-mi închipui *ce mai faci*.

Săptămâna aceasta au plecat și Gena și, în altă zi, și Miron, pe la Turnu [Măgurele]. Nu s-au întors încă...ca să văd ce vești aduc de la ai mei.

În afară de aceasta eu ți-am mai trimis o scrisoare, pe care cred că ai primit-o.

Săptămâna *ce vine* sau *cel mai târziu* până pe data de 20 mai [1047] voi termina cu seminarul. Scap de *o grijă* dar, [încă] de pe acum, mă întreb *ce voi face* [mai departe].

Nu știu *încotro* s-o iau și s-o apuc, dacă nu-mi voi face *un rost* într-un fel sau într-altul.

Ți-am scris destul *de rar* dar am fost și *foarte ocupat* în ultima vreme. Și, în al doilea rând, costă *atât de mult* o scrisoare...iar fondurile mele sunt *cam mici*.

M-am gândit să-ți trimit *prin mașină* câte-o scrisoare. Am fost în vreo două rânduri la [autogară] dar nu am cunoscut pe nimeni.

Am o scrisoare pe care nu am mai trimis-o, fiindcă am tot amânat [trimiterea ei] zi după zi.

Tu cred că înțelegi situația [în care mă aflu].

Ceva interesant [însă s-a petrecut]. Am primit o ilustrată de la Ovid*. Ne urează *fericire* și *înțelegere*...și este adresată *la amândoi*.

Lui îi scrisese Costică despre mine că *m-am căsătorit*. Iar el n-a uitat de Paști și și-a adus aminte [de mine].

M-am gândit imediat la visul tău din zilele de Paști. Probabil când ne-a scris el...

I-am scris o scrisoare în care i-am povestit și visul...și multe altele. Mai ales m-am scuzat că nu i-am scris niciodată, deși el mereu întreabă de mine, că *ce am de nu-i răspund*.

Și ce crezi? Țin și acum scrisoarea la mine, căci nu am bani [să i-o trimit]. Costă extrem de mult o scrisoare *pentru străinătate*...și nu știu *ce să fac*.

Îmi pare *atât de rău* [că nu îi pot *trimite* scrisoarea].

Azi noapte l-am visat. Cine știe ce-o mai fi și cu el?

Tu ce mai faci? Ai tăi cum se mai împacă cu tine? Tușa ce mai zice?

Trece timpul și încă n-am rezolvat în niciun fel situația noastră. Cred că o să înceapă să mă învinuiască pe mine...Dar ce putem face?

Eu cel puțin Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am ajuns *să termin școlile*...și că trăiesc cum trăiesc. Destul *de rău*[, desigur,]...Însă să ne gândim bine: nu ar fi putut să fie *și mai rău*?

Dacă ai tăi *nu te-ar fi înțeles*, dacă eu, de bine de rău, nu izbuteam *să îmi termin* studiile, nu ar fi fost *și mai trist*?

Eu cred că *partea cea mai grea* a trecut. De acum vor veni și zile *mai bune*...

Voi avea timpul să mă interesez de aici înainte și pentru *căminul nostru*.

Oricum: voi fi *liber* și voi face *orice* [*voi dori*].

Mă voi apuca *de orice meserie* [voi putea] și sper că voi izbuti *să trăim* și noi cum trăiește *și cealaltă lume*.

Toate bucuriile noastre au venit *așa de târziu*...și poate nici nu-ți mai trece prin minte să te mai gândești și la *fericirea* de *a ne simți alături*.

Ce vrei să facem, dacă *asta e viața noastră*?

Când vom avea *răgaz* și *liniște* și *pace* de la ceilalți, vom începe iarăși *să ne iubim*.

Am impresia că din cauza *atâtor necazuri* am uitat să ne mai gândim la *frumusețile* și *plăcerile dragostei*.

Dar nu avem dreptul [*să o uităm*]! Oricâte necazuri [am avea], cel puțin dragostea *să ne rămână întreagă*...și să ne simțim *bine* și *fericiți* atunci când vom începe să trăim *ca altădată* și s-o dorim *ca întotdeauna*.

Ți-aduci aminte *pacea* [din inima noastră]...și *serile* [acela] când *ne pierdeam* [unul în ochii celuilalt] privindu-ne și vorbind? Când am fi stat *o veșnicie* numai așa, ca să fim *împreună*?

Mie *mi-e dor* de clipele acelea...și aș vrea [ca ele] *să revină* [în viața noastră].

Fii și tu *tare*, ca să fiu și eu!

Trebuie să avem puterea *să uităm* toate necazurile din ultima vreme, ca să putem gândi din nou la iubirea care *ne va da viață*. Care ne va da *tinerețea veșnică*, pe care trebuie s-o trăim.

Noi, fiindcă suntem *împreună*, și *nimic* și *nimeni* nu ne va desparte.

Nu ești tu *zâna* din visele mele?

Pe cine *am dorit-o* eu mai mult? Pe cine *am vrut-o* eu *de nevastă*?

Pe tine!

Acum, când ești *a mea*, când crește în tine *făptura dragostei* în chipul unui *copil*, de ce să fim *triști*?

Vom îmbătrâni mâine-poimâine...și atunci vom zice, *cu amărăciune* poate: „Trebuia să ne iubim *mai mult* în tinerețe și să nu fi luat *în seamă* la necazuri și la vorbele celorlalți”.

Ca mâine *se va apropia* sfârșitul...și când vom muri...nu va rămâne decât *dragostea* [noastră].

Și ar fi bine să avem *cât mai multă* [*dragoste*] *adunată* atunci.

Lucică.

Ultima scrisoare (17 februarie 2004)[300]

Marți, 9 decembrie 2003, ora 19. 10 [minute], perdeaua grea a morții *s-a lăsat* pe sufletul meu, când mi-a fost *luată* iubita mea, Florica.

Blue Eyes, *mireasa vieții mele,* bucuria vieții mele...[a plecat] și m-a lăsat fără suflet[301], fără nădejde...

Mai am doar speranța că *ne vom întâlni în ceruri* sau, cel mai târziu, la *Învierea din morți* [a tuturor].

Mi-a rămas [doar] *plânsul* și *suspinul* până la moartea mea.

Bucuria vieții mele și *liniștea* mea era ea...Și acum totul s-a pierdut în moarte. Sper să fie acolo, *în ceruri*.

Trăiesc *durere nesfârșită*, infinită...care nu se va *vindeca* oricât mai am de trăit[302].

Aștept *cu bucurie* moartea, care *să mă unească veșnic* [cu ea].

Viața mea era *ea* și viața ei eram *eu*.

Am fost *un singur trup* și *un singur suflet*...și așa sper *să rămânem* veșnic!

Voi veni, Blue eyes!

Lucică.

---

[300] Scrisă *la bătrânețe*, după *adormirea* doamnei Florica, ca *împlinire desăvârșită* a dragostei lor care *nu se termină niciodată*.
Ultima scrisoare, pentru cea pe care a prohodit-o, până la sfârșitul vieții sale, cu multe *rugăciuni*...și *lacrimi de dragoste*...
Scrisoarea e scrisă *cu mâna* lui Green, după dictare...

[301] Fără *bucuria* sufletului meu.

[302] Și *așa* s-au petrecut lucrurile!

Trei scrisori către un confident

Domnul Radu Rotaru din Craiova este unul dintre puținii *confidenți* ai Fericitului Ilie căruia el *i-a și scris*, a purtat *o corespondență* cu el.

Acesta l-a cunoscut *spre finalul* vieții sale, ca și mine, și *l-a vizitat periodic*.

Nu ne-am întâlnit niciodată în timpul vieții sale dar ne-am scris în vara lui 1999.

Însă Fericitul Ilie, din când în când, îmi dădea *detalii* despre el și despre *momentele* când îl vizita. Probabil făcea același lucru și în ceea ce mă privește...când îl vizita Radu și familia acestuia.

Am fost *împreună* la înmormântarea Fericitului Ilie, alături de alți *doi tineri* de la Turnu Măgurele, cu care acesta avea *discuții teologice*.

Și când i-am cerut *corespondența* Fericitului Ilie față de el, Radu Rotaru mi-a oferit *trei scrisori xeroxate*...fără să îmi dea *detalii* despre *numărul total* al scrisorilor schimbate între ei.

Ca și *ultima scrisoare* către soția sa...și următoarele trei scrisori sunt *scrise* de Green la *dictarea* Fericitului Ilie...pentru că boala parkinson[303] l-a făcut, în ultima parte a vieții sale, *impracticabil* în domeniul scrisului.

---

[303] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Boala_Parkinson.

Prima scrisoare [14 iunie 1997]

Destinatar:
Radu Rotaru,
Str. Colțunaș,
nr. 11,
Craiova,
Jud. Dolj,
cod 1100.

Expeditor:
Ilie Mocanu,
Str. Griviței,
nr. 93,
Turnu Măgurele,
Jud. Teleorman,
cod 0750.

Dragă Radule,

Am primit scrisoarea ta, care *m-a bucurat*, pentru că văd că *n-ai uitat* de mine. Dar, în același timp, *m-a întristat* și m-a pus pe gânduri cu cele ce îmi scrii în legătură cu *starea ta sufletească*.

Credeam că *te vor fortifica* sufletește condițiile din *viața de militar*[304].

Eu îmi permit să îți spun următoarele [lucruri]: *gândurile murdare* care te bântuie sunt determinate de atacurile subtile ale forțelor negative[305], care, *pe măsură ce te rogi* și duci o viață de *abstinență* și *curată*, vor să te asuprească și să te devieze de pe *calea cea bună*.

Lupta cea mai eficientă este *rugăciunea* și, în special, *rugăciunea isihastă*, care se poate spune în *orice* împrejurări și condiții.

---

304 Pe atunci Radu Rotaru își satisfăcea *stagiul militar obligatoriu*.
305 Ale demonilor.

Când asuprirea e *prea mare*, e bine să întrerupi chiar rugăciunea și, cu gândul la Dumnezeu, *să rabzi* totul în speranța că Dumnezeu *te va ajuta*.

Însuși Mântuitorul *a suferit* [atacuri din partea demonilor] în timpul patimilor [Sale] și apoi [chiar] răstignirea [Sa s-a făcut datorită *instigărilor* venite] din partea forțelor negative.

Le-a suportat și *a înviat*.

Îți doresc și ție, în urma suferințelor morale, *o înviere grabnică* și *o putere de rezistență* pe măsură ce ești mai mult încercat[306].

Acesta e semnul *biruitorilor* în numele lui Hristos.

După cum vezi, nu este *scrisul meu*, căci eu nu mai pot să scriu...și am rugat-o pe Green să facă lucrul acesta.

La revedere, și sper că în viitor te vei simți din ce în ce mai bine, pentru că ai un *suflet curat* și *mare*.

De aceea, încercările îți vin *pe măsură*.

Dumnezeu încearcă *pe cei buni* și nu le dă încercări *mai mari* decât *le pot suporta*.

Bucură-te că ești *încercat* și *mulțumește-I lui Dumnezeu* că te încearcă și *nu te lasă să fii pasiv*, ci [îți dă] să ai *o credință activă*!

Cu drag,
Ilie Mocanu.

---

[306] *Ispitit* de către demoni.

A doua scrisoare [11 august 1997]

Destinatar:
Radu Rotaru,
Str. Colțunaș,
nr. 11,
Craiova,
Jud. Dolj,
cod 1100.

Expeditor:
Ilie Mocanu,
Str. Griviței,
nr. 93,
Turnu Măgurele,
Jud. Teleorman,
cod 0750.

Dragă Radule,

Am primit ultima scrisoare, a treia, precum și pe a doua. Îți mulțumesc pentru *urările* făcute.

Îmi pare bine că *ai recitit* poeziile[307], în care ai găsit *motive de liniște* și [*de*] *înălțare spirituală*.

Din gândurile și cugetările expuse, îmi dau seama că *ai înaintat* în spiritualitate și totul este pe linia creștin-ortodoxă.

Remarc ideile în care vorbești despre *legătura tainică* prin cuvânt a lui Dumnezeu cu noi, că *altarul* este *centrul* lumii, că trebuie mereu *să ne hrănim* din harul Dumnezeirii prin ritualul sfânt [al Bisericii].

Duhul lui Dumnezeu *te călăuzește* prin acceptarea numai *a gândurilor bune*, [pentru ca] să înțelegi din ce în ce mai bine *esența* creștinismului, [aceea] „că suntem *o liturghie în miniatură*".

Nu ești *mândru* deloc, ci ești *pe drumul cel bun*.

Eu am recitit de curând cartea pe care tu mi-ai oferit-o, a Sfântului Simeon Noul Teolog, *Cateheze către monahi*.

---

[307] Se referă la *poemele sale mistice*...pe care *i le dăduse* lui Radu.

Am găsit acolo *lucruri minunate*, în special faptul că orice *vis* sau *viziune*, chiar cu Sfânta Fecioară și Iisus pot veni de la Satana. Numai *semnul Sfintei Cruci* visat sau văzut nu poate veni *de la diavol*...

De aceea, semnul Sfintei Cruci, pe care-l faci mental când spui rugăciunea, este *benefic* și *salvator*.

Iată, îți transcriu (pentru că ai vorbit despre *cuvântul divin*, și de vibrația, de dragostea și de lumina pe care *le transmite* acesta), rugăciunea Sfântului Simeon Noul Teolog[308], pe care poți *s-o înveți* și *s-o recitești* cât mai des pentru îndumnezeire.

Textul ei:

„Miluiește-mă, Fiul lui Dumnezeu, și deschide ochii sufletului meu ca să văd *Lumina lumii*[309], adică pe *Tine, Dumnezeule*, și să ajung și eu fiul zilei *dumnezeiești*.

Nu mă lăsa nevrednic și fără de *dumnezeirea Ta,* Bunule Doamne.

Arată-Te mie ca să cunosc că Tu mă iubești, Doamne, fiindcă am păzit dumnezeieștile Tale porunci.

Trimite și asupra mea, mult Milostive, *Duhul Tău*, ca să mă învețe *cunoașterea Ta* și să-mi *vestească tainele Tale*.

Dumnezeule al tuturor lucrurilor, *dogorește* în mine *adevărata lumină*, o, Doamne bogat în milă, ca să văd slava Ta, slavă pe care ai avut-o înainte de facerea lumii la Părintele Tău.

Sălășluiește și în mine, precum ai zis, ca și eu să ajung vrednic *să sălășluiesc în Tine* și să *pătrund fără încetare în Tine* și să cunosc că *Te am în mine, să iei formă în mine*, ca să pot privi *nepriceputa-Ți frumusețe, să port în mine chipul Tău*, Care ești mai presus de ceruri și să uit toate lucrurile cele văzute.

Dă-mi și mie slava pe care Ți-a dat-o Ție Părintele Tău, Milostive, ca *să ajung asemenea Ție*, ca toți slujitorii Tăi, *dumnezeu după har*, și să fiu ca Tine fără încetare, acum și totdeauna și în veacurile fără sfârșit. Amin!”.

---

[308] A se vedea teza noastră doctorală: *Vederea lui Dumnezeu în teologia Sfântului Simeon Noul Teolog* [pe care o puteți downloada de aici: http://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/18/vederea-lui-dumnezeu-in-teologia-sfantului-simeon-noul-teolog/], care îi este *dedicată* Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu...pentru că, mai întâi...*i-a fost promisă*...înainte ca el *să adoarmă*.

[309] Sublinierile din acest text al rugăciunii sunt *în scrisoare* și au fost, în mod neîndoielnic, *indicate* domnișoarei Green de către Fericitul Ilie.

Pornind de la fericirea *Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu* (Mt. 5, 8), Iisus a zis: *Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește [...] și Mă voi arăta lui* (In. 14, 21).

Sfântul Simeon [Noul Teolog] zice: *Om sunt prin natură, dar dumnezeu prin har!*

Prin urmare, *e posibil* să-L vedem pe Dumnezeu și *e sigur* că-L putem vedea *chiar în această viață*, nu prin *ochiul trupesc*, ci *prin ochiul spiritual* al inimii curate.

În concluzie: prin această *transformare* la sfârșitul veacurilor, care va fi *ultima minune* din această lume, omul va deveni *un supraom*, adică *un om duhovnicesc*, iar cosmosul va deveni *un supracosmos*, adică *un cer nou* și *un pământ nou*.

Căci nu numai *omul*, dar [și] *lumea întreagă*, asumată în el, e încorporată acestui destin *al supremei transformări*, spune teologul Nichifor Crainic[310], cât și Dumitru Stăniloae[311].

Nu e alt mijloc de a cunoaște pe Dumnezeu, spune Sfântul Simeon, *decât prin vederea luminii care emană de la El*.

Îți doresc *multă sănătate* și *înaintare în Dumnezeu*, prin *cunoaștere* și *trăire* [d*uhovnicească*]!

P[ost] s[criptum]: Poate recunoști că *nu e scrisul meu*, ci al lui Green, la care apelez ca *să-mi scrie*. Eu nu mai pot *să scriu*.

Cu dragoste,
Ilie Mocanu.

---

[310] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nichifor_Crainic.
[311] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dumitru_St%C4%83niloae.

A treia scrisoare [10 august 1999]

Destinatar:
Radu Rotaru,
Str. Colțunaș,
nr. 11,
Craiova,
Jud. Dolj,
cod 1100.

Expeditor:
Ilie Mocanu,
Str. Griviței,
nr. 93,
Turnu Măgurele,
Jud. Teleorman,
cod 0750.

Dragă Radule,

Am vrut să-ți răspund la ultima scrisoare chiar din momentul în care *am primit-o*, dar *am amânat* zi de zi.

Întâi îți mulțumesc pentru *felicitarea* primită pe *3 august* [*1999*] când e *ziua mea de naștere*[312].

Mă întreb *de unde ai știut* de acest lucru.

În al doilea rând, *regret* accidentul pe care l-ai avut cu mașina[313], dar poate prin el *ți s-a atras* atenția, de [către] Cel de Sus, ca să fii *mai atent*.

Dar mai presus de toate vreau și aș fi vrut să discutăm despre *gândurile* și *încercările* care îți vin în timpul rugăciunii și mai ales *în timpul rugăciunii inimii*.

Nu trebuie *să te întrebi* și *să te întristezi* că *vin* și *de unde vin*. Aceasta[314] e *normal* pentru cel care *se roagă cu tot zelul* și care vrea *să progreseze* pe calea desăvârșirii.

---

[312] Ziua sa de naștere *pe stil nou*...pentru că *pe stil vechi* s-a născut *de ziua* Sfântului Ilie Tesviteanul.

[313] E vorba de un accident făcut *cu propria sa mașină*, pentru că Radu e *conducător auto*.

[314] *Lupta cu gândurile* e *normală* în cadrul *rugăciunii isihaste*.

Tuturor li se întâmplă *așa* și, cu cât sunt *mai multe*[315], [pe atât] Dumnezeu *le îngăduie*. Pentru că numai așa se poate ajunge *cât mai sus* și [se pot] *birui* forțele întunericului.

Deci *nu te întrista* și nici [*nu*] *deznădăjdui* și *bucură-te* că Dumnezeu îți oferă această *luptă* cu forțele negative și [cu] întunericul. Căci numai așa poți *să te întărești* [în viața duhovnicească] și, în cele din urmă, forțele negative vor ceda[316].

Spiritul cel rău[317] luptă pe toate căile *să te înfrângă* și *să te îndepărteze* de la rugăciune.

Rugăciunea lui Iisus, isihastă, este ceea ce, în [mod] special, duhului celui rău *nu-i convine*.

În trecut, asta *am încercat* și eu și încearcă toți...dar *biruința* și *lumina* vor veni!

Vei birui cu siguranță și atunci vei fi *de neînvins*.

Ți-aș recomanda cartea *Mărturii din viața monahală*, vol. II[318], a lui Gheron Iosif[319]. Primul volum mi l-ai dat mie.

Tipografia FED, Calea Rahovei 147, sector 5, București, tel. 335.93.18, fax 337.33.77.

Doresc multă sănătate *la întreaga familie*, Teodorei[320], lui Carmen[321], mamei și bunicii tale.

Tatălui tău îi doresc *multă înțelegere* pentru greșeala ta și eu aș îndrăzni să-l rog *să nu se supere prea tare* pentru accidentul pe care l-ai avut, pentru că e bine că *ai scăpat sănătos*.

Cu multă dragoste,
Ilie Mocanu.

---

[315] Încercările, ispitirile, grijile și necazurile noastre.
[316] În fața eforturile tale de *înduhovnicire personală*.
[317] Demonul.
[318] E vorba de ediția în două volume, în limba română, apărută la Editura Bizantină, în București, în anul 1996.
[319] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Iosif_Isihastul.
[320] Fiica lui Radu.
[321] Soția acestuia.

Cuprins

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș